

УИТНИ ГРАСИЯ УИЛЯМС ОПРАВДАНИ ЛЪЖИ

Част 3 от „Оправдано съмнение“

Превод от английски: Lux, 2016

chitanka.info

ПРОЛОГ

АНДРЮ

Няколко месеца по-рано...

Беше там, написано черно на бяло с уделени букви в центъра на страницата, без снимка.

Въпреки че фактите бяха изопачени и „Ню Йорк Таймс“ отново не бяха сложили моя снимка, вредата върху фирмата ми „Хендерсън и Харт“ вече бе нанесена. И знаех точно какво щеше да се случи, стъпка по стъпка, защото вече бях ставал свидетел на подобни неща, и то неведнъж. Първо — всички клиенти, които ми се бяха заклели, че ще останат на моя страна, щяха ми се обадят и да ми обяснят как „изведнъж“ са открили друг, който да ги представлява. Второ — подчинените ми щяха да започнат да подават оставките си, знаейки че една опетнена фирма в автобиографиите им би попречила на кариерите им. Следваха инвеститорите, които щяха да се преструват, че ми симпатизират, а в същото време щяха да ме осъждат публично в медиите и бързо щяха да се откажат да ме финансират.

И накрая, най-неприятното е, че щях да се превърна в един от онези изключителни адвокати, съsipали кариерата си преди дори да успеят да я започнат.

— Още колко дълго мислиш, че можеш да следиш Ема и да ти се размине?

Частният детектив, когото наех, пристъпи до мен.

— Тя е моя дъщеря, мамка му! Не я преследвам.

— Петстотин стъпки. — Той запали цигара. — Ето колко далеч трябва да стоиш.

— Добре ли се отнасят с нея?

Детективът въздъхна и ми подаде купчина снимки.

— Частна детска градина, уроци за начинаещи по степ, и както можеш да видиш на снимките, през почивните дни я водят в парка. Тя

е добре.

— Все още ли плаче през нощта?

— Понякога.

— Все още ли умолява да ме види? Все още ли...

Млъкнах, когато сините очи на Ема срещнаха моите. Пищейки, тя скочи от люлката и се затича към мен.

— Татеее! Татеее!

Тя извика, но някой я вдигна на ръце, преди да се приближи към мен. Отведоха я надалеч и я сложиха в някаква кола, а тя започна да плаче.

Мамка му!

Незабавно се изправих в седнало положение в леглото, осъзнавайки че не се намирах в „Сентръл Парк“ в Ню Йорк. Бях в Дърам, Северна Каролина и отново бях сънувал кошмар.

Погледнах към часовника на стената срещу мен, който показваше един през нощта. Календарът, който висеше над него, само потвърждаваше, че се бях задържал прекалено дълго в този град.

Проучванията, които бях направил преди шест години — пресмятането на плюсовете и минусите, анализирането на архивите на най-добрите фирми, оценяването на грима на жените от *Date-Match*, сега всичко това изглеждаше безсмислено. Апартаментът, който купих, беше бледо подобие на това, което беше рекламирано, имаше само една фирма, която заслужаваше вниманието ми, а морето от струващи си чукането жени пресъхваше с всеки изминал ден.

Само преди час бях на среща с жена, която ми беше казала, че е учителка в детска градина, която обожава червеният цвят и исторически книги. Всъщност се оказа, че е два пъти по-голяма от мен далтонистка, която просто искала „да си припомни какво е усещането от един страхотен пенис“.

Разочарован, станах от леглото и тръгнах надолу по коридора — заставайки пред висящите на стената рамки „Е“ и „Х“, опитвайки се да преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото ми.

Започвах да ставам раздразнителен от липсата наекс и щях да имам нужда от повече от обичайните ми няколко питиета, за да изкарам нощта.

Налях си два шота с бърбън и ги изпих на екс. Преди да успея да си налея още един, телефонът ми започна да вибрира. Имейл.

Ализа.

,,ТЕМА: КАЧЕСТВЕНО ИЗПЪЛНЕНИЕ

Скъпи Торо,

сигурна съм, че в момента чукаш поредното си завоевание и само няколко секунди те делят от това да ѝ теглиш чертата с твоето «една вечеря, една нощ, без повторения», но си мислех за нещо и трябваше да ти пиша...

Ако се наслаждаваш наекса толкова, колкото твърдиш, тогава защо настояваш само за една нощ? Защо не приятели с привилегии, за да не оставаш на сухо? (Днес е ден тридесети от «Операция: все още без вагина», нали така?)

Всъщност започвам да се чудя дали единствената причина да искаш само една нощ е защото знаеш, че няма да се представиш добре през следващите.

Това, че имаш малък пенис, не е краят на света.

Ализа“

Поклатих глава и започнах да пиша отговор.

,,ТЕМА: Отговор: КАЧЕСТВЕНО ИЗПЪЛНЕНИЕ

Скъпа Ализа,

за съжаление в момента не чукам поредното си завоевание. Вместо това съм зает да отговарям на последния ти абсурден имейл.

Днес наистина е ден тридесети от това, което ти наричаш «Операция: все още без вагина», но не можеш да твърдиш, че съм се провалил напълно, след като те изчухах по телефона и те накарах да свършиш.

Отказвам дори да коментирам последния ред от имейла ти и за твоето сведение никой никога не се е оплаквал

от «представянето ми», а пенисът ми е далеч от това да бъде «малък».

За едно обаче си права: Светът няма да свърши само, защото някой има малък пенис.

Но може и да свърши, ако вагината ти е хванала паяжини.

Торо“

Телефонът ми звънна веднага.

— Ти сериозно ли? — изтърси Ализа, когато вдигнах. — Наистина ли имаш предвид това, което си мисля, че имаш, с това съобщение?

— Да не би изведнъж да си забравила как да четеш?

— Ти си невъзможен! — Тя се засмя. — Какво стана със срещата ти?

— Беше още една шибана лъжкиня...

— Ооо, горкият Торо! Надявах се, че тридесетия ден ще ти донесе късмет.

Извъртях очи и си сипах още едно питие.

— Да не би новото ти хоби е да живееш чрез моя сексуален живот?

— Разбира се, че не. — Нежният ѝ смях се разнесе през слушалката и на заден фон можех да чуя как размества някакви документи. — Отдавна искам да те попитам откъде си?

— Какво имаш предвид с това откъде съм?

— Точно това, което попитах — каза тя. — Нямаш провлачен говор или дори намек за акцент в гласа си, което означава, че не си от Юга.

Поколебах се.

— От Ню Йорк съм.

— Ню Йорк? — Гласът ѝ се повиши с една октава. — Защо би напуснал Ню Йорк и би дошъл да живееш в Дърам?

— Лично е.

— Не мога да си представя да искам да напусна Ню Йорк. Изглежда толкова перфектен. Има нещо в светлините и живота на хората, които остават там. Всички сигурно имат големи мечти и...

Отдръпнах телефона от ухото ми и гълтнах поредният шот. Поетичното ѝ мърморене относно това опустяло място трябваше да се прекрати. Незабавно.

— Правните кантори не са ли много по-примамливи от тези в Дърам? — Тя продължаваше да говори. — Подобно на една от любимите ми...

— Как се казва прослушването по балет, на което ще се явяваш тази година? — прекъснах я.

— „Лебедово езеро“. — Тя винаги зарязваше темата, която обсъждаме, щом кажех нещо за балета. — Защо?

— Просто се чудех. Кога е прослушването?

— След няколко месеца. Опитвам се да се справя с уроците и дома... — Тя прочисти гърлото си. — Имам предвид, наистина е трудно да се справям с тренировките и случаите, с които съм натоварена.

— Защо просто не помолиш шефа си да ти отпусне няколко дена от седмицата, които после можеш да заработиш през уикендите?

— Сигурна съм, че няма да може.

— Разбира се, че ще може — казах. — Има един адвокат в моята фирма, който работи от събота до сряда и така му остава време да се отдаде на музиката си. Ако на фирмата ти ѝ пуча за теб, то ще трябва да се съобразят.

— Да, ами предполагам, че...

Мълчание.

— Как се казва фирмата, за която работиш? — попитах.

— Не мога да ти кажа.

— Тогава името на един от партньорите?

— И това не мога да ти кажа.

— Тогава можеш ли да ми кажеш колко дълбоко искаш да заровя пениса си в теб по-късно тази вечер?

Дъхът ѝ стана накъсан, секси звук, който ме докарваше до полууда.

— Колко дълго още мислиш, че ще се примирявам с това да говоря само по телефона с теб, Ализа?

— Толкова дълго, колкото аз искам. — Сега звучеше много по-уверена.

— Мислиш, че ще говоря с теб още един месец, без да те изчукам? Без да мога да те видя на живо?

— Говориш с мен от няколко месеца и не си ме чукал. В интерес на истината, мисля, че ще продължиш да говориш с мен с години, без да ме изчукаш, защото съм ти приятелка, а приятелите...

— Ако до месец или два не преспя с теб, вече няма да бъдем приятели.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Няма нужда.

Затворих и грабнах лаптопа си, готов да дам още един шанс на *Date-Match*. В секундата, в която кликнах на снимката на най-красивата жена в сайта, имейлът от Ализа я закри.

,,ТЕМА: Повярвай ми

След няколко месеца все още ще бъдем приятели, а ти няма да имаш нищо против това, че не си ме виждал.

Само гледай.

Ализа“

,,ТЕМА: Отговор: Повярвай ми

До няколко месеца ще се изчукаме и единствената причина да нямам нищо против това, че не виждам лицето ти, ще бъде, защото ще те чукам на задна върху масата.

Само гледай.

Торо“

ГЛАВА 1

АНДРЮ

Свидетелски показания (юрид.): Устни доказателства, дадени под клетва от свидетел в отговор на въпросите, поставени от адвокат по време на делото, или на показания под клетва.

— Госпожице Евърхарт, можете да вземе думата и да разпитате господин Хамилтън — каза господин Грийнууд от другия край на залата.

Беше последният ден от месеца, което означаваше, че най-накрая щяхме да се възползваме от съдебната зала за милиони долари, която се намираше на последния етаж на „Грийнууд, Бах и Хамилтън“. Истината беше, че нямахме, изобщо нямахме нужда от тази зала, но след като фирмата разполагаше с повече пари, отколкото знаеше какво да прави с тях, пространството се използваше за мнимите случаи на стажантите.

Днешният „съдебен процес“ беше за някакъв идиот, който бе ограбил собствените си служители, оставяйки ги без осигуровки и здравни застраховки, и за съжаление аз играех обвиняемият.

Изправяйки се от масата на защитата, Обри грабна бележника си и взе думата. Тя изглеждаше невъзмутима, въпреки че не бяхме говорили, откакто я изритах от апартамента ми преди две седмици.

Не спираше да се усмихва, държеше се невероятно мило и все пак, когато донесе кафе, ми се подсмихваше и казваше: „Наистина се надявам, че ще се насладите на кафето си, господин Хамилтън“.

Оттогава си купувам кафе от близкото кафене надолу по улицата.

— Господин Хамилтън — започна тя и приглади прилепналата си синя рокля, — вярно ли е, че преди това сте изневерявал на жена

си?

— Никога не съм изневерявал.

— Придържай се към ролята си, Андрю! — прошепна господин Бах от съдийското място.

Извъртях очи.

— Да, изневерих ѝ.

— Защо?

— Възразявам! — извика един от стажантите. — Ваша Чест, наистина ли е нужно да се ровим в детайлите от любовния живот на клиента ми? Този мним съдебен процес е защото е участвал в заговор.

— Ако ми позволите, Ваша Чест — проговори Обри, преди „съдията“ да каже нещо, — мисля, че като анализираме предишните връзки на господин Хамилтън, ще можем да оценим какъв е характерът му. Ако провеждахме дело с клиент, който е занемарил компанията си поради некомпетентност, не би било непристойно да го разпитам за предишните връзки в личния му живот — особено ако „мнимият“ ни клиент е високоуважаван.

— Отхвърля се.

Обри се усмихна и погледна в бележника си.

— Имате ли проблем с обвързването, господин Хамилтън?

— Как мога да имам проблем с нещо, в което не вярвам?

— Значи това, в което вярвате, е да имате връзки за една нощ до края на живота си?

— Ваша Чест...

Опонентът на Обри се изправи, но аз вдигнах ръка и го спрях:

— Няма нужда — казах и присвих очи към Обри. — Ще отговоря на неуместните въпроси на госпожица Евърхарт. Живея живота си, както, по дяволите, искам, и се справям с жените, както решавам, че искам да се оправям с тях. Не съм сигурен как това с кого съм спал е свързано с това мнимо дело, но след като обсъждаме сексуалният ми живот, трябва да знаете, че съм щастлив и задоволен. Всъщност довечера имам среща. Бихте ли желала да дам отчет на вас и журито за детайлите?

Стажантите в ложата на съдебните заседатели се засмяха, но усмивката на Обри се стопи. Въпреки че веднага се усмихна насила, можех да видя болката в очите ѝ.

— И така — тя си пое дълбоко въздух, — що се отнася до случая...

— Радвам се, че най-накрая се върнахме на него.

Журито отново се засмя.

— Вярвате ли в моралните норми, господин Хамилтън? — попита тя.

— Да.

— Мислите ли, че притежавате такива?

— Мисля, че до известна степен всеки има такива.

— Може ли да се доближа до свидетеля?

Тя погледна към господин Бах и той кимна.

— Господин Хамилтън, може ли да прочетете подчертаната част от този документ, моля?

Тя постави документа пред мен, а отгоре му имаше прикрепена малка, написана на ръка бележка: „Мразя те и ми се иска никога да не те бях срещала“.

— Да — казах аз и извадих химикал от джоба си. — Тук пише, че в онзи момент фирмата ми не е знаела за промените по застрахователни полици.

Започнах да пиша отговор на бележката й, докато тя подаваше копие от документа на съдебните заседатели: „Жалко, защото аз не съжалявам, че те срещнах, а само, че те изчуках повече от веднъж“.

Тя ме помоли да прочета още един пасаж от документа на съда, после взе бележката и след като я прочете, се втренчи в мен.

Опитах се да се фокусирам върху нещо друго, за да не я погледна, но начинът, по който изглеждаше днес, не ми позволява да го направя. Косата й не беше събрана в обичайния за нея кок — днес дългите къдици падаха свободно по раменете и гърдите й, а роклята й, която беше крайно неподходяща, беше плътно прилепнала по бедрата й и се повдигаше нагоре всеки път, щом тя направеше крачка.

— Имам още три въпроса към господин Хамилтън, Ваша Честь — каза тя.

— Няма лимит, госпожице Евърхарт — той се усмихна.

— Вярно... — Тя пристъпи напред и ме погледна в очите. — Господин Хамилтън, вие и вашата компания сте подвели служителите си да вярват, че сте взели интересите им присърце и ще се погрижите за тях, както и че наистина ще ги осведомите за евентуалните промени,

които ще предприемете преди съкращенията. Това са обещанията от брошурата на фирмата ви, нали така?

— Да.

— Смятате ли, че трябва да бъдете глобен или наказан за това, че сте дали фалшива надежда на служителите си и сте ги въвлекли в служба, за която през цялото време сте знаели, че ще прекратите?

— Направих онова, което е най-добро за компанията ми — казах, игнорирайки факта, че сърцето ми се опитваше да пробие гърдите ми.

— И за в бъдеще може би служителите ми ще осъзнаят, че фирмата ми така или иначе не е била добра за тях, и ще продължат напред, както и трябва да сторят.

— Не мислите ли, че им дължите поне едно извинение?

— Да се извиня би означавало, че съм направил нещо нередно.

— Изскърцах със зъби. — Това, че служителите ми не бяха съгласни с онова, което направих, не означава, че не съм бил прав.

— Вярвате ли в оправданите лъжи, господин Хамилтън?

— Казахте, че имате само още три въпроса. Да не би да не знаете простата математика?

— Вярвате ли в оправданите лъжи, господин Хамилтън? — Лицето й почервеня. — Да или не?

— Да — стиснах челюсти. — Да, вярвам, че това е общо изискване за всеки един адвокат в тази страна.

— И така, предвид настоящето дело, което обсъждаме... Смятате ли, че някой като вас, който е третирал служителите си толкова ужасно и ги е наранил по този начин, като е откраднал прехраната им, може да се промени за в бъдеще?

— Оправданото съмнение няма нищо общо с чувствата, госпожице Евърхарт, и ви предлагам да се консултирате с най-близкия правен речник, който можете да откриете, защото съм повече от сигурен, че вече сме водили този разговор...

— Не си спомням да сме водили подобен разговор, господин Хамилтън, но...

— Не ми ли казахте при първото си интервю в „Грийнууд, Бах и Хамилтън“, че някои лъжи трябва да бъдат казвани и някои истини премълчавани? Както и че крайната присъда зависи от онзи, който знае кое е истина и кое лъжа? — Огледах я от горе до долу. — Не е ли това,

както вие сама ми казахте тогава, точното определение за оправданите лъжи?

Тя погледна към мен, а в погледа ѝ видях същата онази болка, която имаше в очите ѝ, когато я изритах преди две седмици от апартамента ми.

— Нямам повече въпроси, Ваша Чест — промърмори тя.

Господин Грийнууд започна да пляска шумно от задната част на залата. Господин Бах и другите стажанти последваха примера му.

— Много добра работа, госпожице Евърхарт! — извика господин Бах. — Това беше един директен и много завладяващ разпит.

— Благодаря ви, сър.

Тя отбягваше да ме погледне.

— Вие официално сте първата стажантка, която успя да изкара Андрю извън кожата му. — Той се усмихна доволно. — Определено ще трябва да ви задържим наоколо. По дяволите, може дори да ви се обаждаме, когато трябва да ни се напомни, че той може да изпитва някакви чувства.

Всички се засмяха.

— Всички свършихте страхотна работа! — Той се облегна обратно в съдийския стол. — По-късно тази седмица ще разгледаме презентациите ви и следващият четвъртък ще ви изпратим имейли с резултатите.

Той удари с чукчето си.

— Съдът се оттегля.

Стажантите се изнизаха от стаята и Обри ми хвърли един последен, ядосан поглед през рамо.

Отвърнах на погледа ѝ, благодарен, че имам среща тази вечер, така че щях да разкарам нея и шибаните ѝ въпроси от ума ми.

Нямах търпение да стане седем часа.

Изчаках няколко минути, преди да се отправя към асансьора, и се опитах да си спомня графика си за останалата част от деня. Следобед имах две консултации със собственици на малък бизнес и преди Обри да може да ми донесе следващата ми чаша с кафе, трябваше да изтичам до „Старбъкс“.

Отключих вратата на кабинета ми и светнах лампите, готов да се обадя на Джесика, когато забелязах Ава, която стоеше пред библиотеката ми.

— Да не би приютът за бездомни да е затворен днес? — попитах.
— Дойдох, за да ти дам онова, което искаш.
— Не е ли малко рано да скачаш от някой мост?
— Сериозна съм.

— Както и аз. — Минах покрай нея и изпратих едно съобщение от телефона ми. — Ако скочиш преди обяд, екипът на новините няма да може да пусне историята преди праймтайма^[1].

Тя застана пред бюрото ми и остави една картонена папка.

— Повече няма да въвличам името ти в съда, няма да попълвам никакви забрани и искове и никога повече няма да дам фалшиви показания за характера ти. Приключи с лъжите.

— Сигурен съм. — Взех папката в ръце. — С други думи, има друг мъж, когото искаш да прецакаш. Той познава ли твоето истинско „аз“?

— Ти сериозно ли? Най-накрая получи скъпоценния си развод. Какво те интересува?

— Не ме интересува. — Сложих си очилата и прегледах документите. — Никакви молби за издръжка, искове за злоупотреба или претенции за недвижим имот? Да не би да пропускам някоя страница?

— Казах ти. Приключи с лъжите.

Не ѝ повярвях нито за секунда, но вдигнах телефона и звъннах на нотариуса, казвайки ѝ, че е спешно.

— Знаеш ли... — Ава се облегна на бюрото ми. — Спомням си тортата, която ми донесе за годишнината ни. Беше в бяло и светлосиньо и имаше от онези малки, сладки декорации на Ню Йорк. Спомням си, че и блатовете ѝ бяха ароматизирани. По един за всяка година, в която бяхме заедно. Спомняш ли си?

— Спомням си, че изчука най-добрия ми приятел.

— Не може ли да споделим още един хубав момент, преди нещата да приключат за добро?

— Нещата между нас приключиха преди много време, Ава. — Опитах се да запазя гласа си равен и монотонен. — Когато нещо приключи, последните думи, хубави или лоши, нямат никакво шибано значение.

Тя въздъхна и едва сега забелязах колко ужасно изглеждаше днес. Очите ѝ бяха зачервени, къдрявата ѝ коса беше прибрана на

конска опашка и въпреки че синята рокля, която носеше, ѝ стоеше перфектно, личеше, че не е направила опит дори да я изглади.

— Какъв е спешният случай, господин Хамилтън? —
Нотариусът влезе в кабинета ми, усмихвайки се. — Да не би да искате да поръчате още една кафемашина за хиляда долара?

Тя мълкна веднага щом забеляза Ава.

— Госпожице Кањън, това е Ава Санчез, която скоро ще бъде моя бивша съпруга. Имам нужда от вас като свидетел на подписането на документите за развод, както и да направите три копия — като подпечатате едното от тях за евентуално изпращане по пощата.

Тя кимна и извади печат от джоба си.

— Забеляза ли, че доброволно се отказвам от апартамента ни в Уест Енд? — попита Ава.

— Апартаментът, който аз купих? — Подписах се. — Колко щедро.

— Създадохме много спомени там.

— Подписането на документи не изисква разговор — казах.

Тя грабна химикалката от ръцете ми и постави подписа си над моя — като умишлено се забави, за да добави двойна завъртулка на последната буква от името си.

— Веднага ще направя копия.

Госпожица Кањън избягваше да поглежда към нас, докато напускаше стаята.

— И така, това беше предполагам — каза Ава. — Официално съм вън от живота ти.

— Не — поклатих глава, — за съжаление си все още пред очите ми.

— Ще те убие ли ако ми пожелаеш всичко най-хубаво? Или поне да ми пожелаеш късмет?

— Предполагам, че трябва, след като се връщаш в затвора. — Свих рамене. — Късмет. Властите те очакват отвън, така че няма нужда да бързаш. В края на коридора има вендинг автомат, ако искаш да опиташи вкуса на свободата за последен път. Макар че, след като ще бъдеш затворена с толкова много жени, съм сигурен, че лизането на путки веднага щом светлините угаснат, ще ти се стори също толкова вкусно.

— Издал си ме? — Тя пребледня, когато вдигнах телефона си и й показвах съобщението, което бях изпратил в секундата, в която я бях видял в офиса ми. — Как може да ми го причиниш?

— Как бих могъл да не ти го причиня?

— Наистина ли си толкова наранен, Лиъм? Аз ли...

— Никога повече не ме наричай така, мамка му!

— Толкова много ли те нараних? — повтори тя и поклати глава.
Не отговорих.

— Това е... това е заради Ема, нали? — изсъска тя. — Това ли е?
Все още ли ме обвиняваш заради онова, което се случи?

— Разкарай се, мамка му! Веднага!

— Минаха шест години, Лиъм. Шест. Шибани. Години. Трябва да продължиш напред. — Тя отвори вратата и се усмихна лукаво. — Подобни неща се случват постоянно. Но не можеш да отречеш, че онова, което се случи, ти помогна да се превърнеш в мъжа, който си днес, нали?

Костваше ми почти целия самоконтрол да не скоча от стола и да се нахвърля върху нея.

Едва сдържайки се, я изчаках да си тръгне и отидох до прозореца — наблюдавайки я, докато влизаше в паркинга. Полицайт се разкрещяха и тя вдигна ръце във въздуха.

И после, точно както преди шест години, тя се усмихна, докато ѝ слагаха белезниците, и се засмя, когато я хвърлиха на задната седалка в патрулката.

Колоната от черни коли потегли бавно и познатият спазъм стегна сърцето ми.

Грабнах ключовете и се втурнах към паркинга и колата ми — подсъзнанието ми ми казваше да се прибера вкъщи, но съзнанието ми ме водеше към най-близкия плаж.

Веднага щом излязох на магистралата, изключих звука на телефона си. Секундите се превръщаха в часове, а градът бавно изчезваше в огледалото за обратно виждане. Сградите изглеждаха все по-отдалечени, докато накрая единствените неща, което се виждаха през прозореца ми, бяха дървета и пясък.

Когато най-накрая стигнах уединения залив, паркирах колата си пред една скала. Отворих жабката и извадих червената папка, която

Обри веднъж се опита да отвори, след което излязох и седнах на най-близката пейка.

Поех си дълбоко дъх и извадих снимките, като си обещах, че това ще е последния път, когато ги разглеждам: С дъщеря ми се бяхме хванали за ръце и се разхождахме по плажа в Ню Джърси. Тя се усмихваше на мидата, която бях закачил на ухото си. Аз я нося на рамене и соча към изпълненото със звезди небе.

Продължих да разгръщам снимките, макар да знаех, че това отново ще върне студената пот и ужасните кошмари.

Разгledах дори и онези, на които мен ме нямаше. Онези, на които тя изглеждаше тъжна и самотна в парка, и онези, на които гледаше в далечината и изглеждаше така сякаш търси нещо или някой, който не беше там.

Ема...

Сърцето ми се сви, когато стигнах до последните кадри от фотосесията. На снимката тя стискаше чадъра си и плачеше. Беше разстроена, защото я бяха принудили да се приbere вътре, тъй като не разбираха, че дори и да обичаше да играе в парка под слънчевата светлина, повече ѝ харесваше да играе навън в дъжда.

[1] Редовното време, през което аудиторията на телевизията или радиото е най-голяма, обикновено това са часовете между 20:00 и 23:00 ч. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

ОБРИ

Емоционален стрес (юрид.): Отрицателна емоционална реакция, която може да включва страх, гняв, беспокойство и страдание, за които може да се присъди парично обезщетение.

Изглеждах ужасно. Абсолютно ужасно.

Днес беше първата репетиция с целите костюми за „Лебедово езеро“, а аз изобщо не изглеждах подходящо за ролята. Очите ми бяха подути и подпухнали — съсипани от непрестанния плач по Андрю, устните ми бяха сухи и напукани, а кожата ми беше толкова бледа, че господин Петров ме попита: „Лебед ли играеш или призрак?“. И всичко това заради Андрю.

Въпреки болката, която изпитвах, се насилах да се усмихна, но останех ли сама, отново започвах да плача и се тъпчех с огромни количества шоколад и сладолед, а нощем не можех да мигна. Все още не можех да повярвам, че Андрю ме беше изритал от апартамента си така жестоко. В един момент ме държеше в прегръдките си и ме целуваше, а в следващия ми казваше, че се бяхме чукали достатъчно и че не ме желае повече, както и че ще започне да чука някоя друга.

Най-лошото беше, че когато се върнахме на работа в понеделник, той се държеше още по-грубо с мен. Преназначи ме към случай, за който щяха да са ми нужди месеци да го категоризирам, смъмри ме пред всички, че съм закъсняла с десет секунди, а след това имаше наглостта да се оплаче от това, че се усмихвах, когато му занесох сутрешното кафе.

Поне се бях изплюла в него...

— Плачеш ли? — Асистентката на гримьора повдигна брадичката ми нагоре. — Имаш ли представа колко е скъпа тази

сценична спирала?

— Съжалявам. — Отказвах да помръдна очите си и задържах сълзите, които напираха да потекат.

— Днес не видях имената на родителите ти в списъка за гости. За второто действие в събота ще дойдат ли?

— Не.

— Тогава предполагам, че искат да видят цялото шоу без прекъсване, а? — Тя се усмихна. — И родителите ми са същите. Казах им колко действия ще има, а те ми казаха, че ще дойдат за цялото шоу, когато е готово. За тях всичко трябва да е съвършено.

— За съжаление, не мога да...

Тя се засмя и започна да бърбори, което ме накара да започна да броя секундите, които оставаха, докато тя приключи.

Когато свърши да потупва с четката по лицето ми и да нанася последен слой пудра, ме завъртя с лице към огледалото в другия край на стаята.

— Уау... — прошепнах аз. — Сериозно, еха...

Изобщо не личеше, че съм плакала. Въпреки че клепачите ми бяха покрити с тъмни сенки за очи и под дясното ми око се спускаше фалшива следа от сълзи, изглеждах като най-щастливата жена на земята.

— Госпожице Евърхарт? — Господин Петров пристъпи зад мен.
— Може ли за секунда?

— Да, сър. — Последвах го през задкулисните врати до празната стая за отдих.

— Седнете, госпожице Евърхарт. — Той извади една цигара от джоба си и я запали.

Димът започна да се извива на спирали между нас и той ме огледа от горе до долу. Поради някаква странна причина изглеждаше по-разстроен от обичайното и имах чувството, че ще ми се разкрешци.

— Господин Петров... — казах тихо. — Нещо нередно ли направих?

— Не. — Той поклати глава. — Извиках ви тук, защото искам да знаете, че вчера на репетицията изглеждахте дебела. Прекалено дебела.

— Какво?

— Въпреки че изтанцувахте частта на черния лебед красиво и показахте точната степен на гняв и тъга, определено се провалихте с

тази на белия. — Той се изкашля. — Изглеждахте така, сякаш умът ви беше някъде другаде. Сякаш ви убиваше това да изглеждаш щастлива за пет минути и на всичкото отгоре изглеждахте дебела.

Извъртях очи и спрях да го слушам, фокусирайки се върху бръмчащите по улицата коли. Обидите му не ме беспокояха вече. Това, че ме нарече дебела, не беше нищо в сравнение с онова, което ми беше казал миналата седмица.

— Госпожице Евърхарт? — Гласът му ме изтръгна от мислите ми.

— Да?

— Искам да отворите това по-късно — каза той, като ме потупа по рамото. — Важно е.

— Да отворя какво?

— Не виждате ли плика, който току-що поставих в скута ви? — Той изгаси цигарата си. — Трябва ли да съобщя на дубльорката ви да се подготви да танцува?

— Не. — Вдигнах плика и прокарах пръсти по ръбовете му. — Няма нужда да го правите, сър.

— Добре. — Той тръгна към вратата и я задържа отворена. — Сега, накарате ме да повярвам, че избрах правилното момиче за мой лебед.

* * *

— Поканили сме семейство Уолтър на вечеря следващата неделя в шест и искахме да се появиш — каза майка ми същата вечер по телефона. — Мисля, че ще напишат хубав чек за кампанията ни.

— Колко вълнуващо.

— Нали? — изписка тя. — Всичко се случва толкова бързо и си пасва перфектно. Събираме средства, планираме реклами и...

Оставил телефон на масата и напълнил една кофа с лед, като потрепвах при всяка стъпка, която правех. Бях сигурна, че до края на седмицата ще имам нов комплект мехури, но след начина, по който танцувах на днешната репетиция, всичко си заслужаваше.

Завърших всеки скок с лекота, бях в синхрон с всички други танцьори и накрая, когато трябваше да направя десет пируета, аз успях

да направя петнадесет. Публиката избухна в бурни овации, но господин Петров седеше мълчаливо и потупващ брадичката си.

Той се втренчи в мен, наклони глава на една страна, и каза просто: „За днес репетицията приключи“. Това беше най-големият комплимент, който някога ми беше правил.

Усмихвайки се при спомена, понесох кофата с лед към дивана и я оставих. Потопих крака в нея и отново доближих телефона до ухото ми.

— О, и семейство Йарбъро... — Майка ми все още дърдореше.
— Следващият месец смятат да организират благотворителна вечеря за набиране на средства в чест на баща ти в кънтри клуба. Ще има фотографи от местния вестник и ще трябва да изглеждаш представително, така че ще ти бъда наистина благодарна, ако накъдиши косата си.

— Ще ме попиташи ли как е минал денят ми?

— След минута. Получи ли роклята, която ти изпратих вчера?

Насочих поглед към плика с роклята, който беше закачен на вратата ми.

— Днес имах репетиция за „Лебедово езеро“. Направихме я за дизайнерите на костюми, за да видят дали всичко изглежда добре под новите светлини. Беше най-добрата ни репетиция досега.

— Не си ли пробвала роклята все още? Мислиш ли, че можеш да го направиш тази вечер?

— Мамо...

— Направи го колкото се може по-бързо, защото ако не ти става, ще трябва да я дадем за поправка.

— Не даваш и пукната пара за живота ми, нали? — Изстенах, когато най-накрая усетиха ефекта на леда върху пръстите ми. — Поне веднъж ми кажи истината.

— Обри Никол Евърхарт... — Тя произнесе името ми на срички.

— Да не си си изгубила ума?

— Не, но започвам да губя търпение към разговора ни. След като говориш само ти, защо изобщо си правиш труда да ми се обаждаш?

Не ѝ дадох шанс да ми отговори.

Някой ми звънеше по втората линия.

— Ало?

— Обри Евърхарт?

Беше мъжки глас.

— Да. На телефона.

— Чудесно! Аз съм Грег Хаустън. Аз съм отговорникът по записването на студентите и се обаждам, за да ви кажа, че оттеглянето ви от университета е одобрено! След като дойдете и се подпишете на формулярите ще стане официално. Лично аз смяtam, че е страхотно, че се оттегляте, за да помагате на родителите си с кампанията.

— Какво?!

— Наистина много самоотвержена постъпка от ваша страна, госпожице Евърхарт — каза той. — Сигурен съм, че ако някога отново решите да се запишете, комитетът на академията ще вземе предвид успеха ви от наученото в истинския живот. Както и да е, забелязах, че сте попълнили електронните формуляри, но политиката на университета изисква да се подпишете и лично. Също така, имайки предвид успеха, който сте имали досега...

Всичко около мен потъна в мрак.

Не можех да повярвам на тази гадост.

Исках да се върна към разговора с майка ми и да ѝ се разкрещя, да попитам как се осмеляват с баща ми да ме оттеглят от университета, без дори да ме попитат, но не можех. Вече бях загубила битката, така че просто затворих.

По лицето ми започнаха да се стичат сълзи, но аз изобщо не ги усещах. Не усещах абсолютно нищо.

Натиснах копчето за изключване на телефона, за да не ме беспокои никой, и извадих плика, който господин Петров ми даде по-рано. Предположих, че е дълъг списък с обиди или нова диета, но беше писмо.

„Госпожице Евърхарт,
току-що получих известие, че напускате
университета в края на този семестър. Разочарован съм, че
не ме предупредихте по-рано, но съм впечатлен от
израстването, което показахте, докато бяхте в програмата
ми.

Все още сте средно ниво танцьорка, но предвид
факта, че всичките ви колеги са ужасни танцьори,

предполагам, че може да бъдете горда от ранга си.

На гърба на това писмо има препоръка за балета на Ню Йорк. Благодарение на няколко нещастни обстоятелства са се освободили места в сегашния им клас. Това не се случва често и ще бъдете доста глупава, ако не се явите на прослушване.

Както и да е, ако се явите и не ви приемат, ще означава, че не сте дала най-доброто от себе си. (Или че сте качили някой и друг килограм.)

Петров“

Отворих страницата на балета на Ню Йорк и забелязах, че крайният срок за прослушването е след три седмици. Ако се явях на него и ме приемеха, трябваше да зарежа водещата си роля в „Лебедово езеро“ и да започна всичко отначало.

Някога мечтаех да танцувам за балета на Ню Йорк, но след като на шестнайсет си счупих крака, пренасочих мечтата си за кариера: състезанието за такова място би било твърде жестоко за някой, който макар и напълно възстановен, е пропуснал цяла година.

Въпреки това, не можех да се реша да тръгна сама към Ню Йорк и не мислех, че мога да напусна Андрю, без поне да получа заслужено извинение.

Въздъхнах, влязох в пощата ми и се шокирах, когато видях името му на едно от първите писма в кутията ми.

„ТЕМА: «ФАЛШИВИ» СЪДЕБНИ ДЕЛА

Госпожице Евърхарт,

за трети път тази седмица намекнахте за някогашната ни връзка в съдебната зала. Не съм изненадан от това, но съм разочарован.

Може и да съжаляваш, че си ме чукала, но съм сигурен, че се наслаждаваше на всяка секунда, в която пениса ми беше в теб. И преди да изльжеш и да кажеш, че не си се наслаждавала, си помисли за всичките пъти, в които крещеше името ми, докато устата ми погълщаше вагината ти.

Може би ако мислиш за всичко това, а не за неконтролируемите ти и променливи чувства, защитата ти в съда няма да е толкова смешна.

Андрю“

Изтрих имейла и отново прочетох писмото от Петров.
Тази вечер трябваше да проучва всичко за прослушванията на балета на Ню Йорк.

ГЛАВА 3

АНДРЮ

Служебни злоупотреби (юрид.): Умишлено законно или морално престъпление, което някой няма право да извърши.

Отворих лявото чекмедже на бюрото ми, търсейки аспирин. От една седмица не бях спал добре и бях сигурен, че това се дължеше на ужасните доклади, които получавах от стажантите. Това или Обри беше отровила обяда ми.

Прелистих най-новия доклад и изстенах, когато прочетох прикрепените към него бележки:

„Смятам, че е доста иронично, че сте ни дали задача за важността на доверието и взаимоотношенията, когато вие самият нямате представа какво означават тези две думи.

ПП: Не «погълна» вагината ми.“

Скъсах бележката и я хвърлих в кошчето, след което започнах да чета следващата:

„Случай, в който шефът чука служителката си? Поне този шеф има топки да излезе чист от всичко това и да признае, че всъщност харесва подчинената си, вместо да я изхвърли като боклук.

ПП: Тайната съставка във вчерашното ти кафе беше стърготини от разтопено секундно лепило. Надявам се, че

си му се насладил.“

— Господин Хамилтън?

Джесика пристъпи в кабинета ми.

— Да?

— Искате ли да изпратя костюмът ви „Армани“ на друго химическо чистене? — попита тя. — За трети път изпращате този панталон и, честно казано, не мисля, че това кафяво петно ще се махне.

— Не, благодаря. Просто ми поръчай няколко нови, моля.

— Разбира се.

Тя запърха с мигли към мен, докато си тръгваше, и веднага след като излезе, започнах да пиша имейл на Обри.

,,ТЕМА: Секундно лепило

Вече не пия шибаното ти кафе, но след като за пореден път доказа, че си нямаш никаква идея от право, ще запазя бележките ти, така че приятелите ми ще знаят кого да обвинят за убийството ми.

Порасни.

Андрю“

,,ТЕМА: Отговор: Секундно лепило

Нямаш никакви приятели. Аз бях единствената ти приятелка. Не ми пука дали си запазил всичките ми бележки, защото аз запазих всичките ти имейли и най-вече онези, в които пише: «Ела в офиса ми в обедната почивка, за да мога да оближа котенцето ти» и «Обичам начина, по който изглежда устата ти, когато е обвита около пениса ми».

Ти порасни.

Обри“

Започнах да пиша отговора си — не исках тя да има последната дума, но чух как Джесика се прокашля.

— Мога ли да направя нещо друго за теб днес? — Погледнах нагоре. — Мога да се закълна, че напусна офиса ми само преди няколко секунди.

— Из фирмата се носят слухове, че днес имате рожден ден.

— Нямам рожден ден днес.

— Човешки ресурси казват друго.

— Човешки ресурси дрънкат глупости. — Погледнах към чашата с кафе на ръба на бюрото ми, забелязвайки, че кафето не беше дори кафяво. Беше оранжево. — Като говорим за Човешки ресурси, можеш ли да им кажеш да забранят на госпожица Евърхарт да пипа кафемашините?

— Съмнявам се. — Тя пристъпи към мен. — Нека това си остане между нас, но ви организирахме парти в стаята за почивка. Имам предвид, точно сега. Чакахме ви да излезете в почивка, но вие не го направихте, така че... Можете ли да се появите поне за секунда?

— Да не би да не чу какво те помолих?

— Ще се заема веднага щом дойдете на партито си.

Тя се усмихна и протегна ръка към мен, но аз се изправих сам.

— Няколко пъти вече казах на дядо ти, че не ми пуча за партитата за рожденият дни на служителите му.

Тя сви рамене и ме поведе по коридора.

— Изглеждайте изненадан. Работих много над това... винаги полагам допълнителни усилия за вас.

Игнорирах начина, по който тя облиза устните си.

Джесика отвори вратата и всички от персонала хвърлиха конфети във въздуха и извикаха: „Честит рожден ден, господин Хамилтън!“, след това започнаха да пеят „Честит рожден ден“ без синхрон и ужасно фалшиво.

Приближих се до прозорците, където беше поставена малка бяла торта със сини свещи и ги духнах, преди песента да свърши.

— Честит рожден ден, Андрю! — Господин Грийнууд ми подаде син плик. — На колко ставаш днес?

— Имайки предвид, че днес нямам рожден ден, съм си на същата възраст, на която бях и вчера.

Той се засмя, все още неспособен да разбере кога се шегувах с него. Като се държеше за стомаха от смях, той махна към един от стажантите и го помоли да ни снима.

Когато камерата проблесна, забелязах Обри, която стоеше в ъгъла с кръстосани ръце. Тя кимаше с глава към всички и когато най-сетне очите й срещнаха моите, тя се намръщи.

— Имам нещо за теб... — Джесика сложи малка черна кутия в ръката ми. — Но мисля, че трябва да го отвориш, когато си сам и мислиш за мен.

Тя се изчерви и се отдалечи.

Отбелязах си наум да изхвърля в коша това, което беше в кутията. Вместо незабавно да напусна партито, се разходих из стаята и благодарих на всички — напомняйки на всеки стажант, че „рожден ден“ или не, все още дължаха доклади в края на деня.

Приближих Обри и протегнах ръка, но тя се отдръпна и влезе в преддверието.

— Наистина ли сте толкова незряла, госпожице Евърхарт?

Последвах я и веднага след като затворих вратата, я извъртях с лице към мен.

— Наистина ли си толкова жесток? — Тя се втренчи в мен. — Тази сутрин ми даде много повече работа, отколкото на останалите, само за да можеш да ме смъмриш по-късно пред тях и всичко това, защото отново те злепоставих в съда.

— Всъщност, за да ме злепоставих в съда, наистина трябва да знаеш какво правиш. — Преди да се усетя, бях сграбчил ръцете й и потърках пръсти срещу кожата й. — И ти дадох повече работа, за да не ти остане никакво време да ми направиш кафе като това от тази сутрин, с което, предполагам, си искала да ме отровиш.

— Слюнката ми не е отровна.

— Дължиш ми още един шибан костюм... — понижих глас. — Имаш ли някаква идея колко много...

— Не — отряза ме тя. — Имаш ли някаква идея колко много си се променил? Липсва ми времето, когато аз бях Ализа, а ти Торо.

— Времето, когато беше шибана лъжкиня?

— Времето, когато се отнасяше добре с мен...

Тя се втренчи в очите ми и можех да видя копнежа, който личеше в нейните. Увих ръце около кръста й и я придърпах към мен.

Секунда по-късно устата ми покри нейната, като се целувахме така, сякаш не се бяхме виждали от години — борейки се за контрол. Пръстите ми се плъзнаха зад гърба ѝ и откриха ципа на роклята, а твърдият ми пенис пулсираше срещу бедрото ѝ.

Тя се притисна към гърдите ми и ми позволи да плъзна езика си по-дълбоко в устата ѝ, но накрая се отдръпна и ме бълсна.

Изглеждайки абсолютно отвратена, тя се обърна и изхвърча от стаята.

Оправих вратовръзката си и я последвах в стаята, където се провеждаше партито, но нея вече я нямаше.

— Ще разрежеш ли тортата, Андрю? — извика господин Бах. — Или искаш Джесика да го направи, както всяка друга година.

Джесика вдигна ножа и ми намигна.

— Джесика може да я разреже — казах. — Веднага се връщам.

Излязох и тръгнах към офисите на стажантите, вървейки право към кабината на Обри.

Лицето ѝ беше зачервено и тя тъпчеше папки в чантата си.

— Не съм ти дал разрешение да си тръгнеш рано — пристъпих пред нея.

— Не съм ти позволявала да се отнасяш с мен като с боклук, но въпреки това се справяш адски добре, не мислиш ли?

— Преди малко каза, че не съм се отнасял с теб като с боклук, когато името ти беше Ализа и мислех, че сишибан адвокат.

— И това прави сегашното ти отношение към мен приемливо?

— Оправдава го.

Мълчание.

— Повече не мога да правя това, Андрю... — тя поклати глава.

— Това означава ли, че ще престанеш да се държиш като дете в съда? Означава ли, че...

— Заповядай. — Тя ме прекъсна и притисна сребърна кутия към гърдите ми. — Купих ти го преди няколко седмици, когато Джесика започна да планира партито за рождения ти ден.

— Изплю ли се в него?

— Трябваше да го направя.

Тя грабна чантата си и се втурна покрай мен към изхода.

Една част от мен искаше да тръгне след нея и да я накара да обясни какво, по дяволите, означаваше „Повече не мога да правя това“,

но знаех, че би било безсмислено. Трябаха ми по-малко от три минути около нея и вече бях възбуден, ето защо на първо място имах нужда да си припомня защо бях приключил с „нас“.

Върнах се в стаята за почивка и благодарих на всички стажанти, взирайки се в снимката, която бяха закачили на стената. Беше колаж от мои професионални снимки, а към главата ми беше прикрепен стикер на шапка за рожден ден. Със светлосини букви беше изписано: „Честит рожден ден, Андрю! «Грийнууд, Бах и Хамилтън» те обича!“.

Всъщност истинският ми рожден ден беше след няколко месеца — през декември — ден, който не бях празнувал от много дълго време.

И въпреки че никога нямаше да си го призная, донякъде ми харесваше това, че хората от фирмата бяха готови да отпразнуват рожденият ми ден — истински или не.

— Колко парчета торта искате да ви опаковам, господин Хамилтън? — прошепна Джесика над рамото ми.

— Три — казах. — Бих искал и една чаша с лимонада.

— Няма ли да останете за играта „Кой познава господин Хамилтън най-добре“?

— Никой от вас не ме познава.

Върнах се в кабинета ми и заключих вратата, поставяйки подаръците на новата ми лавица за книги.

Пликът от господин Грийнууд съдържаше бележка, в която казваше, че оценява моя упорит труд и всеотдайност към фирмата. Зад бележката му имаше подаръчен ваучер за другата му семейна мултидоларова компания „Голф игрища“.

Всички подаръци от стажантите бяха еднакви — писма, в които ме уведомяваха, че ще ми бъдат задължени, ако им отпусна повече свободно време за задачите им. Всички отидоха в машината за рязане на хартия.

Следващият подарък беше черната кутия от Джесика и колкото и да ми се искаше да я изхвърля и никога повече да не помислям за нея, не можех да устоя да разбера какво ми беше купила. Развързах панделката и свалих опаковъчната хартия, изваждайки меко парче коприна и бележка:

„Дочух, че обичате да разнасяте подобни в джоба си... Това са моите.

ПП: Свалих ги в банята преди пет минути.“

Исусе!

Погребах гащичките ѝ под всичкия боклук в кошчето ми и скъсах бележката.

За известно време се загледах в сребърната кутия от Обри, чудейки се дали не трябва да изчакам и да го разопаковам по-късно, но не успях да спра ръцете си, които по своя воля започнаха да свалят опаковъчната хартия.

Вътре имаше малка черна рамка за снимки. Беше ръчно изработена — обкована с гравирани в метала изображения на балетни пантофки, правни везни и думите „Ализа“ и „Торо“, написани с гладки бели букви.

Снимката вътре беше на двама ни — Обри лежеше на гърдите ми в моето легло и се усмихваше към камерата. Бузите ѝ бяха зачервени, винаги бяха такива следекс, и беше облечена в една от моите тениски.

Спомних си как ме беше принудила да се снимаме, настоявайки че никога няма да покаже снимката на някого, и че я иска само за себе си. Дори ме беше накарала да се усмихна...

Оставил рамката настрани и извадих другия предмет в кутията. Блестящ сребърен часовник, а на гърба му беше гравиран надпис:

„**ТЕМА: ТИ**

Харесвах те като Торо, но те обичам като Андрю.

Обри (Ализа)“

* * *

Чашата ми с вино седеше недокосната в ресторант „Арбор“, а от свещите в средата на масата капеше восък.

Всеки момент очаквах „срещата“ ми да се появи, но не можех да спра да се взирам в часовника, който Обри ми подари. Очевидно беше помислила за всяка част от дизайна, защото всичко по него беше перфектно.

Забелязах двете преплетени „A“ в ъгъла на циферблата, а по-рано днес под слънчевите лъчи бях забелязал името си, което беше гравирано по ръба на рамката.

— Ти ли си Торо?

Женски глас прекъсна мислите ми, карайки ме да погледна нагоре.

— Аз съм.

Тя се усмихна и се настани срещи мен.

— Надявам се, че нямаш нищо против, но съм редовна клиентка и когато пристигнах, сервитьорката ме попита дали бих искала обичайното. Казах ѝ, че ти би желал същото.

— Нямам нищо против.

В гърдите ми избухна чувство на вина, но не беше достатъчно, за да ме отклони от получаването на онова, от което имах нужда тази вечер — вагина. Възможно най-бързо.

Сервитьорката постави две чинии с храна, от които се издигаше пара, и аз погледнах към часовника ми. Давах ѝ само един час.

— И така, с какви случаи се занимаваш обикновено? — попита тя.

— Корпоративни през повечето време, но се занимавам с правителствени и данъчни.

— Интересно. От дълго време ли живееш в Дърам?

— Прекалено дълго.

— А това обичайният ти метод на действие ли е? — Тя се облегна назад в стола си и плъзна ноктите си по прозрачната си блуза.

— Секс за една нощ?

— Това проблем ли е за теб?

— Никога не е било.

Повдигнах вежди и отново я огледах. Всъщност беше доста привлекателна — дълга руса коса, закъръглена фигура и налети гърди.

Като оставя физическите качества на страна, като че ли имахме много общо помежду си. Тя беше истински адвокат и практикуваше в съседния окръг, беше прочела повече от книгите, които бях прочел и

аз, и от онова, което ми беше казала по телефона, споделяхме еднакъв сексуален апетит.

Ястията ни идваха и си отиваха, разговорът ни се влачеше, но часовникът на Обри все още отнемаше част от вниманието ми.

— Нещо тревожи ли те? — Срещата ми махна с ръка пред лицето ми. — Беше много по-приказлив по телефона.

— Добре съм. — Махнах на сервитьора за сметката. — Просто съм уморен.

— Прекалено уморен, за да ме чукаш?

— Никога не съм прекалено уморен за секс.

Изчерьвявайки се, тя кръстоса крака и се наведе над масата.

— През цялата седмица с нетърпение търсех нещо такова.

Не отговорих. Подписах сметката и се изправих, протягайки ръка към нея.

Минахме през фоайето на хотела и се насочихме към асансьорите.

В секундата, в която вратите се затвориха, тя притисна устни към моите и зарови пръсти в косата ми.

— Мамка му...

Изстенах, когато една от ръцете ѝ се плъзна надолу към колана ми.

Докато се изкачвахме към най-горния етаж, тя спусна устни надолу по врата ми и ме ухапа. Стенейки, въздъхна тежко, когато я сграбчих за кръста и я целунах.

Дръпнах ластика от косата ѝ и го захвърлих на земята. Затворих очи и задълбочих целувката ни, хапейки устните ѝ, докато тя се мъчеше да се отдръпне.

Плъзгайки крак между моите, тя откопча колана ми и свали ципа на панталоните ми.

— Колко дълго ще се чукаме тази нощ?

— Колкото искаш.

Погалих гърдите ѝ през прозрачната блуза и плъзнах ръка под сutiена ѝ.

— Охх...

Тя простена, когато погалих зърното ѝ.

Вратите на асансьора се отвориха, но телата ни останаха преплетени, докато си проправяхме път към апартамента. Устните ѝ

отново се залепиха за врата ми, когато влязохме в стаята, бълскайки се в лампите и скриновете.

Тя започна да стene по-силно, едва контролирайки се, докато свалях блузата и сutiена ѝ.

Ръцете ѝ се спуснаха на кръста ми и избутаха панталоните ми на земята. Когато гърбът ми се удари в стената, осъзнах, че е паднала на колене пред мен.

Навеждайки се напред, тя прокара ръцете си нагоре-надолу по пениса ми, питайки ме колко много искам устата ѝ върху пениса си.

— Аз не...

Поклатих глава, когато осъзнах, че през цялото време си бях фантазирал за Обри.

— Няма ли да ме помолиш? — Тя се усмихна и се приближи още повече.

— Спри! — Сграбчих косата ѝ и нежно я отблъснах.

— Какво има, Торо? Мен ли искаш да оправиш първо? Да се кача ли на леглото или на стола?

Не чух останалата част от въпросите ѝ. Виденията за Обри замъглиха мозъка ми и превзеха всичките ми сетива, и колкото повече се взирах в тази жена, която не беше дори и наполовина толкова красива, колкото Обри, толкова повече пенисът ми омекваше.

Мамка му...

Вдигнах панталоните ми и закопчах ципа.

— Вече нямам желание да те чукам. Можеш да си вървиш.

— Моля? — Тя си пое дъх и скръсти ръце. — Какво каза току-що?

— Казах, че нямам желание да те чукам — заговорих бавно. — И че можеш да си тръгваш. Наслади се на останалата част от вечерта си.

— Изхвърляш ме? Просто така?

— Би ли искала да ти запазя друга стая?

— Какво се случи с мъжа, когото срещнах онлайн? — Тя се изправи. — За какво е всичко това? Това да не е някакъв вид игра, в която извеждаш жените на среща, казващ секси неща, които вероятно си прочел в интернет, и после ги събличаш, знаейки много добре, че не знаеш как да ги изчукаш?

— Определено знам как да чукам — присвих очи към нея. — Просто не искам да чукам теб.

— Не мога... не мога да повярвам... — Тя ме зяпна невярващо.
— Ти си шибан задник!

— Задник? Да. Шибан? За съжаление, не. Затвори вратата след себе си, когато излезеш.

Тя си облече блузата и грабна чантата си.

— Ще дам минус на профила ти в *Date-Match*. И знаеш ли какво още? Ще напиша и коментар за срещата ни. Ще се уверя, че...

— Обикновено толкова много ли говориш, докато се обличаш?
— отрязах я и седнах на леглото. — Повече от сигурен съм, че това е действие, което не изисква разговор.

Вбесена, тя обу обувките си и се втурна през стаята като вихрушка, като затръщна вратата след себе си.

Изчаках да чуя иззвъняването на асансьора и едва тогава се отпуснах на леглото. С всички сили се опитвах да не мисля за Обри, но тя не излизаше от ума ми.

Какво, по дяволите, се случваше?

Повече от час се взирах в тавана, без да мога да спра да мисля за целувката в офиса днес.

Трябваше да стигна до дъното на всичко това, така че извадих телефона от джоба си и я набрах.

— Ало? — Тя отговори на второто позвъняване.

— Защо ми купи този часовник, Обри?

— Какво ти пuka?

— Не ми пuka, но прочетох написа на гърба му.

Мълчание.

— Искам да те попитам нещо — казах.

— Само ако и аз те попитам няколко неща...

— Давай.

— Как е възможно да си толкова категоричен за честността, когато ти самият не си напълно честен с мен?

— Винаги съм бил напълно честен с теб.

— Започвам да си мисля, че името Андрю Хамилтън не е истинско...

— Все още ли проучваш миналото ми в интернет? Нямаш ли си друга работа?

— Кой е „EX“? — Гласът ѝ стана дрезгав. — Защо тези две букви са окочени на стените в апартамента ти? Защо са гравирани на

всичките ти копчета за ръкавели?

— Обри...

— Какво се е случило между теб и Ава? Миналата седмица я видях да напуска офиса ти и преди да излезе, се обърна и ми се подсмехна.

— Удобно ли е да поговорим?

— Не — дишаше тежко, — изобщо не е удобно. Защо просто не затвориш и не отидеш в „Мариот“ да изчукаш някоя друга?

— В момента съм в „Мариот“ и всъщност бях на път да изчукам друга.

Тя остана мълчалива за няколко секунди.

— Не искам... Не искам да те чувам никога повече, Андрю.

— Какво каза?

— Казах, че никога повече не искам да те чувам. Да не си посмял да ми се обадиш отново.

Тя затвори.

ГЛАВА 4

ОБРИ

Безизходно положение (юрид.):
Несспособността на две страни да постигнат споразумение чрез преговори.

Няколко дни по-късно...

Все още ме болеше, а сърцето ми препускаше, и въпреки че бях казала на Андрю да не ми се обажда никога повече, и че не искам да го чувам, не можех да продължа, без да получа извинение.

Имах нужда от него...

Прилоша ми, когато му дадох часовника и като първата глупачка се надявах, че ще ми се обади и ще ми каже, че също ме обича, но той се държеше така, сякаш нищо не се е случило.

Без да почукам, отворих вратата на кабинета му и я затворих след мен.

Той повдигна вежди, когато пристъпих към бюрото му, но не затвори телефона.

— Да, би било добре — заговори той по телефона.

— Трябва да говоря с теб — изтърсих аз. — Веднага!

Той ми направи знак да седна, но продължи да говори.

— Да. Това също би било добре.

Седнах и кръстосах ръце, опитвайки се да не го зяпам. Днес изглеждаше повече от съвършен с новата си прическа и чисто новия си сив костюм. Както обикновено, очите му следяха всяко мое движение и в този момент забелязах, че носи часовника, който му подарих. Дори го беше съчетал с подходящи копчета за ръкавели.

В края на краишата, може би наистина преигравах...

— Вярно... — Той се облегна назад в стола си и започна да трака по клавиатурата си. — Ще се видим в осем часа тази вечер, Сандра.

Стая 225.

Стомахът ми се преобърна.

— С какво мога да ви помогна, госпожице Евърхарт? — Той затвори телефона. — Каква е причината да нахълтате в кабинета ми, без да почукате?

— Изчука ли някоя друга вече?

— Това сериозен въпрос ли е?

— Изчука ли някоя друга вече? Направи ли го?

— Има ли значение?

— Да, има шибано значение. — Кръвта ми кипна, докато се изправях. — Преспа ли с някоя друга?

— Все още не. — Той присви очи и също се изправи, приближавайки се към мен. — Както и да е, наистина не виждам причина за загрижеността ти.

Погледнах към китката му.

— Защо носиш часовника, щом не чувствуаш същото, което аз чувствам към теб?

— Това е единственият часовник, който подхожда на новите ми копчета за ръкавели.

— Наистина ли си толкова сляп? — Сълзите започнаха да напират в очите ми. — Наистина ли...

— Преди време ти казах, че не изпитвам чувства, и че ако някога се изчукаме, това ще бъде краят за нас. — Той пъхна кичур коса зад ухото ми. — Осъзнавам, че процент от вината за личното и професионалното пресичане на границата с теб, е моя.

— Процент?

— Искаш ли да повикам фирмения счетоводител? Сигурен съм, че ще успее да изчисли точното число.

— Андрю... — Бях на ръба да го изгубя. — Прекрачихме границите, но в действителност преди бяхме приятели, така че защо не се върнем към това?

Поклатих глава, когато той повдигна брадичката ми и ме погледна в очите.

— Можем да продължим да разговаряме по телефона — каза той.

— Ще ми разказваш за балета, родителите ти, животът ти... И за да пощадя чувствата ти, и аз ще ти разказвам за моя живот, но ще ти

спестявам свалките си, докато, по дяволите, не преодолееш онова, което си мислиш, че е имало между нас.

— Казах ти, че те обичам... — Думите се изпълзнаха от устата ми.

— А аз ти казах, че не трябва.

— Не може да си толкова безчувствен и студен, Андрю...

— Какво искаш да ти кажа, Обри? — Тонът му се промени. — Вагината ти беше толкова вълшебна, че ми отвори очите и ме накара да пожелая да променя всичките си възгледи заради теб? Че не мога да живея и дишам без теб? Това ли очакваш да ти кажа?

— Не. — Опитах се да не заплача. — Едно простичко извинение за...

— За това, че изхвърлих любопитния ти задник от апартамента ми? — Погледът му беше гневен. — Заради това, че се опитах да ти спестя начина, по който се чувстваш в момента? Добре. Съжалявам, че не го направих по-рано.

Устоях на изкушението да се изплюя в лицето му и отстъпих назад. Официално го презирах.

— Изобщо не си мъжа, за когото те мислех.

— Хубаво, защото онзи мъж е жалък. — Той затвори очи за кратко и въздъхна. — Виж, Обри...

— Госпожица Евърхарт! — просъсках и тръгнах към вратата. — Госпожица. Шибана. Евърхарт. Но няма нужда да се тревожиш, че ще ти се налага да го използваш, защото няма да ме видиш вече.

Затръшнах вратата толкова силно, че прозорците от другата страна на стената се разтресоха. Игнорирах подозрителния поглед на Джесика и профучах към паркинга и колата ми.

Когато спрях пред банката, изтеглих всичко, което имах в спестовната ми сметка, и се обадих на автогарата в центъра да питам колко струва еднопосочен билет до Ню Йорк.

— Седемдесет и девет и осемдесет и шест — каза операторът. — Десет долара по-евтино е, ако си купите двупосочен билет.

— Нямам нужда от двупосочен билет. — Подкарах колата си към сградата на апартамента ми. — Можете ли да ми кажете кога тръгва следващият автобус?

— Тази вечер. Бихте ли желали да ви резервирам място?

— Да.

Получих извлечение от кредитната ми карта и се заслушах, докато операторът ми казваше, че задължително трябва да се разходя по Бруклинския мост.

В секундата, в която затворих, си повиках такси и изпратих съобщение на съквартирантката ми:

„Излезе нещо и трябва да се преместя колкото се може по-скоро. Ще оставя половината наем на хазяина и ще накарам някой да ми изпрати нещата. Оставям ключовете ми под саксията с рози в пералното помещение.
Обри“

Грабнах два големи куфара от гардероба ми и ги напълних с всичко, което успях да намеря, и прибрах препоръчителното писмо от господин Петров в чантата ми.

Докато си напомнях, че трябва да си купя бикини, защото онзи задник беше взел почти всичките ми, майка ми се обади.

— Да?

— Обри? — каза тя.

— Ало?

— Така е по-добре. — Имаше усмивка в гласа ѝ. — По кое време да те очаквам в „Гроув“ тази вечер?

— Никога. Няма да дойда.

— Спести ми лошото си настроение, Обри. Много пари зависят от тази първа вечеря. Искаш ли с баща ти да дойдем и да те вземем?

— Казах, че няма да дойда. Не ме ли чу?

— Обри... — Тя сниши глас. — Опитвах се да си трая през последните няколко седмици, но знаеш ли какво? Уморих се и ми писна от това да си такава egoистка към мечтата на баща ти. И на двамата не ни пуча за мнението ти, но след като си член на това семейство, настоявам да...

— Върви по дяволите!

Затворих и продължих да си опаковам нещата още по-бързо.

„ТЕМА: ТАКСИ

Госпожице Обри Евърхарт,
таксито ви пристигна на адреса, който посочихте. Ще
ви чака точно пет минути.

Таксиметрова компания „Дърам“

Втурнах се в банята и напълних една найлонова торбичка с тоалетни принадлежности, след което ги набутах в куфара ми и излязох.

— Автогарата, нали? — Шофьорът на таксито, който всъщност беше жена, се усмихна, когато се приближих.

— Да.

Тя взе куфарите ми и ги сложи в багажника, докато аз се настанявах на задната седалка. С всяка изминалата секунда сърцето ме болеше все повече и колкото и да се опитвах да не мисля за Андрю, лицето му продължаваше да нахлува в съзнанието ми.

Представях си последната нощ, която прекарахме заедно, нощта, преди да ме изхвърли от апартамента си, и без значение колко силно се опитвах да разбера смисъла на всичко, което се случи през следващата нощ, не успях. Единственото, което можех да правя, бе да плача.

Телефонът ми започна да выбира срещу крака ми и когато го отключих, видях името на Андрю, изписано на дисплея

— Ало?

— Какво правиш?

— Имам репетиция по балет в сряда... Не си ли го разбрали досега?

— Ако наистина имаше репетиция, нямаше да вдигнеш телефона си.

Мълчание.

— Обри? — звучеше разтревожено. — Плачеш ли?

— Не — излъгах и усилих звука на радиото в колата си.

— Какво има?

— Нищо. Казах ти, че...

— Обри, спри да ме лъжеш, мамка му — каза той. — Какво се е случило?

— Изгониха ме от репетицията.

— Добре. И?

— Няма никакво „и“... — Сълзите започнаха да капят от очите ми. — Никога досега не са ме гонили. Петров ме накара да се чувствам като пълен боклук. Дори каза на дубльорката ми, че трябва да се подготви да заеме мястото ми, и то пред мен, а после ми каза да не се връщам до следващата седмица...

— Казах ти причината, поради която го прави. Защо не ми вярваш?

— Защото днес наистина бях зле — признах си. — Краката ми бяха подути, не ги бях превързала правилно и бях извън „играта“ през по-голямата част от деня...

Той въздъхна.

— Все още съм сигурен, че си десет пъти по-добра от останалите. Не мислиш ли?

— Не.

— Появрай ми. Повече от сигурен съм, че той просто...

— Може ли да дойда тази вечер?

Прекъснах го, надявайки се да каже „да“, но той мълчеше. Знаех, че си бях насилила късмета още с първите няколко нощи, които бяхме прекарали заедно, но исках това да се случва по-често. Исках още.

— Ще ми отговориш ли, Андрю?

— Да — каза той. — Можеш да дойдеш. Къде си?

— Пред вратата ти.

Секунда по-късно той я отвори и ме огледа от горе до долу, повдигайки вежди.

— Щях да те взема с колата.

— Щях да те помоля, но...

Той ме хвана за ръката и ме издърпа вътре, като не сваляше очи от моите. Когато затвори вратата, ме прегърна и поклати глава към мен.

— Какво правиш Обри?

— Какво имаш предвид?

— Защо продължаваш да настояваш да наруша всичките си правила?

— Защо ми позволяваш?

Без да каже нищо повече, той се наведе и ме целуна, а ръцете му се плъзнаха около кръста ми, сръчно разкопчавайки ризата ми и захвърляйки я на пода.

Ръцете му се спуснаха по дупето ми, търсейки бикините ми, каквито всъщност не носех.

— Напомни ми да ти върна колекцията. — Той се засмя и ме поведе към дивана. Пусна ръката ми и седна на пода, без да свали поглед от мен. Разкопча панталоните си, извади презерватив и бавно го сложи върху пениса си.

Започнах да се навеждам, за да седна до него, но той сграбчи бедрата ми.

— Спри — каза той. — Не искам да сядаш на пода.

— Добре. — Погледнах през рамо. — Искаш ли да седна върху масичката за кафе?

— Не. — Той погали бедрата ми. — Върху лицето ми.

— Какво?

— Наври си котенцето в лицето ми.

Зяпнах го и останах безмълвна, без да мога да осъзная какво ми беше казал да направя.

Подсмихвайки се, той ме придърпа към себе си и потупа левия ми крак.

— Повдигни го на възглавницата зад мен — заповяда ми с очи и аз бавно започнах да вдигам крака си и го поставих където ми беше казал.

— Добро момиче. — Ръцете му се плъзнаха по вътрешната страна на бедрата ми, докато целуваше кожата ми. — Хвани косата ми.

Ръцете ми сграбчиха меките кичури, когато той плъзна два пръста в мен и бавно започна да ги движси навън и навътре. Стенейки, прокара език по клитора ми.

— Да...

— Искам да не мърдаш. — Една от ръцете му обгърна задника ми, галейки го, докато пръстите на другата му ръка продължаваха да ме разтягат. — Можеш ли да го направиш?

Кимнах и простенах.

— Това „да“ ли беше?

Не ми даде шанс да му отговоря. Той засмука подутия ми клитор в устата си и коленете ми омекнаха.

Затворих очи и извиках, когато ме сграбчи за бедрата и ме раздвижи върху устата си, облизвайки всяка част от мен с езика си и поглъщайки всяка капка.

— Андрю... — Гласът ми беше едва доловим шепот. — Андрю...

Десният ми крак изгуби опора и се стовари на пода, но той ме сграбчи и ме задържа неподвижна, а устата му продължи да ме измъчва.

Дръпнах косата ми силно, молейки го да забави темпото и да ми позволи да го контролирам, но нямаше смисъл.

Продължи да ме чука с уста, игнорирайки всеки мой писък.

Бедрата ми затрепериха и познатите тръпки започнаха да разтърсват тялото ми, когато той уви ръце около краката ми и бавно ме пусна надолу, спускайки ме върху пениса си.

— Axxxx... — въздъхнах, докато се заравяше в мен сантиметър по сантиметър. — Аз... аз...

— Ти какво? — Когато целият влезе в мен, той се наведе и ме целуна по челото. — Не искаш ли да ме яздиши по този начин? Искаш ли да те наведа?

Поклатих глава, когато покри едно от зърната ми с устата си, въртейки езика си около него, докато то не се втвърди.

Без да се налага да ми казва какво да правя, увих ръце около врата му и започнах да се движса нагоре-надолу по пениса му.

— По-силно... — Той ме ухапа по врата. — Искам да ме чукаш толкова силно, колкото те чукам аз...

Започнах да блъскам бедрата си в него колкото мога по-силно, но той ме сграбчи и започна да повдига своите от пода.

— Андрю, ще свърша... — извиках, когато отново пое контрола.
— Ще...

Той шляпна задника ми и тялото ми най-накрая се предаде, както и неговото.

Облегнах се задъхана на гърдите му, но той не ми позволи да остана в тази позиция за дълго. Свали ме от ската си и се изправи, след което отиде и изхвърли презерватива.

Връщайки се отново при мен, ме вдигна в прегръдките си и ме занесе в спалнята, нежно полагайки ме върху чаршафите.

Превъртях се към другата страна на леглото, която предочитах — тази откъм прозореца — и зачаках да легне до мен, но той не го направи.

Вместо това седна на ръба на леглото и вдигна краката ми в ската си.

Бях прекалено уморена, за да го попитам какво прави, и в следващия момент върху кожата ми покапа топла и успокояваща течност. Последваха я и ръцете му, които започнаха да масажират мястото, където ме болеше най-много.

Простенах, когато пръстите му започнаха да масажират стъпалата ми, и прошепнах името му, когато започнаха да галят всяка една от чувствителните точки.

— Шиши... — прошепна той, оставяйки ме безмълвна, докато продължаваше да ме успокоява.

На всеки няколко минути се обръщаше към мен и питаше:

— Искаш ли да спра?

Поклатих глава и останах със затворени очи, наслаждавайки се на всеки миг.

След това, когато чувствах като часове на блаженство, и след най-добрият масаж на краката ми, който изобщо ми беше правен някога, той се качи на леглото и ме придърпа към гърдите си.

— Лека нощ, Обри — прошепна той. — Надявам се, че сега се чувствуаш по-добре.

Ликуваща, прокарах пръсти през косата му.

— Няма ли да започнеш да настояваш, че трябва да ме закараш в къщи?

— Не и ако продължиши да говориш — изръмжа той. — Заспивай!

— Благодаря ти за масажа. Беше наистина...

— Спри да говориш, Обри. — Той ме дръпна и ме сложи върху себе си. — Заспивай!

— Просто исках да ти кажа „благодаря“. Не може ли?

— Не. — Той пристисна устни към моите и започна да ме целува, докато накрая дробовете ми не започнаха да горят за въздух.

— Не ме карай да те чукам до припадък.

Опитах се да сляза от него, но хватката му беше прекалено силна.

Усмихвайки се, положих глава върху гърдите му и се заслушах в ударите на сърцето му.

— Чуваш ли ме? Спиш ли?

Не последва отговор. Само дълбоки и спокойни вдишвания.

Поколебах се за няколко секунди.

— Обичам те...

ГЛАВА 5

АНДРЮ

ПРЕДВИДИМ РИСК (ЮРИД.): Опасност, която всеки разумен човек трябва да очаква като резултат от своите действия.

— Джесика!

Погледнах към нормално изглеждащата чаша с кафе на бюрото ми.

— Да, господин Хамилтън?

— Би ли повикала госпожица Евърхарт, моля те?

Имах нужда да видя лицето ѝ.

Избягваше ме от седмица и ако всичко, което трябваше да направя, е да кажа „съжалявам“, без значение дали го мисля или не, щеше да си струва. Липсваше ми съблазнителната ѝ уста и си припомних какво беше чувството да я усещам срещу моята.

— Бих го направила — каза Джесика, — но като се има предвид, че миналата седмица тя подаде оставка, съм повече от сигурна, че е невъзможно.

— Напуснала е?

Без да ми каже?

Джесика повдигна вежди.

— Да. Дадох ви и писмото, което тя остави, преди да си тръгне. Беше доста интересно.

— Никога не съм получавал писмо.

Тя се приближи до бюрото ми и започна да рови в безпорядъка.

— Ето го — каза тя. — Остави ви две писма... Нещо друго?

— Не...

Тя наклони глава на една страна и потупа устните си, изглеждайки така, сякаш има да ми казва още нещо, но вместо това се

завъртя и излезе от стаята.

Заключвайки вратата, разкъсах плика на първото писмо и започнах да чета.

„Уважаеми «Грийнууд, Бах и Хамилтън»,

Благодаря ви, че ме назначихте за своя стажантка.

Беше страхотно изживяване да работя за вас, беше чест за мен и съм благодарна за всичко, което научих. Въпреки това, поради лични причини, считано от днес подавам оставка.

Извинявам се за краткото известие и пожелавам на фирмата ви траен успех в бъдещите начинания.

Обри Евърхарт“

Въздъхнах и отворих другото писмо, което беше адресирано директно до мен.

„Уважаеми господин Хамилтън,
да ти го начукам!

Обри“

ГЛАВА 6

ОБРИ

Отменяне (юрид.): Отменяне на възражение върху въпрос, зададен от адвокат към свидетел, даващ показания.

Ню Йорк беше съвсем различна вселена. Нямаше нищо общо с онова, което очаквах, и все пак беше всичко, което исках.

Тротоарите бяха изпълнени с бързащи хора, улиците бяха като море от таксита и какафонията от звуци, виковете от уличните търговци, боботенето на метрото отдолу и безкрайното бърборене на хората по улиците се сливаше в една почти приятна мелодия.

Не че имах много време да я слушам, така или иначе.

В секундата, в която пристигнах в Ню Йорк миналата седмица, се записах в евтин хотел и побързах да се регистрирам за прослушването на нюйоркската балетна компания.

Всеки ден през изминалата седмица ставах в четири сутринта и се отправях към „Линкълн център“, за да репетирам изискваната пиеса за прослушването — с най-трудната хореография, която бях виждала никога през живота ми.

Беше бърза и променлива и ръководителите отказваха да я покажат повече от два пъти на ден. Разговорите, както и въпросите по време на репетицията, бяха забранени. И на всичко отгоре пианистът дори не си правеше труда да забави темпото на музиката, за да направи процеса на обучение по-лесен.

Имаше стотици момичета, които се бореха за място в компанията, а от това, което бях дочула от разговорите наоколо, повечето от тях вече бяха професионалисти.

И все пак не позволих на това да ме разубеди.

Когато изтощителните упражнения приключиха, реших да се възползвам от шанса и да си намеря ново място в града, където можех да танцувам сама: покрив с изглед към „Таймс Скуеър“, изоставен исторически магазин на „Ъпър Ийст Сайд“ или пред книжарница в „Уест Енд“.

Любовта ми към този град не можеше да ме разсее от болката, която изпитвах. Нито пък беше достатъчна да отвлече вниманието ми от факта, че днес бях закъсняла за официалното прослушване.

Изпотена, скочих от метрото и се затичах по „Шестдесет и шеста улица“, без да обръщам внимание на изгарящите ми дробове.

Продължавай... Продължавай...

Вляво от мен един човек изскочи от едно такси и аз незабавно заех мястото му.

— „Линкълн център“! — изкрешях.

— Той е малко по-нагоре по улицата. — Обърканият шофьор ме погледна в огледалото за обратно виждане.

— Моля ви! Така или иначе вече закъснях.

Той повдигна рамене и потегли, докато аз се опитвах да успокоя дишането си.

Без да губя време, извадих от чантата ми черната туту поличка и я навлякох върху клина ми. Извадих гримовете си, гримирах се и веднага щом таксито спря до тротоара, извадих десет долара, хвърлих ги към шофьора и скочих от таксито.

Втурнах се в сградата и се насочих към театъра, изпитвайки облекчение, когато видях, че един от директорите е все още пред вратите.

— Да? — Тя ме огледа от горе до долу, когато се приближих. — С какво мога да ви помогна?

— Тук съм за прослушванията.

— Прослушванията в девет? — Тя погледна към часовника си.

— Сега е девет и петнадесет.

— Съжалявам... Обадих се преди час и предупредих...

— ... Че колата ти се е повредила? Това ти ли беше?

Кимнах.

Тя се взря в мен за няколко секунди, присвивайки устни. После отвори вратата.

— Можеш да се преоблечеш в твоето бяло в съблекалнята. Побързай.

Вратата се затвори след мен, преди да успея да попитам какво има предвид с това „твоето бяло“, но погледът ми се насочи към сцената и едва тогава осъзнах, че всички танцьори бяха облечени с бяло трико и бели пачки.

Мамка му...

Бузите ми се затоплиха, когато погледнах към костюма си. Бях забравила белия си костюм вкъщи.

Приближавайки сцената, поставих чантата си на един стол и се опитах да не обръщам внимание на ужаса, който прогаряше гърдите ми. Просто трябваше да се съсредоточа и да дам всичко от себе си по време на хореографията. Това беше.

Открих едно свободно място на сцената и протегнах ръце, забелязвайки подхилкванията и шепотите по мой адрес.

Без никакво колебание се усмихнах на всеки, който ме погледна, и продължих с разтягането.

— Моля за вниманието ви — през говорителя прозвуча мъжки глас. — Може ли всеки от вас да спре с разтягането и да пристъпи към края на сцената, моля?

Пуснах крака ми и последвах групата, намирайки си място в края.

Мъжът, който ни повика, беше висок, сивокос, носеше очила с метални рамки и беше определението на думата „легенда“. Името му беше Арнолд. Дж. Ашкрофт и от години бях следила кариерата и хореографията му. Някога беше един от най-търсените специалисти в света, но пропадна в класацията, и то заради руския си съперник Пол Петров.

— Радваме се да видим, че има толкова много кандидати за тазгодишните прослушвания — каза той. — Както знаете, в резултат на няколко злополучни събития се наложи да подновим състава си. Това означава, че програмата за продукцията си остава същата, но за да продължим, трябва да попълним ролите за главните танцьори, солисти и членове на телата^[1] през следващите четиринаесет дни.

— Репетициите ще бъдат дълги и трудни... от четири до девет или до полунощ, ако е необходимо, и няма да има място за никакви извинения... — Той ме огледа и се намръщи. — Нито пък за грешки.

Това е първият кръг от шест такива. Класирането ще ви бъде съобщено веднага, след като музиката спре, и ако не бъдете избрани, моля, не се колебайте да се опитате отново следващата година. Виждам много провалили се от миналото лято, така че се надявам, че сте научили нещо оттогава... За този рунд ще направим част от писцата на Баланчин в групи по осем человека. Може да се разтегнете за няколко минути и след това започваме.

Той махна с ръка към мъжа, който заемаше мястото си на пианото, след което се обърна и вдигна палци към останалите трима съдии.

Усмихвайки се, той се изкачи по стълбите на сцената и поздрави няколко познати лица.

Проправих си път до него и го потупах по рамото.

— Да? — Той се завъртя към мен.

— Ъм... — Посърнах под напрегнатия му поглед. — Добро утро, господин Ашкрофт. Казвам се Обри Евърхарт и съм...

— ... закъсняла — отряза ме той. — Също така сте и единствената танцовка, която не е облечена в задължителното бяло.

— Да, ами... — запънах се. — Точно за това исках да говоря с вас.

— О?

— Исках да ви попитам дали ще ми позволите да отида до апартамента ми и да се преоблека.

— И защо бих ви позволил, госпожице Евърхарт?

— За да мога да се явя на прослушването днес следобед с другата група и да отсъдите честно. Просто мисля, че вече...

— Спрете! — Той притисна химикал срещу устните ми. — Дами, моля за вашето внимание!

Незабавно в целия театър настъпи тишина.

— Искам всички да се запознаете с Обри Евърхарт. — Той се усмихна. — Току-що ме информира, че поради факта, че днес е закъсняла и не е облечена подобаващо, бихме могли да отсъдим нечестно.

Балерината срещу мен скръсти ръце.

— Сега — каза той, — след като светът на балета е справедлив и винаги се е грижил за нуждите на неподгответните, някой ще възрази

ли, ако позволя на госпожица Евърхарт да се пробере вкъщи, да се преоблече и да се върне за прослушванията в шест?

Всеки танцьор на сцената вдигна ръка във въздуха.

— Така и предполагах. — Гласът му беше студен. — Ако си мислите, че грешният цвят туту поличка ще се отрази на изпълнението ви, то тогава трябва да напуснете веднага.

Преглътнах, пожелавайки си да мога да изчезна.

— Може да танцувате в първата група. — Той поклати глава към мен и се отдалечи.

Пренебрегвайки кикота на останалите момичета, се върнах обратно на мястото си и отново започнах да се разтягам. Опитах се да игнорирам всичко, което се беше объркало тази сутрин и се престорих, че отново бях в Дърам, танцуващи за един от най-добрите директори в света.

— Госпожице Евърхарт?

Някаква жена извика името ми и ме откъсна от мислите ми.

— Да?

— Ще заемете ли мястото си в центъра на сцената с всички останали, или се нуждаете от още време, за да го намерите?

Усмихнах се към масата на съдиите и пристъпих в редицата.

Жената сигнализира на пианиста и той изsviri натурален мажор от си bemol, преди да започне парчето. Когато пръстите му забързаха нотите, ръцете ми се вдигнаха високо над главата ми и бавно се завъртях на пръсти — трепвайки, когато десният ми крак изпука.

Игнорирах болката и продължих да танцува. Ужасно.

Всеки път, когато възнамерявах да скоча, губех баланс и изоставах с няколко такта от останалите. Дойдеше ли моят ред, бях непохватна — избързвах с темпото и танцуването ми на пръсти беше толкова ужасно, че се бълснах в момичето до мен.

Засрамена, промърморих „съжалявам“ и се завъртях, но отново изгубих баланс и паднах на сцената. С главата напред.

Не обърнах внимание на силния изблик на смях от танцьорите в публиката и се изправих, опитвайки се да продължа с изпълнението.

— Спрете! — изрева господин Ашкрофт от другия край на сцената, спирайки музиката.

Той си проправи път през предната линия и застана пред мен.

— Току-що разгледах досието ви, госпожице Евърхарт. — Не изглеждаше впечатлен. — Последно сте учили при господин Петров?

Кимнах.

— Използвайте думи, моля ви.

— Да — прочистих гърло. — Да, така е.

— И наистина ви е написал препоръчително писмо?

— Да, сър.

Той ме погледна невярващо. Шокирано.

— Очаквате да повярвам на това, и то след като танцувате толкова сковано? Когато закъснявате с един такт от останалите?

— Да... — гласът ми се беше превърнал в шепот.

— Е, поне винаги може да се кажете, че сте учили при един от най-великите хореографи на всички времена. Сега може да напуснете театъра ми.

Сърцето ми се сви.

— Какво?

— Не мисля, че сте подходяща за нашата компания. Тази вечер ще ви изпратим имейл с линк за закупване на билети с отстъпка за предстоящите ни представления.

Една сълза се търкула по лицето ми и сякаш разбрал, че е разбил сърцето ми, той ме потупа по рамото.

— Мога да кажа, че имате подготовка — каза той. — Много добра подготовка. И виждам, че имате потенциал, но ние не се интересуваме от потенциал. За останалите от вас, поздравления! Заслужихте си място в следващия кръг на прослушванията. Сега, моля ви, разчистете сцената, за да може следващата група танцьори да я заеме.

От кандидатите в публиката избухнаха силни ръкопляскания и изведнъж се почувствах така, сякаш гледах как животът ми се разпада пред очите ми. Наранена, последвах останалите танцьори към страничните стъпала, несигурна какво да правя по-нататък.

Грабвайки чантата си, избегнах патетичните погледи на кандидатите и поклатих глава.

— Това трябва да ви покаже — каза господин Ашкрофт на останалите кандидати, смеейки се, — че дори и Петров понякога избира некадърници.

Обърнах се.

Тръгнах вбесена нагоре по стълбите и седнах на бялата линия. Развързах дясната пантофка и разтегнах крака си, докато не се почувствах по-добре.

— Можете да смените обувките си в съблекалнята, госпожице Евърхарт — смъмри ме господин Ашкрофт. — Сцената е за истински танцьори. Или Петров не ви е научил на това?

— Искам още един шанс — казах. — Това, че не заковах пиесата на Баланчин, не ме прави лоша танцьорка.

— Разбира се, че не, скъпа — изльга ме той. — Прави те провалила се танцьорка, която в момента използва сцената ми и отнема от ценното време на онези, които наистина могат да пробият в компанията ми.

Отидох до пианиста.

— Чайковски, „Лебедово езеро“. Второ действие, четиринадесета сцена. Знаеш ли пиесата?

— Ъм... — Изглеждаше объркан.

— Знаеш ли я, или не?

— Да, но... — той посочи към друг съдия, който сега беше кръстосал ръце.

— Можеш ли да я изsvириш? — попитах, молейки с очи. — Само три минути е.

Той въздъхна и изправи гръб, галейки клавишите на пианото. Без да брои, изsvири пъrvите няколко ноти на пиесата и меките звуци отекнаха по стените на театъра.

— Госпожице Евърхарт, губите времето на всички... — Лицето на господин Ашкрофт почервения, когато застанах в пета позиция.

Можех да го чуя как въздиша и изцъква с език, можех да чуя и шепотите на кандидатите, но когато се завъртях около сцената от арабеск към гранд жете^[2], всички мълкнаха.

Нотите се забавиха и удължиха — мрачни, докато песента напредваше, и се уверих, че всяко движение на ръцете ми беше гладко и грациозно. Когато скочих на сцената и завърших серия от перфектни пириети, видях, че господин Ашкрофт потърква брадичката си.

Преди да се осъзная, бях в транс и танцувах в средата на „Таймс Скуеър“ под проблясващите светлини и изпълненото със звезди небе.

Продължих да танцува姆 дълго след последната нота, тананийки си допълнителния рефрен, който повечето пианисти

игнорираха, и накрая се наведох напред на левия си крак, задържайки десния във въздуха зад мен.

Участниците в обсъждането се взирах в мен, а лицата им бяха безизразни.

— Приключихте ли, госпожице Евърхарт? — попита господин Ашкрофт.

— Да...

— Добре. Сега се разкарайте от сцената ми.

Изправих се и прехапах устни, за да предотвратя сриването си пред тях.

— Благодаря ви много за възможността.

Грабнах чантата си и изхвърчах от сцената, бягайки надолу по коридора и излизайки от сградата.

Спрях пред една кофа за боклук и се наведох в очакване на неизбежното повръщане.

Дълбоко в себе си знаех, че съм добра танцьорка, и че току-що бях изтанцуvala сърцето си, и честно чувствах, че заслужавам втори шанс.

Когато се записвах за това прослушване, мисълта да се провала никога не ми беше минавала през ума, а опцията да се върна обратно в Дърам беше прекалено болезнена, за да се справя с нея.

Изправяйки се, със сълзи в очите прецених опциите си: 1) Да се върна вкъщи и отново да се присъединя към програмата на господин Петров. 2) Да се върна вътре и да кажа на участниците в обсъждането, че сашибани идиоти, или...

— Госпожице Евърхарт? — Някой ме потупа по рамото.

Завъртях се и застанах лице в лице с господин Ашкрофт.

— Да?

Избръсах лице в ръкава си и се насилих да се усмихна.

— Това, което направихте току-що на сцената, беше грубо, непрофесионално и ужасно. Беше най-лошото нещо, което един бъдещ танцьор може да направи, и изобщо не го оценявам... Иначе казано, бъдете тук навреме за втория кръг следващата седмица.

Ченето ми се удари в земята и не получих възможността да изкрешя или кажа „благодаря“.

Вече си беше тръгнал.

Извадих телефона си, нетърпелива да съобщя на някой, че съм преминала в следващия кръг, но нямах на кого да се обадя.

Всичко, което имах, бяха гневни съобщения и тонове пропуснати обаждания от родителите ми. Точно сега нямаше да успея да се свържа с тях, а и така или иначе изобщо не им пукаше.

Потърсих номера на господин Петров, надявайки се, че съм го запазила, но имейл от Андрю се появи на екрана ми.

„ТЕМА: ОСТАВКАТА ТИ“

Бях изкушена да го отворя, но сърцето ми не ми позволи да го направя. Той беше главната причина, поради която бях тук, и изобщо не исках да се натрапва отново в новия ми живот.

Изтрих имейла и реших, че никога повече няма да мисля за него. Всичко, което имаше значение сега, беше балетът.

[1] Телата на белия и черния лебед се създават от групи танцьори. — Б.пр. ↑

[2] Арабеск и гранд жете — позиции в балета. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

АНДРЮ

ОПРОВЕРЖЕНИЕ (юрид.): Доказателство, представено, за да обори, противоречи или опровергае предложението, показанията или обвиняващия юридически аргумент на противниковата страна.

Няколко месеца по-късно...

Есента дойде и си отиде, а с нея си отидоха и окапалите листа и кехлибарени залези. Нови стажанти заеха позициите в „Грийнууд, Бах и Хамилтън“, нови случаи и клиенти запълниха календарите, и когато зимата обгърна града, едно нещо стана ясно. В сравнение с Ню Йорк Дърам беше само с една стълка по-нагоре по лайняната стълбица.

Или поне що се отнасяше до зимата.

Това беше най-студената зима, която градът бе виждал, и тъй като беше южен град, не бяха подгответи за нея.

Прозорците в съдебната зала бяха покрити с одеяла, вместо да бъдат изолирани подходящо, а във всеки контакт бяха включени вентилаторни печки.

Имаше няколко камиона, които разсипваха сол по заледените улици, както и няколко човека, които наистина знаеха как да карат в подобно време, и поради някаква незнайна за мен причина вече нямаше никакви годни за чукане жени.

— Андрю? — Господин Бах ме потупа по рамото. — Обвинението приключи. Ще продължиш ли с разпита? Това може да повлияе на съдебните заседатели.

— Моля за разрешение да задам още няколко въпроса на свидетелката, Ваша Чест — изправих се от мястото си.

Съдията кимна и аз се взрях в жената на свидетелската скамейка. От началото на процеса слушах лъжите ѝ и вече ми беше писнalo.

— Госпожице Евърхарт... — прочистих гърло. — Имам предвид, госпожице Евърли, вярвате ли, че да напуснете съпруга си, когато има най-много голяма нужда от вас, би било добре за компанията ви?

— Да — каза тя. — Казах ви го още на първата ни среща.

— Не. — Поклатих глава. — Казахте ми, че го обичате, и единствената причина, поради която го напускате, е, защото мислите, че той не отвръща на любовта ви. Вярно ли е?

— Така е, но...

— И така, само защото не ви е казал, че ви обича, по начина, по който вие искате, и защото ви е казал, че не е способен да ви обича така, вие сте решили да го напуснете. Така ли?

— Не... Напуснах го, защото харчеше парите на компанията за непотребни неща и ми изневеряваше.

— Някога замисляла ли сте се за това какво чувства той? — попитах. — Не се ли сетихте просто да го попитате дали ще го нараните, ако го напуснете — без значение дали сте били в добри отношения, или не?

— Той беше... — Тя се пречупваше. — Той ми изневеряваше...

— Дали? Или просто поискахте повече, отколкото е бил способен да ви даде в емоционално отношение, госпожице Евърли?

— Моля ви, спрете...

— Възможно ли е да сте си измислили всичко това?

— Не, никога. Никога не бих...

— Възможно ли е да стешибана лъжкиня?

— Ред! Ред! — Съдията удари с чукчето си и журито ахна. — Съвещание в кабинета ми. Веднага!

Погледнах към фалшивите сълзи, които се стичаха по лицето на госпожица Евърли. Това дело ни беше в кърпа вързано.

Влязох в кабинета на съдията и затворих вратата.

— Да, Ваша Чест?

— Да не си си изгубил ума?

— Извинете ме?

— Току-що нарекохте собственият си свидетелшибана лъжкиня.

Погледнах през прозореца и видях, че съдебният изпълнител ѝ подаде кутия с хартиени кърпички.

— Да не сте на нова рецепта? — попита съдията. — Пиете ли?
Да не би да пушите нещо различно от кубинските пури?

— Защото имам лош ден в съда?

— Защото имахте няколко лоши дни в съда.

— Не си спомням да съм наричал шибан лъжец някой от другите ми свидетели...

— Призовахте за възражение при прочитането на присъдата.

— Може би не ми хареса как звучи.

— Може би, но в моя съд никой не говори с пренебрежение. — Тя направи пауза. — Никога. Моля ви, прегледайте се, господин Хамилтън. Не искам аз да съм съдията, който ще стане свидетел на първата ви загуба.

Тя ми направи знак да я последвам извън кабинета ѝ. Върна се на мястото си в съдебната зала и съобщи, че съдебния процес се отлага поради някакво изключително правило на защитата, и че ще се съберем отново след две седмици, считано от днес.

Облекчен, затворих куфарчето си и не обърнах внимание на госпожица Евърли, която се беше зачервила.

— Господин Бах — каза тя, гледайки към мен. — Наистина бих искала да спечелите това дело, така че можете ли...

— Вече се погрижихме — каза той, отрязвайки я. — Не се тревожете. — Усмихна ѝ се успокоително и помоли господин Грийнууд да я изпрати до колата ѝ. После се обърна и ме погледна. — Андрю, Андрю, Андрю... — въздъхна той. — Мисля, че се нуждаеш от почивка. Ще поема случая, става ли? С господин Грийнууд ще държим връзка с всеки един от клиентите ти, които имат дело през следващите няколко седмици.

— Преиграваш — казах. — Това е просто едно шибано дело.

— Едно шибано дело, което си на път да изгубиш.

— Никога не губя.

— Знам. — Той ме потупа по рамото. — Прибирай се, Андрю. Така или иначе никога не си си вземал почивка. Може би в момента се нуждаеш точно от това.

— Не. — Грабнах куфарчето си. — Ще се видим на консултацията с Ребър утре сутринта.

Той извика след мен, но аз го игнорирах. Върнах се в „Грийнууд, Бах и Хамилтън“ и се подгответих да се заровя в още повече работа.

Напоследък избягвах апартамента ми колкото се можех повече. Едва понасях да бъда там.

Неотворена кутия с презервативи лежеше на мокрия ми бар — напомняне за това, от колко отдавна не се бях доближавал до вагина — по первазите на прозорците ми бяха наредени празни бутилки от алкохол, а колекцията ми от кубински пури отдавна беше свършила.

— Добре ли сте, господин Хамилтън? — попита ме главната секретарка, когато влязох във фирмата.

Игнорирах я. Напоследък прекалено много хора ми задаваха този въпрос и вече ми беше писнало да го чувам.

Затворих се в офиса ми и изтръгнах кабела на телефона от стената. Не исках никой да ме разсейва.

През останалата част от сутринта преглеждах папките от делата ми в пълна тишина и дори не отговарях на имейлите от клиентите ми.

— Джесика! — извиках я веднага, след като часовника удари дванадесет. — Джесика!

— Да, господин Хамилтън? — Тя дойде веднага.

— Има ли някаква причина, поради която изведнъж си решила да спреш да организираш папките ми от делата по дата? — Плъзнах една папка по бюрото ми. — Каква е причината да спреш да вършиш проклетата си работа?

— Наистина ли мислите, че имам време да ви организирам папките? Знаете ли колко време отнема? — Тя повдигна вежди. — Това беше идея на госпожица Евърхарт. Казах ѝ, че е загуба на време, но предполагам, че не е било така. Ако следващата седмица ми остане свободно време покрай делото на Дохърти, ще се опитам да ги подредя.

— Благодаря ти! — Игнорирах факта, че сърцето ми пропусна един удар, когато чух името ѝ. — Сега можеш да се разкараш от офиса ми.

Извадих документите от папката и започнах да ги подреждам. Докато подреждах всички показания на свидетелите на едно място, Джесика прочисти гърлото си.

— Липсва ти, нали? — попита тя.

— Моля? — Главата ми подскочи нагоре.

— Обри — каза тя, усмихвайки се. — Липсва ти, нали?

Не казах нищо. Просто я гледах, докато идваше към мен и бавно повдигаше края на полата си, показвайки ми, че не носи нищо отдолу.

Усмихвайки се, тя вдигна чашата ми за кафе и отпи дълго и драматично.

— Джесика... — простенах.

— Няма нужда да си признаваш. — Тя пълосна голия си задник върху бюрото ми. — Но е ясно, че не си на себе си от доста време...

— Да не би задника ти да докосва бюрото ми?

— Отношението ти към мен не е същото като преди — каза тя.

— И това всъщност ми липсва.

Извадих една кутия „Клорокс“^[1].

— Знаеш ли, вече не живее в стария си апартамент. Мисля, че се е преместила.

— Защо мислиш, че ми пушка къде живее един от бившите ни служители?

— Защото адресът, на който ме накара да доставя онзи плик и червената кутия, е неин.

— Това беше за стар приятел.

— Да, ами... — Тя се пълзна по бюрото ми. — Старият ти приятел трябва да споделя адреса си с Обри Евърхарт, защото прегледах файла ѝ в „Човешки ресурси“ и тя определено живее там.

Мълчание.

— Така си и помислих. — Тя се подсмихна. — И така, след като двамата сме толкова близки...

— Не сме близки.

— Като твоя приятелка е мой дълг да ти кажа, че наистина се запускаш... — Наистина изглеждаше натъжена. — Не се бърснеш, всяка сутрин идваш на работа смърдящ на алкохол и едва повишаваш глас на стажантите... и от доста дълго време не съм имала мокри сънища с теб.

Извъртях очи и се изправих, бършайки мястото на бюрото, където беше седяла.

— Но сега, след като знам тайната ти за Обри и ти можеш да научиш една моя... — каза тя, понижавайки глас. — Понякога в сутрините, когато тя ти носеше кафе и затваряше вратата, аз заставах отвън и слушах... — Очите ѝ светнаха. — И се преструвах, че съм на нейно място...

— Преструвала си се, че си нея?

— Обри — каза тя. — Очевидно е била достатъчно добра, щом е разбила правилото ти „Не чукам служителите си“. — Тя пристъпи към вратата. — В секундата, в която тя се появи тук, знаех, че я харесваш.

— Не знаеш какви ги говориш.

— Разбира се, че не знам. — Тя погледна през рамо. — Но знам, че откакто тя напусна, ти не приличаш на себе си. Дори не си осъзнал, че от две седмици идваш на работа с един и същ костюм.

* * *

Отпих голяма гълтка от бутилката със скоч, взирайки се вцепенено в образите, които вървяха на екрана на телевизора ми. Едно малко русокосо момиченце си играеше в дъжда, а червените й ботуши цопваха във всяка локва, която видеше.

— Време е да си вървим, Ема...

Трепнах, когато чух звука на стария си глас, но продължих да гледам сцената.

— Само още пет минути! — помоли тя с усмивка.

— Дори не знаеш какво означава това. Просто си ме чувала да го казвам...

— Още пет минути! — Тя скочи в една локва, смеейки се. — Само пет минути, тате!

— Ще вали цяла седмица. Не искаш ли да си отидем вкъщи и...

— Не! — Тя отново тропна с крачета в поредната локва и ме изпърска. И тогава се усмихна невинно към камерата, преди да хукне да бяга, молейки ме да я гоня.

Не можех да гледам повече. Изключих телевизора и разбих ДВД плеъра в пода.

Мамка му...

Тръгнах надолу по коридора и се изправих пред рамките на „Е“ и „Х“, които висяха на стената, опитвайки се да не се вглеждам в тях.

Нямах нужда от повече питиета тази вечер. Имах нужда да поговоря с някого.

Взех телефона си от нощното шкафче, превъртайки надолу контактите ми и търсейки человека, който някога прогонваше кошмарите

ми. Обри.

Последваха четири сигнала, преди да се включи гласовата поща.

„Здравейте. Свързахте се с Обри Евърхарт — казваше. — В момента не мога да приема обаждането ви, но ако оставите името си и номера си, ще се свържа с вас колкото мога по-скоро.“

В секундата, в която съобщението свърши, затворих. После се обадих отново, само за да слушам гласа ѝ. Повтарях си, че не съм жалък заради това, че ѝ позвъних пет пъти, знаейки много добре, че я нямаше, но когато звъннах за шести път, тя вдигна.

— Ало? — тя отговори. — Андрю?

— Здравей, Обри...

— Какво искаш?

Гласът ѝ беше студен.

— Как си?

— Какво искаш, Андрю? — попита тя, звучейки дори постудено. — Заета съм.

— Тогава защо ми вдигна?

— Беше грешка.

Тя приключи разговора.

Поех си остро дъх, шокиран от това, че ми беше затворила. Започнах да ѝ пиша имайл, в който да я обвиня за грубостта ѝ, но тогава забелязах, че не беше отговорила на последните ми три имайла:

,,ТЕМА: ОСТАВКАТА ТИ

Въпреки че последните две думи от оставката ти са нелепи и непрофесионални, бих желал да приема оферата ти да те изчукам.

Само кажи кога.

Андрю“

,,ТЕМА: КОСТЮМЪТ МИ

След като не си взела последния си чек, трябва ли да приема, че това е твойт начин да ми се отплатиш за съсипания костюм?

Андрю“

,,ТЕМА: БАЛЕТ

По-рано днес се отбих до танцовата ти зала. Не беше там.

И това ли си напуснала?

Андрю“

Реших, че трябва да я заместя. Бързо.

Взех лаптопа ми и влязох в *LawyerChat*, търсейки някоя подобна на Ализа.

Прекарах цяла нощ, блуждаейки в чат стаите, отговаряйки на въпроси наляво и надясно, оценявайки личността на питашите, но никоя от тях не ме грабна. И все пак, една жена, която беше отбелязана като високоуважаван адвокат с десетгодишен опит, изглеждаше обещаваща, така че кликнах на чат бутона ѝ.

„Каква помощ търсиш, щом имаш повече от десет години опит?“, написах.

„Никога не си твърде стар, за да научаваш нови неща... Ти защо си тук?“

„Търся заместник.“

„Дълбаеш за служител?“

„Не, просто някой, с когото мога да говоря, и с когото мога да свършвам от време на време.“

Тя ме блокира.

Опитах се да поговоря с още няколко жени, премълчавайки онова, което исках да им кажа наистина, но в крайна сметка те просто искаха да ме използват за информация. Не бяха отворени да говоря за нищо друго и след като *LawyerChat* нас скоро беше разширил сайта си, изглежда имаше наплив от студенти по право, които използваха пропуските на преподавателите си.

Затворих лаптопа и отпих от бутилката, незабавно осъзнавайки, че имаше само един тип „Ализа“: Обри...

Може би бях направил грешка...

С крайчеца на окото си забелязах писмо под процепа на вратата ми. Не беше там, когато се прибрах вкъщи, и го нямаше, когато поръчах вечерята си преди няколко часа.

Объркан, отидох до вратата и го вдигнах.

Беше официална съдебна призовка да свидетелствам на изслушване в Ню Йорк, но не беше адресирана до новото ми име. Беше адресирана до Лиъм Хендерсън.

[1] Дезинфекциращи кърпички. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

ОБРИ

Средство (юрид.): Средство за постигане на справедливост във всичко, в което са замесени законни права.

„Жар-птица“.

„Бижута“.

„Лебедово езеро“.

Записах ролите за които исках да се явя на прослушване в планера си, усмихвайки се, докато за кой ли път прокарах ръце по приемното писмо. Имах десет копия — две от тях бях сложила в рамки, седем използвах за вдъхновение, когато се чувствах несигурна, и едно за родителите ми. (Нямах нито времето, нито енергията да напиша и едно писмо „Казах ви, така че“ и да го прикрепя към имейла с копието.)

Погледнах към часовника на стената и проверих телефона, опитвайки се да укротя пеперудите, които пърхаха в стомаха ми.

Човекът, с когото се срещах сега — Браян, колега танцьор в компанията — трябваше да ми се обади, за да ми каже нещо важно.

Откакто се запознах с него, даваше всичко от себе си да ме ухажва — водеше ме на срещи между репетициите, и се присъединяваше към мен, докато танцувах по покривите и заледените пейки в парка. Беше мил, сладък, забавен и перфектен пример за това какво означава да си джентълмен.

Беше като един от онези мъже от старите холивудски филми, на които не им трябваше причина да те държат за ръка, които те изпращаха до вратата и те изчакваха да се прибереш, преди да си тръгнат. Беше от типа мъже, които те целуват леко и нежно,

прошепвайки, че харесват устните ти, но никога не прекрачваха границата на допустимото.

С други думи, нямаше нищо общо с Андрю.

Нищо общо.

Въпреки че целувките му никога не ме оставяха задъхана и мокра и докосванията му не подпалваха нервите ми, той никога не ме караше да се чувствам като боклук.

Телефонът ми започна да вибрира и аз погледнах към экрана. Браян.

„Получи ли розите, които ти изпратих днес?“

Ухилих се, поглеждайки към белите и червени цветове върху камината ми.

„Да. Благодаря ти! Обожавам ги.“, написах.

„Сложих и още нещо във вазата за теб... Трябва да го използваш за отпускане довечера. Ще ти се обадя веднага щом изляза от репетицията.“

„Нямам търпение.“

Добавих и една усмихваща се емотиконка в края на съобщението ми и отидох до вазата, повдигайки цветята за стеблата им. Имаше огромен пакет перли за баня и розови листенца и към двете беше прикрепена ръкописна бележка:

„Мисли за мен следващият път, когато си вземеш вана.

Браян“

Сърцето ми запърха от мисълта веднага да изпълня предложението му. Измъкнах се от дрехите си и се запътих към банята, а после хвърлих перлите под течащата вода.

Докато разпусках косата си, завъртях кранчето на душа на най-високата настройка и преди да успея да се пъхна вътре, забелязах, че съм получила нов имейл. Андрю.

Както почти всеки път, когато видех имейл или пропуснато обаждане от него, сърцето ми се опита да излезе през гърдите ми.

Всичко в мен крещеше да не го отварям, да продължа да го игнорирам и да го оставя да се чувства точно толкова самотен и

неоценен, колкото се чувствах аз самата преди месец, но не можех да го направя.

„ТЕМА: ТОРО И АЛИЗА

Веднъж ми каза, че ти липсва времето, когато бяхме Торо и Ализа, защото се предполага, че тогава съм се държал добре с теб. Не мисля, че съм се отнасял по-различно. Просто наистина исках да те изчукам. Но за съжаление, когато се срещнахме лице в лице, поисках да те чукам дори повече от преди.

Лично аз предпочитам «Андрю и Обри», защото в нощ като тази бих предпочел да те изчукам на терасата ми, докато не свършиш. Поне мога да си представя какво е усещането за вагината ти и вече не ми се налага само да гадая.

Вдигни си телефона...

Андрю“

Поклатих глава и оставих телефона настрани, изтривайки умствено съобщението му и пристъпих във ваната.

Облегнах се назад и позволих на топлата вода да покрие гърдите ми, изписквайки, когато тя започна да затопля кожата ми.

Сега, след като бях говорила с Браян, ми беше по-лесно да не мисля за Андрю, но не можех да го забравя. Късно нощем, докато лежах в леглото си, все още мислех за него, често съжалявайки, че не го усещам в себе си.

Въпреки това нямаше да се върна към него и просташкото му държание, нито щях да позволя на него да се върне при мен.

Никога.

Натърках се с меката гъба, опитвайки се да игнорирам пулсиращото усещане между бедрата ми, което се появяваше винаги, когато мислех за Андрю. Напълних шепите си с вода и я излях върху главата си — неспособна да отблъсна мисълта за това как Андрю миеше косата ми във ваната, който ми казваше да застана под струята и да се уловя за стената, докато ме държеше здраво за кръста и ме чукаше на задна.

Пръстите ми сами намериха пътя си до клитора ми и тогава си спомних как ме беше навел в банята си, казвайки ми, че има нужда да го поема... целият, докато галеше гърдите ми и целуваше гърба ми.

Започнах да описвам кръгове около пулсиращото място между краката ми, затваряйки очи и представяйки си устните му върху моите, стенейки при всяко докосване.

— Аххх...

Зърната ми се стягаха все повече, докато водата изстиваше, а бях близо, толкова близо до оргазма, но телефонът ми иззвъня.

Андрю?

Незабавно се изправих и облякох халат, бързайки да отговоря, повтаряйки си, че ще му вдигна само „този път“.

— Ало? — Задържах телефона до ухото си, без да поглеждам към дисплея.

— Обри?

Беше Брайан.

— Здравей... — въздъхнах, опитвайки се да прикрия разочарованието си. — Как си?

— Да не би момента да е неподходящ? Звучиш разстроена.

— Не съм. Тъкмо излизам от ваната.

— О, ами добре — каза той. — Използва ли комплекта за релаксация, който ти купих?

— Да.

— А мислеше ли за мен?

— Да... — изльгах, усещайки лека вина. — Как беше репетицията?

Отидох до гардероба ми и облякох една тениска, слушайки го, докато описваше причините, поради които господин Ашкрофт бе въплъщение на дявола.

— Много по-лош е от господин Петров.

Вързах косата си на опашка.

— По-лош от Пол Петров? — Той се засмя. — Не ти вярвам. Гледал съм документален филм, в който разплаква пораснали мъже.

— Е, може би преди години. Не ме разбирай погрешно, все още е груб и арогантен, но има и някаква мякота, която определено липсва при господин Ашкрофт.

— Ще приема думите ти за истина. — Той прочисти гърлото си.

— Много ли си уморена?

— Шокирашо, но не толкова.

— Ами... исках да поговорим тази вечер, защото исках да знам дали би искала да опитаме нещо ново във връзката ни.

— Разбира се. — Излегнах се в леглото. — Какво е то?

— Телефоненекс... — Гласът му стана по-дълбок. — Правила ли си го някога преди?

Успях да задържа смеха си и бързо си свалих тениската, захвърляйки я на пода.

— Да.

— Би ли искала да го направиш с мен? Като например сега?

— Да. — Извадих вибратора си от кутията му и го пъхнах под завивките, щастлива, че вече няма да ми се налага да мисля за Андрю, за да получа оргазъм. — Да, много бих искала.

— Добре — каза той. — Ами...

Мълчание.

— Е, какво? Тук ли си, Браян?

— Извинявай, свалях си панталоните. — Той се поколеба. — И така, с какво си облечена?

— Нищо... гола съм.

— Гола си, Обри? — Звучеше така, сякаш не ми вярваше. — Сигурна ли си, че си го правила преди? Това е частта, в която се предполага да ми кажеш, че си по бельо. Съдействай ми, моля те.

— Добре... Облечена съм с черни прашки и черен...

— Не, не черни. Не харесвам черното. Опитай със синьо, тъмносиньо.

— Добре, с тъмносини прашки и син сутиен.

— Да, така е по-добре. Сега си свали гащичките с една ръка.

Лежах неподвижно, несигурна дали трябва да включа вибратора си, или не.

— Сега си ме представи... — Той простена. — Представи си как те пронизвам с пениса си дълбоко, толкова дълбоко...

Въздъхнах.

— Можеш ли да си го представиш? — Гласът му стана дрезгав.

— Имам нужда да си го представиш и да докоснеш вагината си.

— Какво?

— Вагината ти. Докосни я.

Изправих се и си обух долнището на пижамата.

— Докосваш ли я, бейби?

— Ооо, да... — Навлякох един пуловер през главата ми. — Докосвам вагината си...

— Представяш ли си как облизвам гънките ти? Как прокарвам езика си по цепката на дупето ти?

— Браян, ти всъщност... — Поклатих глава. — Прекъсваш.

— Ще оближа всяка част от тялото ти с език, скъпа. Ще проникна с пениса си в теб, отново и отново, и няма да спра, дори и да кажеш „не“... Не можеш да кажеш „не“.

Грабнах един лист хартия и започнах да го мачкам до телефона.

— Не те чувам, Браян... Обхватът в стаята ми е лош.

Затворих по средата на описанията му и превъртях старите ми имейли от Андрю — единственият човек, който можеше да ме накара да свърша само с думи.

Независимо дали го мразех, или не, имах нужда да свърша, и това беше единственият начин.

ГЛАВА 9

АНДРЮ

Отлагане (юрид.): Нареждане на съда за краткосрочно отлагане на съдебния процес.

— Господин Хамилтън? — Стюардесата ме потупа по рамото. — Всички останали пътници напуснаха самолета, господине. Благодаря ви, че летяхте с първа класа, и се надявам, че ще прекарате добре в Ню Йорк.

— Ще се опитам.

Изправих се и взех куфарчето си от шкафчето над главата ми. Бях се опитал да избегна идването тук, но безрезултатно. В секундата, в която си резервирах билет, отказах всичките ми консултации и срещи, помолих за отлагане на случая, който водех в момента, и си опаковах куфара. Само един.

Не исках да бъда в този град повече от ден и дори отказах да свидетелствам. Щях да предам писмени показания на съдията и веднага щях да се върна в Дърам.

Докато вървях през летището, забелязах, че някои неща са се променили, но не толкова, колкото се надявах. Хората все така бързаха, въздухът все още вонеше на провал и както и преди, „Ню Йорк Таймс“ беше вестникът с най-голям тираж.

Пуснах няколко долара в машината за вестници, завъртайки ключа, за да ми изплюе копие, след което го разгърнах в средата, където се намираха статиите по право.

Ето я. Раздел „В“. Историята, която обхващаща цялата страница: „Още едно изслушване в процеса срещу Харт: Ще свидетелства ли Хендерсън тази седмица?“.

Прегледах статията, леко впечатлен, че този път журналистиът е описал фактите и не е опетnil името ми.

Забелязах и че все още нямаше моя снимка.

Образи...

— Насам, господин Хамилтън! — Една брюнетка ми махна, докато слизах от ескалатора. — Насам!

Приближих се и тя протегна ръка.

— Аз съм Ребека Уейтърс, водещ адвокат по делото.

— Знам коя си. — Стиснах твърдо ръката ѝ. — Колко бързо можем да стигнем до кабинета на съдията?

— Кабинетът на съдията? — Тя повдигна вежди. — Трябва да ви заведа в хотела ви, за да можем да обсъдим показанията ви... Предполага се, че ще останете няколко седмици.

— Обратният ми полет е след петнадесет часа.

Тя изглеждаше шокирана.

— Искате да представите само писмени показания? След всичкото това време?

— Смяtam, че е доста впечатляващо, щом можете да слушате и в същото време да разбирате. — Погледнах към часовника си. — Къде е наетата кола?

Тя изстена и ме поведе през оживения терминал към изхода и административната секция за коли. Бърбореше колко „важно“ било делото, как най-накрая съм щял да затворя една страница от живота си, но аз не я слушах.

Мислено броях секундите, които бях пропилял в този град.

— Добро утро, сър. — Шофьорът взе куфара ми, веднага след като се доближихме до колата. — Надявам се да се насладите на престоя си в Ню Йорк.

Кимнах и седнах на задната седалка, завъртайки очи, когато Ребека се настани до мен.

— Не може ли да останеш поне за една нощ и да си помислиш, Лиъм?

— Как ме нарече?

— Съжалявам — каза тя. — Андрю... Имам предвид, господин Хамилтън. Поне ще си помислиш ли?

— Вече го направих.

— Добре. — Тя извади телефона си и се загледа през прозореца, докато колата навлизаше в града.

Трепнах, когато минахме покрай билборда, който старата ми фирма използваше за реклама, и затворих очи, когато минахме покрай любимия магазин за играчки на Ема.

— Господин Хамилтън... — Ребека ме потупа по рамото. — Като адвокат съм сигурна, че знаете колко по-убедителни могат да бъдат устните показания от писмените. Умолявам ви да го обмислите.

— А аз ви умолявам да го преодолеете. — Погледнах я право в очите. — Той и Ава разрушиха живота ми и няма да спечеля нищо, като седна в съдебна зала, пълна с непознати, за да им обясня как точно са ми съсипали живота. Искате емоционални показания? Наемете шибан студен по драматургия, който да прочете думите ми на съдебните заседатели.

— Нещата се промениха. Не е както беше преди шест години.

— Заради това ли „Ню Йорк Таймс“ все още не публикува моя снимка?

— Няма да публикуват снимката ви, защото мислят, че сте задник — сопна се тя. — Преди години спечелихте голямо и скъпо дело срещу тях или изведнъж забравихте за това? Дори ви споменават в положителна светлина, което може да бъде прието като комплимент от тяхна страна. — Тя подхвърли вчерашния вестник в скута ми. — Даже са набледнали на това. На мен ми изглежда доста добре.

Взех вестника, приближих го до лицето ми и преди да успея да прочета заглавието, две думи приковаха погледа ми: „Обри Евърхарт“.

Името ѝ беше в края на страницата, смесено с още няколко в красива черна реклама: „Ню Йорк Балет Къмпъни празнува приемането на нови членове с бал в събота вечерта“.

Утре...

— Аз просто... — продължаваше Ребека да говори. — Просто мисля, че трябва да останете поне за една нощ, да прочистите ума си и наистина да помислите за това.

— Ще остана до утре.

— Наистина ли?

Очите ѝ светнаха.

— Да. — Отново погледнах към името на Обри. — Наистина.

ГЛАВА 10

АНДРЮ

Тормоз (юрид.): Системно и/или продължително нежелано и неприятно досаждане, което често включва заплахи и искаания.

На следващата вечер прокурорката стисна ръката ми, когато се срещнахме за по кафе и чай, а миглите, обрамчващи кафявите ѝ очи, запърхаха.

— Благодаря ти, че се съгласи да останеш за няколко седмици, Андрю — каза тя. — Ще е от голяма помощ за това дело.

— Сигурен съм... — Изправих се и отидох до прозореца, поглеждайки към снега, който покриваше улиците отдолу.

— Старият ти партньор определено е наел най-добрите адвокати, които могат да се купят с пари, изплатил е глобите и наложените му в продължение на години санкции, но мисля, че с новите доказателства, които имаме, най-накрая можем да го изпратим в затвора. С тях и с твоите показания, разбира се.

Не казах нищо.

— Не съм сигурна как ще се чувствуаш относно това, но... — Гласът ѝ загъръхна и секунда по-късно тя застана до мен. — Би ли искал да наваксаме с всичко, което пропуснахме, откакто си тръгна?

— Моля?

Тя погали рамото ми.

— Напусна Ню Йорк и никога не погледна назад. Не се обади, а бяхме толкова добри приятели. Ти...

— Ок — отрязах я и грабнах ръката ѝ, премествайки я. — Първо, не, не искам да наваксвам с нищо. Не давам и пукната пара за онова, което сме пропуснали. — Огледах я от горе до долу. — Но като гледам,

не е кой знае колко много. Второ, да, бяхме приятели. В миналото. Не ми се обади, нито поддържаше връзка с мен, докато всички в този град влачеха името ми през калта, нали?

Бузите ѝ почервенаха.

— Дори не ми се обади, за да ме попиташи дали шибаните слухове са истина. — Насочих се към вратата. — Така че, моля те, не си мисли, че след като съм се съгласил да помогна да вкараем онзи задник където му е мястото, сме приятели или ще бъдем такива.

— Толкова съжалявам...

— След шест години е твърде късно за това. — Обърнах се. — Ще бъда в съда, когато съм необходим. Сега можеш да си тръгваш.

Изчаках, докато чуя звука от затварянето на вратата, и се обадих на шофьора си.

— Кога трябва да тръгнем за бала, за да съм там точно когато започне?

— Веднага, сър.

Затворих и облякох палтото си, вземайки личният асансьор на мезонета до лобито. Забързано излязох през изхода на хотела, забелязвайки колата от другата страна на улицата, и тръгнах към нея.

— До тридесет минути трябва да сме там, господин Хамилтън.

— Той погледна към мен в огледалото за обратно виждане. — Среща ли имате на събитието тази вечер?

— Не — казах. — Защо питаш?

— Защото, ако имахте, щях да предложа да спрем до магазина за цветя, който е три пресечки по-надолу.

— Може да се отбием.

Погледнах през прозореца, докато той отбиваше.

Мислех да кажа на Обри, че съм в града или да ѝ пожелая „късмет“ за довечера, но не виждах смисъл. Освен това, миналата вечер в момент на слабост ѝ изпратих доста двусмислен имейл и краткият ѝ отговор не насырчи продължаването на разговора.

„ТЕМА: ЩАСТИЕ

Щастлива ли си с новия си живот далеч от «Грийнууд, Бах и Хамилтън»? Изпълни ли балетните си мечти най-накрая?

Андрю“

„ТЕМА: Отговор: Щастие

Моля те, престани да ми пишеш и изтрий номера ми.
Благодаря ти.

Обри“

— Господин Хамилтън? — Шофьорът отвори вратата. —
Пристигнахме. Имате ли намерение да слезете от колата?

— Благодаря ти.

Грабнах букета от рози и лилии от седалката и му казах, че
трябва да остане наоколо, тъй като може да доведа някого с мен.

Опашката към входа се извиваше около сградата, така че
преминах покрай всички и се насочих право към предната врата.

— Извинете, господине... — Единият от портиерите веднага
застана пред мен. — Наредете се на опашката.

— Мразя да чакам.

— Всички мразим да чакаме, господине — каза той,
кръстосвайки ръце, — но това е политиката на бала, освен ако нямате
билет. Имате ли билет?

— Тях също ги мразя.

Той откопча радио от токата на колана си.

— Господине, моля ви, не ме карайте да викам охраната. Трябва
да си купите билет точно като всичко останали, а после да застанете на
опашката и да изчакате реда си. Сега ще ви помоля да...

Той мъркна, когато му подадох една пачка от стодоларови
банкноти.

— Да не би да казахте, че билетът ви е за първия ред, господине?

— Да, точно това казах.

Той се усмихна и ме поведе надолу по коридора, въвеждайки ме
във великолепна зала с прозорци от пода до тавана, блестящи полилеи
и прясно полирани мраморни подове. Столиците маси бяха покрити с
бели покривки, в чийто център бяха щамповани украси в златисто и
сребристо, а буквите „НИБК“ бяха гравирани върху всяко меню и
програма за вечерта.

В залата нямаше официална сцена, само леко повдигната платформа, която беше поставена в средата с перфектен изглед към всички маси.

— Това тук добре ли е, господине?

Разпределителят махна с ръка към мястото точно пред платформата.

— Да, благодаря ви.

— Вечерята ще бъде сервирана до час, след което спонсорите на „НИЙБК“ ще бъдат отличени, накрая ще последват кратки похвали и танците ще започнат.

Благодарих му, докато се настанявах на мястото си. Ако преди това знаех какъв ще е точния ред на програмата, щях да се появя много по-късно.

Вземайки брошуруата пред мен, прелистих страниците и спрях, когато видях лицето на Обри.

Бяха я заснели, докато се смее и отмята косата от рамото си, гледайки право към фотоапарата. Според снимката, косата ѝ беше много по-къса сега — едва докосваше раменете ѝ, а очите ѝ изглеждаха по-обнадеждени и щастливи, отколкото някога ги бях виждал.

Взирах се в снимката дълго и упорито, отбелязвайки всички нови промени.

Светлините в залата проблеснаха и последваха тихи аплодисменти, когато някаква жена, облечена цялата в бяло, пристъпи на платформата.

— Започваме — каза тя. — Благодаря ви, дами и господа, че удостоихте с присъствието си ежегодния бал на „Ню Йорк Балет Къмпани“. С голяма чест и гордост ви представяме тазвечерните изпълнители — главните танцьори, солистите и членовете на телата. Както знаете, поради много нещастни обстоятелства, през последните месеци трябваше да заменим почти деветдесет процента от състава ни, но както винаги, шоуто трябва да продължи. Наистина вярвам, че това е най-добрият клас, който сме имали от дълго време насам.

Публиката изръкопляска.

— Тази година компанията ни ще изпълни няколко продукции, но тези, които ще бъдат представени тази зима, са „Жар-птица“, „Бижута“ и фаворитът ни, „Лебедово езеро“.

Още аплодисменти.

— Тази вечер членовете на телата ще ви се представят лично и ще изпълнят малък трибют, за да ви се отблагодарят за постоянната ви подкрепа към изкуствата. И както винаги, когато става на въпрос за танцовото изкуство, ще ви помоля да не аплодирате, докато не бъде изсвирена и последната нота. Благодаря ви.

Тя се отдалечи и светлините се трансформираха от яркобели във въздушно сини, след което се стопиха в мрачни нюанси на лилаво и розово.

Един по един танцьорите излязоха, рецитирайки кратък монолог, и затанцуваха под краткия съпровод на пианото. Някои от тях бяха забавни, а други ме накараха да се зачудя дали просто не са се събудили тази сутрин и не са решили, че трябва да се опитат да танцуват балет за пръв път в живота си.

Между всяко представяне можех да чуя мърморенията, идващи откъм публиката.

„Сигурни ли са, че това е най-добрата им група?“

„Може би трябваше да отменят този сезон след онзи инцидент...“

„Да се надяваме, че ще имат деноноющни репетиции, преди сезонът да започне...“

Мъжът до мен шепнеше колко му липсвали „старите дни“, когато Обри пристъпи на платформата.

Беше облечена с тънка черна блуза и розова тути поличка, а устните ѝ бяха намазани с тъмночервено червило.

— Добър вечер, Ню Йорк — каза тя. — Името ми е Обри Евърхарт и...

Тя каза още нещо, което накара публиката да избухне в аплодисменти, но аз можех да се съсредоточа единствено върху това колко добре изглеждаше тя. Никога нямаше да го призная пред никого, но дори и след като тя си тръгна, продължавах да държа рамката със снимката на двама ни на нощното си шкафче, поглеждайки към красивото ѝ лице вечер, след като съм имал лош ден.

Тази вечер не беше просто „хубава“. Беше катошибано видение.

Устата ѝ спря да се движи и публиката отново аплодира, след което меките звуци от пиано и арфа бавно изпълниха залата.

Обри затвори очи и започна да танцува, сякаш беше съвсем сама в залата.

Атмосфера на бала незабавно се промени. Всеки, който я гледаше, беше напълно съсредоточен и пленен от всяко нейно движение.

Един танцьор се появи от нищото, повдигна я и я задържа високо над главата си, завъртайки я, докато музиката ставаше все по-напрегната. След като я пусна на земята, двамата завършиха стъпките заедно — усмихвайки се един на друг и разменяйки си погледи, от които ставаше ясно, че се познават прекалено добре.

В секундата, в която музиката спря, мъжът я придърпа в прегръдките си и я целуна.

Какво, по дяволите...

Публиката се изправи на крака и заръкопляска, но аз останах седнал, напълно изненадан от това, което бях видял току-що.

— В крайна сметка може би няма да се налага да анулирам билетите си за сезона, а? — Мъжът до мен ми намигна. — Брависимо!

Присвих очи към Обри и партньорът ѝ, кипвайки, когато той обви ръка около кръста ѝ и забарабани с пръсти по кожата ѝ. Прошепна нещо в ухото ѝ и тя се изчерви, карайки кръвното ми да скочи до небесата.

— Е, какъв отклик само! — взе думата директорката. — Благодаря ви, госпожице Евърхарт и господин Уилямс. Искам всички да знаете, че следващия месец тези двамата ще са гвоздеят на представлението и на бала „Сребърна луна“.

Тя продължи да говори, обяснявайки повече за програмата, но аз не чух и дума от казаното.

Бях объркан от онова, което бях видял — несигурен дали устата на Обри наистина беше върху нечия друга.

На платформата се появиха още танцьори, още аплодисменти, още речи, а мислите ми оставаха същите. Едва когато покровителите заеха платформата, осъзнах, че за тази вечер частта с танците бе приключила.

— Интересувате ли се от това да направите дарение на „НИБК“?
— Една балерина, все още облечена в сценичния си костюм, пристъпи пред мен. — Бихте ли желали да дадете своя принос?

— Приносът ми бе билета, които купих тази вечер.

Изправих се, изоставяйки букета зад мен, и тръгнах да търся Обри.

Не ми отне много време да я намеря.

Облечена в доста разголена сребърна рокля, тя стоеше в ъгъла и се смееше с приятеля си от сцената, пърхайки с мигли, когато той ѝ подаде питие.

— Извинете ме, господине? — Някой ме потупа по рамото.

— Да? — Задържах погледа си върху Обри.

— Ъм, ако останете за афтърпартито, ще трябва да дарите... Това е част от правилата. Подчертано е, така че...

— Ето.

Подадох ѝ всички банкноти, които бяха останали в портфейла ми, и тя изчезна.

Приятелят на Обри я целуна по челото и се отдалечи, предоставящи ми перфектната възможност да я приближа, но група от няколко балерини я обгради.

Приятели, изглежда.

Изчаках да приключат с разговора си, и когато тя им каза, че ще се присъедини към тях по-късно, направих моя ход.

Когато се обрна, сложих ръка на рамото ѝ, усещайки как по вените ми премина токов удар.

— Добър вечер, Обри...

Тя изтърва чашата си на пода и се обрна бавно.

— Андрю? — Отстъпи назад. — Какво правиш тук?

— Има ли значение?

Не ми отговори.

Никой от двама ни не каза нищо и познатото напрежение, което винаги бе съществувало между нас, започна да се засилва с всяка изминална секунда.

Отблизо изглеждаше дори по-красива и бях изкушен да я притисна до стената и да слея телата ни, но се сдържах.

— Може ли да поговорим? — попита.

Тя ме огледа от горе до долу.

— Обри... — Погледнах я в очите. — Може ли да поговорим?

— Не!

— Моля? — повдигнах вежда.

— Казах не. — Тя кръстоса ръце. — Не може да поговорим, а сега можеш да се върнеш там, откъдето, по дяволите, си дошъл.

Тя се отдалечи и се отправи към дансинга.

Въздъхнах и я последвах, улових ръката ѝ и я завъртях.

— Искам само пет минути.

— Това са с пет повече, отколкото мога да ти отделя.

— Важно е.

— Умираш ли? — Лицето ѝ се изчерви. — Въпросът на живот и смърт ли е?

— Трябва ли да бъде? — Погалих я по бузата, карайки я да замълчи. — Изглеждаш шибано красива тази вечер...

— Благодаря ти. И гаджето ми също мисли така.

— Гаджето ти?

— Да. Сещаш се, онзи човек, който не се отнася с теб като с боклук, само защото те харесва, както и ти него. Интересно схващане, не мислиш ли?

Не получих шанс да ѝ отговоря.

Внезапно оркестърът изsviri силен акорд, който отекна в залата и през говорителите се разнесе нечий глас.

— Дами и господа, сега оркестърът на Бенджамин Райт ще изsviri своя интерпретация на една от най-почитаните творби на Чайковски. Темпото на тази песен е подобно на валс. Моля, присъединете се към нас на дансинга за тази класическа...

Улових ръката ѝ и преплетох пръстите си с нейните, а другата си ръка увих около кръста ѝ.

— Какво правиш? — изсъска тя и се опита да се отдръпне. — Няма да танцувам с теб.

Затегнах хватката си около нея.

— Напротив.

— Моля те, не ме карай да крещя, Андрю...

— Какво те кара да мислиш, че не би ми харесало да те чуя как го правиш?

Тя се опита да се отдалечи, но аз я задържах неподвижна.

— Пет минути — казах.

— Три — парира тя.

— Добре. — Разхлабих хватката си и я поведох в такт с музиката. — Наясно ли си, че гаджето ти е мъжка балерина?

— Правилният термин — каза тя, завъртайки очи, — е „дансьор“.

— Той е шибана балерина... — Наклоних я към пода. — Това ли правеше през последните няколко месеца?

— Съдвайки мечтата си далеч от един определен задник?

— Очаквах повече от теб.

— Не ми пuka какво си очаквал — просъска тя. — Той е всичко, което ти никога няма да бъдеш...

— Само защото те целува на публични места?

— Много повече... но това е само едно от безкрайния списък с неща, за които ти имам зъб.

— Кара ли те да свършваш?

— Не ме кара да плача.

Мълчание.

Усетих я как се отдръпва от мен, но я задържах здраво.

— Чукаш ли го?

— Какво ти пuka?

— Не ми пuka. Просто искам да знам.

— Не сме разговаряли от месеци и въпреки това си мислиш, че имаш право да знаеш с кого спя?

— Не бих използвал точно думата „право“.

— Не. — Тя притисна гърдите си към моите. — Не, не го чукам, но знаеш ли какво? Скоро ще го направя.

— Няма нужда, след като аз съм тук.

Тя избухна в смях и отстъпи назад.

— Наистина ли мислиш, че ще пресия с теб? Сериозно?

— Обри...

— Наистина ли мислиш, че съм толкова глупава? — отряза ме тя.

— Не искам да имам нищо общо с теб, Андрю. Не си нищо повече от едно вдъхновение за оргазъм, приятна представа за самозадоволяване и може и да си ми липсвал, но...

— Липсвал съм ти?

— Липсваше ми идеята за теб и това, което можеше да бъде.

— Не можем ли да бъдем приятели?

— Не можем да бъдем нищо.

Устните ѝ бяха толкова близо до моите.

— Защо ли ми е толкова трудно да ти повярвам?

— Няма нужда да го правиш. — Тя се загледа в мен. — Защото, лично за мен, за да те „забавлявам“ някога отново извън този танц, ще ми се наложи да те приема обратно.

— Тогава ме приеми обратно.

— Моля те! — подигра се тя, изглеждайки толкова ядосана, колкото не я бях виждал никога преди. — Ще трябва да ме умоляваш, за да те приема обратно, Андрю. Да ме умоляваш, по дяволите...

— Хей, Обс — гаджето ѝ балерина ни прекъсна, — всичко наред ли е?

— Да. — Тя се отдръпна от мен и го целуна по бузата. — Повече от наред.

— Кой е приятелят ти?

— Никой — каза тя. — Някакъв мъж, който е направил дарение.

— Благодаря ви за дарението. — Той разтърси ръката ми като някоя жена и се обърна към Обри. — Готова ли си да се прибираме вкъщи?

— Повече от готова. — Тя улови ръката му и се отдалечи от мен без дори да погледне назад.

* * *

Стоях на балкона в хотелската ми стая, напълно объркан от онова, което се беше случило преди няколко часа. Очаквах Обри да си тръгне с мен, да дойде с мен в хотела, за да можем да се изчукаме и да наваксаме.

Несспособен да спра да мисля за това, ѝ изпратих имейл:

,,ТЕМА: Адресът ти

Трябва да довършим разговора си. Кажи ми къде живееш, за да мога да дойда и да поговорим.

Андрю“

,,ТЕМА: Отговор: Адресът ти

Силно се съмнявам, че искаш само да поговорим.
Просто искаш да чукаш.

Въпреки това съм сигурна, че появата ти няма да се
хареса на Браян.

Обри“

„**ТЕМА: Отговор: Отговор: Адресът ти**
Повече от добре дошъл е да гледа. Може би в
действителност ще научи нещо.

Андрю“

Нямаше отговор.

Не ми отговори доста дълго време и когато най-накрая го
направи, всичко, което пишеше в имейла, бе: „Остави ме на мира,
Андрю. Моля те!“.

Не можех. Отново ѝ изпратих имейл.

„**ТЕМА: Спонсор**
Купих си златни билети за сезона. Една от облагите е,
че ще получа обиколка с някой от каста по мой избор.
Определено ще си ти.

Андрю“

„**ТЕМА: Отговор: Спонсор**
Благодаря ти за тази безсмислена информация. Ако
ме избереш, няма да бъдем сами и ще се уверя, че
обиколката ни ще приключи в точно определеното време.

Сега, моля те, остави ме на мира. Навън съм с някой,
който се възхищава повече на ума ми, отколкото на това
между краката ми.

Имаше своя шанс, пропиля го и не съм сигурна защо
си в Ню Йорк в момента, но наистина не ми пуха.

Определено не искам да чувам нищо повече за теб.
Моля те, разкарай се.

Обри“

Въздъхнах и започнах да ровя в списъка ми с контакти. Правеше се на недостъпна, но нямаше да ѝ позволя да вземе последната дума. Натиснах зелената слушалка на избрания номер и долепих телефона до ухото ми.

— Кой се обажда? — каза познатият глас в слушалката.
— Трябва ми един адрес.
— Кой е?
— Трябва ми един адрес. Веднага.
— Лиъм? — В гласа му се долавяше усмивка. — Ти ли си?
— Андрю е. — Извъртях очи. — Ще ми помогнеш ли, или не?
— Е, след като попита толкова мило... — През телефона долетя познатият бръмчащ звук. — Знаеш ли, не съм те чувал от последния път, в който те видях... — Той спря и се изкашля. — Името?
— Обри Евърхарт.
— Знаеш ли квартала?
— Не — казах. — Но адресът едва ли е по-стар от няколко месеца. Наскоро се премести тук.

Той остана мълчалив за минута, почуквайки по клавиатурата си.

— Открих го — каза той. — „Пето Авеню“, 7654.

Само на пет пресечки...

Мислех дали не трябва да почакам до сутринта и тогава да се отбия, но вече бях започнал да си обличам палтото.

— Беше ми приятно да те чуя отново, Лиъм... — Гласът на стария мъж ме върна в настоящето. — Хубаво е да знам, че си добре и... си преодолял онова, което се случи.

— Никога няма да го преодолея. — Затворих и излязох навън, сигнализирайки на шофьора ми да отвори задната врата на колата.

— Накъде, господин Хамилтън? — попита той.

— „Пето Авеню“, 7654.

— Веднага.

Отне ни по-малко от двадесет минути да стигнем дотам, и когато пристигнахме, се загледах в кафявата фасада за известно време.

Изглеждаше като нещо, което бих закупил преди години, когато живеех тук, нещо далеч над онова, което една балерина можеше да си позволи, което ме наведе на мисълта, че вероятно родителите ѝ плащат наема.

Излязох от колата, оправих палтото си и отидох до вратата, почуквайки пет пъти.

— Идвам! — извика тя.

Вратата се отвори, но не Обри стоеше зад нея, а гаджето ѝ.

— Ъмм... — Той изглеждаше объркан. — Да не си забравил пицата в колата си или нещо такова?

— Не съм шибан разносвач на пица. Къде е Обри?

— Зависи. Не те ли срещнахме на бала? — Той кръстоса ръце, когато Обри пристъпи на прага. — Кой си ти?

— Отново никой — каза тя, заставайки на пръсти, за да целуне устните му.

Той погледна към мен и повдигна вежди, докато отвръщаше на целувката ѝ.

— Всеки сантиметър от пениса ми е бил в устата ѝ. — Стиснах зъби.

Обри ахна и бузите ѝ се обагриха в розово.

— Толкова съжалявам, Браян... Ще ни оставиш ли за малко насаме?

Той местеше погледа си между двама ни, а гневът пълзеше по лицето му, но въпреки това се отдалечи.

— Какво, по дяволите, искаш, Андрю? — избухна тя. — Какво искаш?

— Да поговорим.

— За какво?

— За мен и теб, за това да бъдем приятели отново...

— Това никога няма да се случи, мамка му. Свърши ли?

— Обри...

— Какво те води в Ню Йорк, а? Върнал си се да изчукаш някоя позната от *Date-Match*? Да не би вагините в Дърам да са свършили?

— Всъщност наистина е така.

Тя започна да затваря вратата, но аз я задържах с ръка.

— Липсваш ми, Обри... — Погледнах я право в очите. — Наистина ми липсваш и аз... Съжалявам, че те изхвърлих онази вечер.

— Така и трябва — прошепна тя. — И ако наистина ти липсвам, ще ме оставиш на мира.

— И защо да го правя?

— Защото си биполярен. Защото в секундата, в която задам прекалено много въпроси или предположения извън зоната ти на комфорт, отново ще започнеш да се отнасяш с мен като с боклук, така че предпочитам да си спестя всичко това. — Тя изтри една сълза от очите си. — Бях единствената ти приятелка, единствената тишибана приятелка, а ти се отнасяше с мен дори по-зле и от жените, които срещаше онлайн. Съжалявам единствено за това, че ти позволих да го направиш. Моля те, напусни.

— Обри, чуй ме...

— Да не би да има супер лепило на пода ми? — Тя ме избути назад. — Заради това ли продължаваш да стоиш тук?

— Моля те, просто...

— Излъжеш ли веднъж, ще излъжеш и за всичко останало, нали така? — Тя отново ме бълсна. — Все още си по-големият лъжец от двама ни. Лъжата по изключение си остава лъжа.

— Моля те, не можеш ли просто да се успокоиш и да ме пуснеш да вляза, за да поговорим?

— Мислех, че мразиш риторичните въпроси.

Тя затръшна вратата в лицето ми.

ГЛАВА 10

ОБРИ

НЕОБОРИМА ПРЕЗУМПЦИЯ (ЮРИД.) :

Презумпция, която е вярна и няма нужда от доказателства, за да бъде доказана.

Следващата сутрин се събудих на ръба, в пълен шок.

Не можех да повярвам, че Андрю беше в Ню Йорк, както и че миналата вечер си признал, че му липсвам.

Да го видя отново извади всичките ми емоции на показ, и въпреки че бях казала на Браян, че Андрю си е отишъл, прекарах срещата ни миналата нощ в мисли за него.

За него и перфектния му костюм. За него и перфектните му устни, които почти се бяха притиснали в моите по време на спора ни. И за мой срам, за него и перфектния му пенис, който бях почувствала да се втвърдява в панталоните му, докато ме въртеше по дансинга.

Уф!

Станах от леглото и изпратих съобщение на Браян.

„Днес е единственият ми ден с Ашкрофт. Пожелай ми късмет!“

Той отговори незабавно.

„Късмет, скъпа! Вземи си кафе, защото ще имаш нужда от него...“

Вмъкнах се под душа и започнах да се мъмря сама.

— Браян е сладурче и е идеален за теб. Телефонният муекс може и да не струва, а ти може и да нямаш желание да спиш с него точно сега, но се отнася с теб толкова добре, колкото никой друг не го е правил досега...

Когато кожата ми се набръчка като стафида, излязох от банята и проверих колко е часа.

Четири и половина.

Имах двадесет минути, за да стигна до най-близката станция на метрото и да избегна гнева на Ашкрофт. Навличайки един стар анцуг, взех чантата си и грабнах палтото си от закачалката в коридора. Два пъти проверих портфейла си за пропуска ми за метрото, и когато отворих вратата, се оказах лице в лице с някакъв непознат, който държеше чаша с димящо и горещо кафе.

— Успех на репетицията днес — каза той и ми подаде чашата. — Това е направено специално за теб.

— Откога кафенетата правят доставки?

Той сви рамене.

— Не правят.

Взирах се в чашата, докато той се отдалечаваше, забелязвайки че името ми беше гравирано върху каймака с карамел, а на етикета с курсив беше изписано „Късмет“.

Беше сладка постъпка от страна на Браян, която ме накара да се почувствам виновна, че снощи не му бях обърнала достатъчно внимание. Докато вървях към метрото, отпивах от това, което може би беше най-доброто кафе, която някога съм опитвала, заклевайки се, че от сега нататък Браян ще получава цялото ми внимание.

Изтрих всички стари имейли от Андрю, дори и онези, които бяха скрила в архива ми. Блокирах номера му, предотвратявайки по-нататъшните му обаждания, и въпреки че не можех да блокирам имейла му, смених настройките на кутията си, така че съобщенията му да отиват директно в папката със спам.

Когато най-накрая тази сутрин стигнах на репетицията, танцувах по-добре от когато и да било...

По-късно същата вечер...

— Как успяваш да намериш време и да хванеш метрото само за да ме посрещнеш след репетицията и да ме изпратиш вкъщи? — погледнах към Браян, докато прекосявахме улицата. — Откъде намираш сили?

— Винаги намирам време за нещата, които наистина харесвам.

Той ме целуна по челото.

— Искаш ли да гледаме някой филм този уикенд? Аз черпя? Дължа ти един...

— Така ли?

— Все още се чувствам зле заради онова, което се случи в нощта на бала, и онова, което ти каза онзи мъж от миналото ми — казах. — Наистина съжалявам.

— Не се тревожи. Сигурен съм, че той е... — Млъкна, когато стигнахме блока ми, посочвайки към мъжа, който се беше облегнал на входната врата.

Андрю.

Поех си дълбоко дъх, когато той слезе по стълбите.

— Добър вечер, Обри — каза той, подсмихвайки се. — А твоето име беше „дансъор“, нали така?

— Казвам се Браян.

— Е, бях близо.

Браян кръстоса ръце.

— Мога да се закълна, че я чух да ти казва, че не те иска вече.

Защо просто не можеш схванеш намека?

— Защото през цялото време тя казва неща, които всъщност не мисли. — Той погледна към мен, мигновено възпламенявайки нервните ми окончания. — Знам, че просто ми е ядосана.

— Пич! — въздъхна Браян раздразнено. — Аз съм гаджето ѝ, така че очевидно е продължила напред... има гадже.

— Честно казано, не се чувствам застрашен — каза Андрю, все още гледайки към мен. — Получи ли кафето ми тази сутрин?

Какво?

— Било е от теб? — Очите ми се разшириха. — Мислех...

— Какво кафе, Обс? — Браян изглеждаше обезпокоен. — За какво говори той?

— Андрю... — поклатих глава. — Благодаря ти за кафето, но това не променя нищо.

— Никога не съм казвал, че е обратното.

Задуха студен вятър и буквально се почувствах привлечена от него. Направих няколко крачки в негова посока, но веднага след това отстъпих назад.

— Сега съм с Браян... — Грабнах ръката на Браян и го поведох към вратата ми, отказвайки да погледна към Андрю, който изглеждаше наранен.

Затръшнах вратата и прегледах сметките ми, забелязвайки че той все още стоеше на мястото си. Объркан.

— Виж, Обс... — Звукът от гласа на Браян привлече вниманието ми. — Не мисля, че ще се получи между нас.

— Какво? Не, не, не. Разбира се, че ще се получи. Това е просто един малък проблем.

— Мисля, че сърцето и умът ти са някъде другаде. Всъщност мисля, че винаги са били.

— Ти сериозно ли? — кръстосах ръце. — Само защото една нощ някакъв психопат от миналото ми се появява и изведнъж е решил, че ме иска отново? Това ли е?

— Това и факта, че по-рано днес този психопат ми изпрати съобщение, в което пишеше: „Вагината ѝ ми принадлежи“. Бях забравил за това...

Въздъхнах, а той се приближи и ме целуна по челото.

— Ако това е малък проблем и той не означава нищо за теб, можем да опитаме отново след месец.

— След месец?

Той кимна.

— Така ще съм сигурен, а телефонният ни секс ще бъде два пъти по-страхотен, след като няма да го правим толкова дълго. Може след това да преминем към истински секс.

Не казах нищо и той напусна апартамента ми.

Отново надникнах през щорите, гледайки го как изчезва в нощта, и тогава забелязах, че Андрю не беше помръдан от мястото си.

Бесена, затропах по стъпалата и тръгнах към него.

— Имаш ли представа колкото те мразя в този момент?

— Омразата не е чувство, което може да се измери адекватно.

— Току-що разруши една чудесна връзка, която имах в този град.

Накара го да ме зареже.

— Хубаво — каза той. — Направих ти услуга.

— Това ли е бил плана ти да ме накараш да говоря отново с теб?

— Част от него.

— Няма да проработи. — Притиснах пръста си към гърдите му, подчертавайки всяка сричка. — Казах ти, че ще трябва да ме умоляваш, и след като знам, че не действаш по този начин...

— Нямаш сишибана представа как действам.

— Ще ме изпраща ли всяка сутрин до спирката на метрото?

— Имам шибана кола.

— Ще ме изпраща ли до вратата ми, когато репетицията ми свърши?

— Същият отговор.

— Ще се отнасяш ли към мен с проклето уважение?

Той обхвана лицето ми в ръцете си.

— Ако ми дадеш този шанс...

Отстъпих назад, все още ядосана.

— Няма да чакам със затаен дъх.

ГЛАВА 11

ОБРИ

Пропуск (юрид.): Несъзнателен пропуск на дума, израз или друга форма на език при договор, дело, съдебно решение или друг документ.

„ТЕМА: БАРИЕРАТА БРАЯН

Не съм сигурен още колко пъти трябва да ти се извиня заради това, че накарах «гаджето ти» да те зареже, но наистина съжалявам. Може би трябваше да изчакам, докато го изчукаш, за да ме оцениш.

Андрю“

— Уф!

Захвърлих телефона си през стаята, почти събаряйки красивата ваза с лилии, която ми беше изпратил вчера.

Беше изминала една седмица от раздялата ми с Браян и всеки ден трябваше да се изправям срещу Андрю. Сутрин лично ми носеше любимото ми кафе, изпращаше ме до спирката на метрото и постоянно се извиняваше. По свой си начин, разбира се.

Никога не му отвръщах. Просто отпивах от кафето си и го слушах.

Сядайки на дивана, увих студена кърпа около раменете ми. Броях дните до премиерата, чудейки се колко още болка може да поеме тялото ми.

Сега краката ми бяха неузнаваеми. Вече не можех да излекувам раните и мехурите по тях. Мускулите на ръцете ми се схващаха безмилостно, и когато вчера казах на господин Ашкрофт, че се нуждая

от още няколко минути, за да разтегна десния си крак, той каза:
„Тогава ще трябва да те сменя с танцьор, които няма нужда“.

Присвих се при спомена и чух, че някой чука на вратата ми.

— Идвам!

Отворих я, изкушена да я затръшна веднага след като видях Андрю.

— Да? — попитах.

— Репетицията ти започва след час. Ще закъснееш.

— Днес имам следобедна репетиция, но ти благодаря за напомнянето.

— Тогава може ли да вляза?

— Не.

— Защо не?

— Наистина ли ми трябва причина?

— Просто искам да поговоря с теб за няколко минути, Обри.

— Можеш да го направиш и по телефона.

— Блокирала си шибания ми номер. — Той присви очи към мен.

— Вече опитах днес. Два пъти.

— Опита ли да ми изпратиш имейл?

— Обри, моля те...

Наистина изглеждаше искрен.

— Добре. — Задържах вратата отворена. — Но ще трябва да си тръгнеш след пет минути, защото искам да подремна.

Той пристъпи вътре и се огледа наоколо, прокарвайки ръце по произведенията по стените.

Изглеждайки слабо впечатлен, той потърка брадичката си.

— Родителите ти ли плащат за това?

— Не, не съм говорила с тях, откакто се преместих — признах.

— Пенсионирана танцьорка от компанията дава под наем апартаментите си на новите попълнения.

— Скъпо ли е?

— Изобщо. — Седнах на дивана. — Това е единственият начин, който мога да си позволя, за да живея в тази част на града. Иначе ще трябва да спя в кашон.

Той се втренчи в мен за малко, без да обели и дума.

— Какво има?

— Нищо. Просто измина доста време, откакто си ми казвала нещо, което да не е изпълнено със злоба.

— Недей да свикваш. — Трепнах и поставих още една студена кърпа върху раменете ми. — Просто се опитвам да направя петте ти минути с мен запомнящи се.

— Ще бъдат.

Мълчание.

Той се приближи и седна до мен на дивана.

— Имаш шестица на финалния ти тест в „Грийнууд, Бах и Хамилтън“.

— От съжаление ли ми го писа?

— Имаш шестица, защото работата ти бе най-добрата. — Той ме погледна в очите. — Въпреки че можеше и да мина без бележката: „За ваша информация, господин Хамилтън ме чукаше в офиса си“.

Избухнах в смях.

— Между другото, на Джесика ѝ липсващ.

— Наистина ли?

— Твърди, че съм бил много по-търпим, когато и ти си наоколо — каза той. — И очевидно ни е подслушвала, докато сме правили секс.

— Какво?

— Вече няма смисъл да се опитвам да я уволня... Мисля, че съвсем ми е влязла под кожата.

— Стажантите все още ли те мразят?

— Не. — Той се усмихна. — Поради някаква странна причина започнаха да ме харесват малко след като ти напусна.

— Да не би да намекваш, че си се държал като задник заради мен?

— Не. — Той ме издърпа в скута си и свали кърпата от раменете ми. — Намеквам ти, че вече не се преструвам, че ми пука за останалите стажанти, когато любимата ми такава я няма.

Изчервих се и той започна да масажира раменете ми —бавно притискайки ръцете си върху кожата ми.

Вместо да му кажа да спре, затворих очи и въздъхнах, леко накланяйки глава назад.

— Имаш ли намерение да приемеш извинението ми? — попита той, поставяйки целувка на врата ми.

— Не.

— Има ли някакъв начин, по който мога да те накарам да го направиш?

Пръстите му нежно разтриваха ключицата ми, облекчавайки болката.

— Можеш да ми кажеш истинската причина, поради която си в Ню Йорк... — Усетих как разкопча сутиена ми. — Знам, че не си бил всички този път дотук, само за да ме видиш.

Той целуна рамото ми.

— Няма как да знаеш.

— Сериозна съм, Андрю.

— Както и аз. — Той притисна длани към гърба ми, оставяйки ме безмълвна. — Всъщност ти си голяма част от причината, поради която съм все още тук.

— А другата част?

Той наклони главата ми назад, така че сега гледах право в очите му.

— Другата част няма значение.

Изглеждаше така, сякаш искаше да ме целуне, но се въздържа.

Вместо това плъзна ръце под бедрата ми и ме преобърна, така че сега лежах в ската му.

— В колко часа каза, че е репетицията ти?

— Четири... — едва успях да кажа. Докосванията му ме подлудяваха.

— Мога ли да те закарам? — Нежно започна да разтрива задната част на раменете ми. — Мога да го правя всеки път, стига да не вземаш метрото...

Кимнах и затворих очи, заспивайки под милостта на ръцете му.

* * *

Часове по-късно, Андрю спря до тротоара пред „Линкълн център“.

Откопчах колана и го погледнах.

— Отвън ли ще бъдеш, когато приключи днес?

— Вероятно.

— С горещ шоколад?

— Би ли предпочела нещо друго?

Усмихнах се.

— Не...

Той се наведе и пъхна кичур коса зад ухото ми.

— Онази вечер си мислех, че постъпвам правилно, като те изхвърлих и те отблъснах, но това определено беше грешка.

— Няма да се върна при теб само заради това.

— Не съм те и молил. — Той прокара пръстите си по устните ми.

— Обаче би ми харесало, ако ми простиш.

— Все още не съм решила дали да го направя. Само защото ти...

Устните му бяха върху моите — целуваше ме, умоляваше ме, казваше ми всички онези неща, които не можеше да изкаже с думи, и този път го слушах. Липсваше ми всичко онова, което имахме, преди той да ме отблъсне.

Без да ме пуска, той прокара пръсти през косата ми и погали врата ми.

— Помисли си за това — прошепна той,бавно отдръпвайки се от мен.

— Хъм...

Борех се да си поема дъх, когато той излезе, за да ми отвори вратата.

— Ще се видим довечера. — Целуна ме още веднъж, преди да ме остави напълно бездиханна в средата на улицата.

Мамка му...

Отправих се към залата за танци, убедена, че днес направо ще летя във въздуха. Отворих вратите и усетих някой да сграбчва рамото ми отзад.

— Обри? — попита гласа. — Обри, това ти ли си?

Обърнах се шокирана.

— Мамо? Какво правиш тук?

— Исках да те видя...

Забелязах значката на костюма й, „Гласувай умно. Гласувай за Евърхарт“ и разбрах, че ме лъже. Беше в града заради нещо свързано с кампанията на баща ми, а аз бях една от спирките й.

— Е, след като ме видя... — Обърнах се и се вмъкнах в сградата.

— Почакай, Обри. — Тя ме последва. — Наистина ли мислиш, че най-добрият начин да привлечеш моето и на баща ти внимание, е да

се преместиш в другия край на страната?

— Не напуснах Северна Каролина, за да ви привлече вниманието.

— Е, сега така или иначе го получи.

— И изглежда ми отне само двадесет и две години...

Тя въздъхна.

— Тъй като си толкова разстроена от това да бъдеш част от кампанията, решихме да поговорим с председателя на отдела да ти позволи да продължиш оттам, откъдето прекъсна през летния семестър.

— Не съм разстроена. Честно казано, не ми пука.

— Разбира се, че ти пука. — Звучеше обидена. — Но ако това ще те накара да се почувствуваш по-добре, сложихме наша обща снимка на брошуриите за кампанията.

— Предполагам си го направила само за да изглежда, че наистина ти пука за колежа по изкуства?

— Не, за да изглежда, че наистина ни пука, дарихме на танцовата програма на „Дюк“ петдесет хиляди долара. Снимката на брошурана изглежда добре, въпреки че щеше да бъде още по-добре, ако на нея беше изписано и есето, което те помолихме да напишеш. Можехме да го поставим в непосредствена близост до снимката.

Почувствах спазъм в гърдите ми.

— Кога е полетът ти обратно, майко?

— Моля?

— Кога е полетът ти обратно? — повторих, а гласът ми се пречупи. — Сигурна съм, че е след по-малко от три часа, така че да не ти се налага да прекараш целия ден тук, затова можеш да се върнеш обратно и да кажеш на татко, че си се опитала да ме убедиш да се прибера вкъщи с теб, след като си приключила с работата си относно кампанията. Убедена съм, че това все още е най-важното за теб.

Тя запази мълчание.

— Напуснах Дърам, защото ще бъда тук поне три години. Това е продължителността на договора ми с компанията, в която ще преследвам истинската си мечта. И трябва да кажа, че отдалечеността ми от теб е просто един от бонусите. — Тя ахна. — Приятен полет. И кажи „здравей“ на татко от мен.

— Просто ще ме зарежеш тук?

— Ти се отнасяше по този начин с мен през целия ми живот. —
Тръгнах си. Бях прекалено ядосана и наранена, за да се концентрирам.

Изпратих на Ашкрофт имейл, в който го уведомявах, че съм прекалено болна, и се отправих към улицата.

— Обри! — извика майка ми зад мен, но продължих да вървя. —
Обри, почакай! — Най-накрая ме настигна и сграбчи ръката ми. —
Мога да пропусна полета си...

— И защо би го направила?

— За да мога да прекарам малко време с дъщеря си, преди тя да е забравила, че изобщо съществувам...

Задържах сълзите си.

— Мога да остана за няколко дни и да наваксаме с всичко между
графика ти за танците — каза тя. — Ще помоля и баща ти да дойде,
ако нямаш нищо против?

— Би било идеално... — кимнах, но после се сетих за нещо. —
Без разговори за кампанията.

— Имаме сделка.

— Нито разговори за връщането ми в колежа по право.

— И това мога да го преживея.

Тя кимна.

— И няма да плюете балета.

Тя се поколеба, но отново кимна.

— Окей, добре. — Тя ме прегърна. — Ще ни повикаш ли такси
да отидем до „Четири сезона“ да резервирам стая?

— Защо? Можете да останете при мен.

— О, моля те. — Тя сложи чифт тъмни очила върху очите си. —
Проверих колко изкарва една професионална балерина. Знам какъв тип
апартамент можеш да си позволиш в този град, и дъщеря или не, ще
трябва да ти окажа.

Не исках да се смея, но не успях да се сдържа. Сдобряването ни
щеше да отнеме време, но бях готова да опитам.

Тя се приближи до павилиона за вестници, а аз протегнах ръка за
такси.

— О, „Ню Йорк Таймс“ винаги избират най-добрите случаи за
корица. — Тя прелисти страниците. — Тази седмица ще има доста
голямо дело.

— Криминално или корпоративно? — попитах, когато едно такси профуча покрай мен.

— И двете — каза тя. — Всъщност този го познавам. Е, или поне съм чувала за него. Абсолютно невероятен адвокат...

— Трябва да побързаме или никога няма да си хванем такси. — Поклатих глава, когато отново ме пренебрегна.

— Съмнявам се, че никога ще получи признание за делото си срещу правителството...

— За какво говориш?

— Лиъм Хендерсън. — Тя задържа вестника пред мен, посочвайки към една малка снимка до статията. — Спомняш ли си? Той е в моя и на баща ти списък с адвокати, които никога няма да получат уважението, което заслужават, само защото са тръгнали срещу правителството. Вярвам, че ти беше любимец.

— О, да — спомних си. — И така, защо е по вестниците? Да не би да се е забъркал в нещо, защото не е получил заслужената си слава? Дали не е в беда?

— Не, изглежда е само свидетел по някакво дело. Статията посочва, че живее на юг и е партньор в някаква фирма, но това не може да е истина. Всяка една фирма би се похвалила, ако работеше при тях, а аз не съм чувала нищо.

— Сигурна съм, че биха го направили. — Най-накрая успях да спра едно такси. — Сега трябва да тръгваме.

— И все пак е доста странно. — Тя потупа устната си. — Никога не съм виждала негова снимка, може би една или две, но това бяха размазани снимки от студентските му дни. Сигурна съм, че сега изглежда различно.

— Мамо — казах, отваряйки вратата на таксито, — таксито таксувва на минута.

— Тук пише, че през последните шест години живее в Северна Каролина под фалшиво име. Но, разбира се, не разкриват какво е то. Трябва да си намерят по-добър разследващ журналист, не мислиш ли? Как е възможно адвокат от такъв ранг да успее да промени името си, да смени щатите и все пак да продължи да практикува право? — Тя ми подаде вестника, преди да седне в таксито. — Трябвало е да изтрие цялата си самоличност и да започне отначало. Кой би направил подобно нещо?

Ахнах и разгърнах на статията, когато седнах на задната седалка. Изчетох я дума по дума, отново и отново, и светът около мен се завъртя. На практика можех да почувствам как челюстта ми се удря в пода, когато си спомних за първото ми интервю в „Грийнууд, Бах и Хамилтън“.

— Госпожице Евърхарт, има ли адвокати, на които искате да подражавате, докато градите кариерата си? — Господин Бах ми се усмихна.

— Всъщност, да. Винаги съм се възхищавал на кариерата на Лиъм Хендерсън.

— Лиъм Хендерсън? — Андрю ме погледна с повдигнати вежди.

— Кой е той?

ГЛАВА 12

АНДРЮ

УКРИВАНЕ НА ДОКАЗАТЕЛСТВА (ЮРИД.):

Укриване на доказателства от прокурор, който е конституционно задължен да ги разкрие пред защитата.

„Най-накрая бившите партньори се явяват в съда един срещу друг. Делото Харт продължава и тази седмица.“

Това гласеше съдебния параграф в „Ню Йорк Таймс“ тази сутрин. Бях сигурен, че за онези, които не знаеха нищо за случая, той беше просто още една история, която щеше да премине с времето, още един повърхностен скандал, който щяха да погълнат заедно със сутрешната си закуска.

Но за мен това беше края на шестгодишна глава, която беше продължила прекалено много страници. Това беше част от причината, поради която напуснах Ню Йорк, част от причината, поради която веднага щом дадях показания по делото, щях да напусна този град за последен път.

Загледах се през прозореца на ресторант на „Уолдорф Астория“, чудейки се как е възможно да вали толкова силно и то в края на зимата.

— Господин Хамилтън? — Една облечена в костюм жена пристъпи до масата ми.

— Да?

— Аз съм Вера Милтън, главният мениджър — каза тя. — Имате седем пропуснати обаждания от госпожа Ава Санчез. Продължава да настоява, че е важно, и че трябва да говори с вас. В момента е отново на телефона...

Въздъхнах.

— Можете ли да пренасочите обаждането й към моята стая след две минути, моля?

— Разбира се, господине.

Оставих вестника на масата и се отправих към пентхауса. В секундата, в която отключих вратата, телефонът в приемната започна да звъни.

— Ало? — отговорих.

— Аз съм... — каза тихо Ава.

— Наясно съм. Как разбра къде съм отседнал?

— Наистина ли? — подигра се тя. — Имам нужда от услуга...

— Довиждане, Ава.

— Не, почакай. — Звучеше трескаво. — Наистина съжалявам за всичко, което ти причиних, Лиъм.

— Казах ти да не ме наричаш така!

— Спомням си, когато ме посети, докато бях задържана в затвора, преди да започнат всички изслушвания... Спомняш ли си? — Тя замълча. — Знам колко трудно трябва да ти е било тогава да ме видиш, колко самотен трябва да си бил, за да дойдеш и да ме посетиш. Мен от всички останали... Дори ми каза, че възнамеряваш да смениш името си на Андрю и да напуснеш Ню Йорк. Тогава те умолявах да ме спасиш. Спомняш ли си?

— В момента наистина не съм в настроение за тази история.

— В онзи ден беше толкова мекосърден. Така състрадателен и толкова загрижен...

— Давай направо на шибания въпрос, Ава.

— На делото тази седмица, знам, че Кевин...

— Искаш да кажеш бившият ми най-добър приятел, когото изчука?

— Да. — Тя въздъхна. — Същият.

— Какво за него?

— Той не е чудовището, за което го мислиш.

— Обаждаш ми се за услуга, която никога няма да ти направя, или се обаждаш като негов морален защитник? Объркан съм.

— Той все още съжалява за онова, което направи. Беше...

— За което от всички неща, Ава? — сопнах се аз. — Не ми харесват подобни двусмислени глупости.

— Наистина ли искаш да го нараниш? — Гласът ѝ омекна. — Мисля, че вече ни наказа достатъчно. Вече съм зад решетките, затова наистина няма нужда да страда и той сега.

— Вие двамата никога няма да страдате достатъчно. — Затворих и изпратих съобщение на един стар познат, който бях срещнал на пробациите, казвайки му, че Ава има контрабанда в килията си.

Последното, за което исках да мисля, бе старият ми партньор и бивш най-добър приятел. Единственият път, в който щях да го направя, бе по време на предстоящото изслушване, и никога вече след това.

Превъртях през старите ми съобщения, забелязвайки че Обри ми беше изпратила просто едно „Добре“, когато я попитах как е минало днешното прослушване.

С изключение на деня, в който масажирах раменете ѝ, продължаваше да бъде лаконична с мен.

Отворих пощенската си кутия, за да ѝ изпратя по-дълго съобщение, но видях, че тя ме беше изпреварила.

„ТЕМА: Да

Току-що получих новият букет цветя и бележката за среща довечера. Обаче имам няколко условия.

Обри“

„ТЕМА: Отговор: Да

Назови ги.

Андрю“

Тя ми изпрати нов имейл.

„ТЕМА: Среща

Ще ми бъде позволено да те попитам каквото искам и ти трябва да отговориш честно.

Обри“

,,ТЕМА: Отговор: Среща

Винаги отговарям честно. Думата «условия» не е ли в множествено число?

Андрю“

,,ТЕМА: Отговор: Отговор: Среща

Трябва да се държи като истински джентълмен. Не искам да бъде изчукана в още една тоалетна...

В колко часа ще ме вземеш?

Обри“

,,ТЕМА: Отговор: Отговор: Отговор: Среща

Всъщност изобщо нямах намерение да те чукам тази вечер, но след като ти намекна за подобна възможност, ще трябва да се уверя, че съм ти изпратил списък с подходящи места преди срещата.

В осем.

Андрю“

* * *

Почуках на вратата ѝ в осем без две минути, облечен в черен дизайнърски костюм, който си купих само преди няколко часа.

Почукването ми остана без отговор, но преди да успея да почукам отново, вратата се разтвори широко и тя пристъпи навън, облечена в къса черна рокля, която не оставяше почти нищо на въображението.

— Наясно ли си, че все още е зима? — Плъзнах пръстите си по голите ѝ рамене. — Ще имаш нужда от палто.

Тя погледна зад мен.

— С метрото ли дойде дотук?

— Да.

— Ще пътуваме с метрото на нашата среща?

— Колата ще дойде по-късно. — Усмихнах се на объркването, което плъзна по лицето й.

Тя взе палтото си и затвори вратата, поглеждайки към мен.

— Знаеш ли изобщо как да използваш метрото?

— Разбира се, че да — казах аз, стискайки ръката й. — Невинаги използвах кола, когато живеех тук.

Пухкавият сняг падаше, докато си проправяхме път към метрото и тя се облегна на мен, притискайки тялото си към моето. По най-високите сгради бяха окачени коледни лампички, а във въздуха се носеше слабо усещане за вълнение.

Тази вечер нямаше много хора по улиците и докато се качвахме на почти празния влак, Обри се засмя.

— За пръв път виждам метрото толкова празно — каза тя. — Обикновено трябва да се боря за малко място.

— Хммм. — Попречих й да седне и вместо това я накарах да остане изправена с мен. — Как мина днешното ти прослушване наистина? Със сигурност имаш да разкажеш повече за него от едно „добре“.

— Плачех, когато ти изпратих онова съобщение. Бях изумена.

Повдигнах вежда.

— Получих ролята за Одет/Одил в „Лебедово езеро“ на професионално ниво. — Тя изглеждаше така, сякаш отново ще избухне в сълзи. — Все още не мога да повярвам... Всичките ми мечти се сбъдват.

— Може би си предопределена за тази роля...

Избърсах една самотна сълза от очите й.

— Може би. — Тя се притисна по-близо до мен. — Просто съм щастлива, че ни дадоха няколко дни почивка. Мисля, че най-накрая ще бъда в състояние да се отпусна и да си наваксвам с новините. Сещаш се, всъщност да имам някакво подобие на живот извън танцовата зала.

— Можеш да прекарваш повече време с мен, ако искаш да си вземеш почивка. Новините в този град са надценени и най-вече неверни.

— Дали?

— Да — казах, поглеждайки я в очите. — Не бих повярвал и на една дума от тези шибани вестници.

Тя се усмихна.

— Чувал ли нещо за голямото дело, което ще се води тази седмица?

— Сигурен съм, че има повече от едно.

— Не... — Тя поклати глава. — Не и като това.

Поколебах се.

— Кое го прави толкова специално?

— По-скоро интригиващо, отколкото специално... Отнася се за двама адвокати, които някога са били партньори, и двамата важни клечки, сещаш ли се? Единият от тях е спечелил дело срещу правителството и това е бил първият му случай.

— И мал е късмет.

— Не мисля така. — Тя ме погледна в очите. — Чела съм копия от процеса. Знаел е точно какво прави и присъдата действително е засегнала обществения ред.

Не казах нищо.

— Но работата е там, че никога не е получил признание за труда си от хората, запознати с подробностите, знаеш ли? — Тя замълча. — Но както и да е, от това, което прочетох и успях да сглобя, излиза, че няколко години по-късно е бил несправедливо обвинен в безброй федерални престъпления.

— Обри...

— Изглежда, че всички са разгласявали историята, всички вестници, станал обект във всички новини, и всички са разказвали истината, докато няколко месеца по-късно името му не било опетнено.

Взирах се в нея, умолявайки я да спре, но тя продължи.

— И до днес обвиненията срещу стария му партньор не са свалени. Но той, този почтен адвокат просто изчезнал. Изпарил се във въздуха.

— Ако е бил толкова почтен, то тогава съм сигурен, че е невъзможно да изчезне просто така.

— Дали?

— Да — казах аз.

— И аз си помислих същото... — Тя потърси очите ми за отговори. — Но мисля, че човекът, за когото говоря, е способен на всичко.

— Кои са имената, замесени в случая, който дискутираме?

— Обвиняемият е Кевин Харт, а ключовият свидетел е Лиъм Хендерсън.

— По-късно ще ги потърся в Гугъл — въздъхнах, не желаейки да продължим този разговор.

През високоговорителите прозвуча глас, който обяви спирката ни, и аз отново я хванах за ръката.

— Знам, че се съгласих с условията ти — казах, гледайки към нея, докато слизахме, — но ще приемеш ли и едно мое?

— Зависи какво е.

— Задай ми въпросите си, след като приключим с вечерята си.

— На вечеря ли отиваме сега?

— Не. — Поведох я нагоре по стълбите. — Не бих посмял. Не искам да ме обвиниш, че се отнасям с теб като с всички останали жени.

— Означава ли това, че в края на вечерта няма да ме изчукаш?

— Означава, че няма да те зарежа.

Тя се изчерви и аз я целунах по челото, докато вървяхме по изпълнените с мигащи светлини и проблясващи билбордове улици.

Тя не говореше много, докато преминавахме сграда след сграда и се изчервяваше всеки път, когато я погледнех.

— Тук — казах, спирайки я, когато се приближихме до първата ни дестинация.

— Бродуей? — Тя погледна нагоре към „Мариот Маркиз“^[1].

— Беше ми споменала, че никога не си идвала — казах. — Когато живеех тук, идвах постоянно.

— Постоянно?

— Поне веднъж в седмицата. — Задържах вратата отворена за нея. — Два пъти, ако дават точно този спектакъл.

Прокарах пръсти по думите, „Смъртта на търговския пътник“, преди да подам билетите ни на разпределителя.

Тя се усмихна, когато той ни поведе към балкона и ни предложи безплатно вино, тъй като бяхме пристигнали по-рано.

— Никога не съм мислила, че си от драматичния тип — каза тя, отпивайки от чашата си. — Никога преди не си ми споменавал нещо подобно.

— Всъщност исках да се запиша в театралния факултет, вместо в този по право.

— Какво те накара да си промениш мнението?

— Дипломата по право привлича повече вагини.

— Какво? — Тя извъртя очи, засмивайки се. — Бях сериозна.

— Получих по-голяма стипендия. — Успях да се сдържа и да не я дръпна в ската си. — Най-доброто решение, което някога съм вземал.

Тя отвори уста да отговори, но светлините започнаха да избледняват и тя се наведе по-близо до мен, прошепвайки:

— Би ми харесало да те видя да играеш. Мисля, че наистина щеше да си много добър. — Усетих ръката ѝ върху бедрото ми. — И все пак не бих искала да те виждам да играеш нещо сериозно. Мисля, че бих предпочела...

— През цялото време ли мислиш да говориш, Обри? — прекъснах я, игнорирайки палавия й поглед, който беше изпълнен с копнеж и нужда.

— Не ми ли е позволено да коментирам? — Звучеше обидено. — Не ми е позволено докато не приключим с вечерята? В такъв случай защо изобщо ме изведе? Защо би...

— Гледал съм този спектакъл повече от един миллион пъти. — Притиснах показалеца си към устните ѝ, когато главният актьор излезе на сцената. — И въпреки че искам и ти да я преживееш, ако предположиш да те забавлявам по друг начин, просто ми кажи.

— Какво?

— Би ли искала да добавя този балкон към списъка ти с одобрени места? — попитах. — Ако те изчукам тук, ще продължиш ли да ме смяташ за джентълмен?

Очите ѝ се разшириха и тя бързо се премести ръката си от ската ми.

— Просто те пробвах, Андрю...

— Наясно съм. — Целунах я по врата. — А аз ти казах безброй пъти, че не ми пука дали си ми ядосана, или не...

Тя си пое остро дъх, когато плъзнах палеца си под гащичките ѝ.

— Ще спра да задавам въпроси — каза тя. — Ще гледам спектакъла... — Когато тя завъртя лице към сцената, се станах от мястото си и коленичих пред нея.

— Андрю? — прошепна дрезгаво, когато разделих бедрата ѝ. — Какво правиш?

— Уверявам се, че ще се насладиш на шоуто.

Не ѝ дадох шанс да отговори. Бързо разкъсах гащичките ѝ и погребах главата си между краката ѝ, прокарвайки език по голото ѝ котенце, и се насладих на вкуса, който толкова ми липсваше. Засмуках клитора ѝ между устните си и затворих очи, когато набъбна в устата ми.

— Андрю...

Тя изстена и затегна хватката на краката си около врата ми, сграбчвайки косата ми и молейки ме да забавя.

Не можех. Вкусът ѝ беше прекрасен.

Плъзнах езика си по дълбоко в нея, заклеймявайки всяка част и маркирайки онова, което беше мое.

Бедрата ѝ започнаха да се повдигат от седалката и аз я притиснах надолу, наказвайки я с по-силни засмуквания, плъзгайки пръстите си в нея, нареждайки ѝ да остане неподвижна.

— Не мога... — Тя отново повдигна бедра. — Не мога...

Под нас избухнаха силни аплодисменти, отеквайки навсякъде, когато първата сцена приключи.

Засмуках клитора ѝ, потупвайки го с език няколко пъти, докато тя вече не можеше да се сдържи и не изкрешя името ми.

Треперейки, се улови за раменете ми и ме стисна по-силно отвсякога, докато свършващето в устата ми.

Държах бедрата ѝ, а тялото ѝ продължаваше да се тресе от тръпките на оргазма.

Когато се успокои, погалих краката ѝ и целунах вътрешната страна на бедрата ѝ, а после вдигнах разкъсаните ѝ гащички от пода и я почистих.

След това ги пъхнах в джоба си, преди отново да заема мястото си.

— Всичко наред ли е, сър? — Разпределителят пристъпи на балкона ни. — Чух крясъци.

— Крясъци? — погледнах към Обри, а после отново към него. — Не, не мисля, че са дошли от тук.

— Сигурен ли сте? — попита той загрижен. — А вие, госпожице? Добре ли сте?

— Да, господине — кимна Обри, опитвайки се да изглежда възможно най-нормално. — Повече от добре.

Той се отдалечи и само след няколко секунди тя отново се трансформира в онази Обри, която помнеш — същата, която беше неспособна да се сдържи и да не задава въпроси.

Не че имах нещо против.

По време на първото прекъсване ми зададе всевъзможни въпроси за спектакъла, и облягайки се на мен, прошепна:

— Беше перфектно, Андрю... Благодаря ти! — А после не проговори два часа, докато шоуто не свърши.

— Главният актьор беше невероятен — каза, когато спуснаха завесите. — Наистина преживях всички емоции от последната сцена...

— Аз също. — Помогнах ѝ да си облече палтото. — Имаш ли вечерен час? Кога трябва да те върна вкъщи?

— На двадесет и две съм.

— Наясно съм. — Завъртях очи. — Научих това по трудния начин, благодаря ти. Имам предвид дали ще прекараш още няколко часа с мен, или трябва да ставаш рано?

— Не и до късния следобед...

— Добре. — Изведох я от театъра и махнах на шофьора, който беше паркирал от другата страна на улицата. — Искам да те заведа на още едно място. Може ли?

— Бих се радвала.

Помогнах ѝ да се качи в колата, и след като се настаних до нея, тя се премести в скута ми, долепи устните си до моите, прошепвайки „благодаря“ още веднъж.

Притиснах я по-близо и я разведох на обиколка из миналото ми, докато карахме през града — благодарен, че шофьорът избегна старата ми фирма.

Показах ѝ любимите ми ресторани, любимите ми места за отдих, както и няколко други, на които бих искал да я заведа, преди да си тръгна.

— Пристигнахме пред „Уолдорф Астория“, господин Хамилтън.

— Шофьорът погледна към нас в огледалото за обратно виждане. — Това ли ще е последната ни спирка за вечерта?

— Да — казах и забелязах, че Обри присви очи към мен.

— Мислех, че каза...

— Успокой се... — Целунах я по челото. — Отседнал съм тук.

— О!...

Улових ръката ѝ и я поведох през фоайето и към асансьора, който водеше към покрива.

Отваряйки вратите, забелязах, че всичко е подредено точно както бях помолил. Пред танцуващия огън беше поставена маса за двама с бяла покривка, от дървената решетка на стената на вълни висяха меки светлини и думата „Съжалявам“ примиగваше през падащия сняг от сградата срещу нас.

— Толкова е красиво, Андрю... — каза тя, оглеждайки се наоколо. — Кога си промени решението за вечерята?

— Не съм. — Издърпах стола ѝ и разкрих подноса с ягоди, покрити с ванилов шоколад. — Това е десерт.

— Сам ли измисли всичко?

— Да. — Седнах до нея и обвих с ръце раменете ѝ.

— Знаеш ли — каза тя, — обикновено на една среща хората сядат един срещу друг.

— Забрави ли за това, че няма да се отнасям с теб като с другите жени?

— Ни най-малко. — След секунда устата ѝ покри моята и ръцете ѝ се заровиха в косата ми.

Придърпвайки я напред, захапах устната ѝ и я погледнах в очите.

Мълчаливо ми казваше да докарам нещата докрай, потърквайки ръка срещу пениса ми.

— Престани да ме докосваш, Обри — прошепнах, предупреждавайки я. — Ако не го направиш, ще спра да се държа като джентълмен... — Изправих се и отидох до вратата, давайки си малко пространство. — Опитвам се да ти докажа, че мога да те изведа на среща, без да те изчукам...

Тя ме последва, усмихвайки се.

— Повече от сигурна съм, че вече се провали в това... — Тя прокара пръсти през косата ми и припряно разкопча ризата ми.

Проврях коляното си между краката ѝ и плъзнах ръка по бедрата ѝ, въздишайки, когато усетих колко е мокра.

— Обри... — простенах, когато тя бръкна в джоба ми и извади презерватив. — Мога да чакам...

— А аз не мога.

Тя освободи пениса ми от панталоните и разви презерватива по него, без да изпуска устните ми от своите.

Обвих ръце около кръста ѝ и я повдигнах, пренасяйки я до парапета на покрива.

— Нямаш никаква представа колко ми липсваше котенцето ти. — Целунах устните ѝ. — И устата ти.

— Това ли е всичко, което ти е липсвало? — Ръцете ѝ се увиха около врата ми.

— Ако беше така, сега нямаше да сме тук.

Бавно се плъзнах в нея, изпълвайки я сантиметър по сантиметър, и се взрях в очите ѝ, докато си припомнях чувството да съм в нея.

Без да кажа нито дума повече, плъзнах ръце отстрани по тялото ѝ и започнах да я повдигам нагоре и надолу, стенейки, докато с всеки тласък котенцето ѝ ме стискаше все по-силно и по-здраво.

Устните ѝ намериха пътя си до моите и никой от нас не прекъсна целувката — притискахме се силно един към друг, а снега падаше покрай нас.

Ноктите ѝ се забиха в гърба ми, докато се опитваше да се приближи още повече, и зъбите ѝ захапаха долната ми уста, за да не изкреши.

— Не свършвай, Обри... — Пенисът ми пулсираше в нея. — Почакай...

Тя поклати глава, борейки се, но успя да издържи само още няколко секунди — гледайки ме в очите.

— Толкова ми липсваше — прошепнах. — Толкова шибано много...

Падайки върху гърдите ми, тя свърши заедно с мен — хапейки кожата ми, докато хватката на краката ѝ около кръста ми не започна да се отпуска.

И двамата дишахме тежко и се взирахме един в друг, точно както бяхме правили преди месеци, оставайки преплетени.

Целунах устните ѝ, повторяйки ѝ колко много ми е липсвала, и тя се усмихна — казвайки ми тихо да изляза от нея.

— Защо не останеш за през нощта? — попитах, вдигайки палтото ми и намятайки я с него. — Можеш да ми разкажеш повече за онова дело, за което говорихме, преди да отидем в „Мариот“.

— Хендерсън и Харт? — попита тя. — Наистина ли не си чул нищо за него?

— Не, но ако прекараш нощта тук, ще можем да го потърсим заедно в Гугъл.

— Не мисля. — Гласът ѝ стана равен. — Трябва да вървя. — Тя оправи роклята си, приближи се до масата и грабна чантата си.

— Нещо не е наред ли?

Тя не отговори. Извади телефона си, за да провери часа, и въздейхна.

— Обри, какво правиш?

— Принуждавам се да видя истината. А тя е, че изобщо не си се променил. — Изглеждаше наранена. — Представата ти за истината винаги е била и ще бъде двулична. Това е всичко.

— Моля?

— Благодаря ти за чудесната вечер. Искам да знаеш, че винаги ще я помня и ценя.

— Започвам да се чудя дали наистина не си биполярна.

— Защо тази вечер не ми каза, че името ти е Лиъм Хендерсън?

— Тя поклати глава, а аз си поех рязко дъх. — Дадох ти възможност да го направиш — каза тя, изглеждайки наранена. — На практика те умолявах да ми кажеш, а ти отговори на всичко друго, но не и на това.

Поколебах се.

— Щях да ти разкажа всичко по-късно тази вечер в леглото.

— Сигурна съм, че щеше — подигра се тя. — Защо не ми призна, когато на интервюто ми казах, че някога беше любимият ми адвокат?

— Някога?

Тя кимна.

— Да. Някога. Всички есета, които съм чела от Лиъм, наблюаха на пълната и абсолютна истина. Предполагам, че всичко това се е променило, след като се е превърнал в Андрю.

— Обри, недей... — пристъпих към нея, а тя отстъпи назад. — Щях да те помоля да дойдеш на финалното изслушване.

— Може ли да използвам колата ти, за да се прибера, или да си повикам такси?

— Веднага престани с това.

— Такси тогава. — Тя сви рамене. — Пожелавам ти късмет на изслушването. И се надявам, че още от началото ще се отнасяш мило

със следващото момиче, с което се захванеш, така че да не ѝ се налага да те оставя сам накрая, въпреки че те обича.

— Дай ми шанс да говоря, Обри...

— Нямаме какво повече да обсъждаме. — Тя отвори вратата. — Моля те, не ме преследвай, Андрю. Не можеш да ми вярваш и аз не мога да ти вярвам, така че повече не искам да имам нищо общо с това. Моля те най-накрая да уважиш желанието ми.

Отворих уста да ѝ отговоря, но тя заговори първа.

— Сбогом Андрю, Лиъм — каза тя, — или каквото там, по дяволите, ти е името.

— Обри...

Вратата се затръшна и знаех, че в този момент нямаше никакъв смисъл да тръгвам след нея.

Беше си тръгнала.

[1] „Ню Йорк Мариот Маркиз“ е хотел на Бродуей, открит през 1985 г. и проектиран от архитекта Джон Портман. Разположен е на „Таймс Скуеър“ и „45-то авеню“. Със своите 1949 стаи той е един от най-големите хотели в града. Театърът „Маркиз“ се намира на третия етаж на хотела. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

АНДРЮ

КЛЕТВА (юрид.): Даване на клетва от даден човек ще говори истината и само истината.

— Заклевате ли се да кажете истината, цялата истина и нищо друго, освен истината, и Бог да ви е на помощ? — ме попита съдията няколко сутрини по-късно.

Не казах нищо, внезапното заминаване на Обри беше все още прясно в ума ми.

— Господин Хамилтън, зададох ви въпрос — Укори ме съдията.

— Извинявам се — казах. — Заклевам се да говоря истината, цялата истина и нищо друго, освен истината и Бог да ми е на помощ.

— Можем да продължим.

Адвокатът на защитата се изправи и прочисти гърло.

— Господин Хамилтън, преди законното ви име е било Лиъм Хендерсън, така ли е?

— Да.

— Бихте ли разказали на съда откъде познавате клиента ми, Кевин Харт?

— Някога бяхме партньори в „Хендерсън и Харт“.

— Партньори и най-добри приятели, така ли е?

Погледнах към безизразния Кевин. Беше облечен със сив костюм, все още неспособен да си избере подходяща вратовръзка.

— Да — казах на адвоката. — Някога.

— Вярно ли е, че сте имали кавга с клиента ми в някакъв бар преди шест години и половина?

— Дефинирайте кавга.

Той взе някакъв лист хартия.

— Влязохте ли в бара и ударихте ли го? Оставяйки го със счупена челюст и фрактура на гръденя кош?

— Той чукаше жена ми.

Съдебните заседатели ахнаха и съдията удари с чукчето си.

— Господин Хамилтън... — заговори съдията строго. — Този вид език не е позволен в моя съд. Моля, отговорете на въпроса.

— Да — казах. — Да, нараних господин Харт... Тежко.

— Подобно на начина, по който сте наранили съпругата си?

— Възразявам! — Прокурорът се изправи. — Спекулации, Ваша Чест?

— Приема се.

— Добре. — Адвокатът на защитата вдигна ръце в знак, че се предава. — Вярно ли е, че обвинявате господин Харт за разпадането на бившата ви фирма?

— Ясно е, че Министерството на правосъдието го прави, тъй като той е подсъдимият в този процес.

— Господин Хамилтън...

— Да. — Стиснах зъби. — Да, обвинявам го за разпадането на бившата ни фирма.

— Вярно ли е, че го обвинявате и за злополучната смърт на дъщеря ви?

— Ваша Чест! — Прокурорът ми хвърли съчувства поглед. — Това са догадки!

— Отхвърля се... Отговорете на въпроса, господин Хамилтън.

Отместих погледа си от Кевин и стиснах юмруци.

— Да.

— Дъщеря ви е починала през седмиците, довели до пълния срив на фирмата ви, и в рамките на тези няколко седмици сте успели сериозно да нараните партньора си, да пребиете жена си...

— Не съм пребивал жена си. Тя си го измисли. Направили ли сте изобщо никаквишибани проучвания? — Съдията удари с чукчето си, но аз продължих да говоря. — Не съм сигурен кой колеж е бил достатъчно тъп, за да ви даде диплома по право, но делото между мен и жена ми беше приключено преди години, тъй като тя изльга за прекалено много неща пред съдебните заседатели. И тъй като тя беше изпратена в затвора, а от мен бяха свалени всички обвинения, не можете да използвате това катошибано обстоятелство. Така че преди

да ми зададете още един глупав въпрос и да се опитате да очерните характера ми, не забравяйте, че в този процес е заложено препитанието на клиента ви, а не моето.

Съдията изпусна дълбока въздышка, но не каза нищо повече. Просто даде знак на защитата да продължи.

— Вярно ли е, че по време на партньорството ви жена ви е отговаряла за всички парични сделки на фирмата?

— Бивша жена. И да.

— И никога не сте си и помисляли да проверите къде е депозирала повечето средства?

— Имам диплома по право, не по счетоводство.

— И никога не сте си и помисляли, че е малко подозрително на месец фирмата ви да изкарва седемцифрени суми?

— Не.

Въздейхнах, мислейки си за отминалите дни и клиенти. Всеки, с когото си имахме работа, за месец печелеше повече, отколкото аз щях да спечеля за цял живот, и никога не съм си и помислял да проверя месечните печалби, които Ава декларираше. Вярвах й.

— Може ли да се каже, че краха на фирмата ви се дължи на финансовите манипулации на жена ви?

Отново стиснах зъби.

— Да.

— Интересно. — Той взе лист хартия и попита съдията дали може да ме доближи. — Може ли да прочетете това на съда, моля?

— Предпочитам да не го правя — казах.

— Предпочитате да не го правите? — Той се засмя. — Господин Хамилтън, вие самия сте адвокат и със сигурност знаете, че ще бъдете обвинен в неуважение за отказа ви да прочетете доказателства, които са разрешени от съдията.

— Прочетете ги, господин Хамилтън — настоя съдията.

— „Ти сишибана лъжкиня, Ава — прочетох собствените си думи. — Изчукала си толкова много мъже зад гърба ми, че им изгубих бройката. Що се отнася до мен, смятам, че заслужаваш да изгниеш зад решетките. Може би тогава претоварената ти путка ще си получи така необходимата почивка.“

Една от жените в ложата на съдебните заседатели покри устата си с ръка, но аз продължих да чета.

— „Благодаря ти за откровението, че пенисът ми никога не е бил на висота, и че след всичките тези години брак никога не си била задоволена... След като с Кевин не само успяхте да ми отнемете фирмата, но също така съсирахте и единственото нещо, заради което си струваше да живея, приеми това писмо като сбогом.“

Погледнах нагоре към защитата.

— Може ли да прочетете и онова, което сте написали след послеписа?

Извъртях очи.

— „След като ще прекараш следващите петнадесет години само около жени, ти предлагам да пробваш някоя друга путка. Вкусът е превъзходен.“

— Възразявам, Ваша Чест! — Прокурорът се изправи. — Не виждам как този документ е от значение за случая. Защитата се опита да представи писмото и по време на откриването, но не успя.

— Приема се. Задраскайте това. — Съдията погледна към часовника си и после се изправи. — Закривам съда за обяд. Показанията ще продължат този следобед.

Докато журито и останалите присъстващи напускаха залата, аз останах на мястото си. Нямаше къде другаде да отида.

— Не знаех, че ще намеси и дъщеря ви. Толкова съжалявам... — Прокурорът ми се усмихна. — Ще отклоня темата щом отново дойде неговия ред. С партньора ви е свършено и сега просто се опитва да очерни репутацията ви, така че да може да стане поне малко симпатичен на съдебните заседатели.

— Наясно сте, че и аз съм адвокат, нали? — Слязох от свидетелската скамейка. — Много добре знам какво се опитва да направи.

Излязох навън под силния снеговалеж, поглеждайки нагоре към небето. Имах намерение да напусна съда и да рискувам, но част от мен искаше да помогне за подпечатването на сделката за съдбата на Кевин.

Заслужаваше онова, което щеше да получи, заради всичките си лъжи, предателството и болката.

Някой ме потупа по рамото отзад.

— Имаш ли минута? — попита познат глас.

Кевин.

— Не.

— Реших... — Той въздъхна. — Каквото и да се случи в края на това дело...

— Не ме ли чу какво ти казах? — Обърнах се с лице към него, изненадан от това колко изпит изглеждаше отблизо. Времето не се бе смилило над него.

— Съжалявам за всичко, на което те подложихме с Ава — каза той искрено. — Парите и клиентите идваха толкова бързо, а ние бяхме толкова млади...

— Млади?

— Да — кимна той. — Млади и глупави, нали знаеш? Бяхме...

— Дяволски тъпи. — Стиснах зъби. — Но това беше повече от глупост, Кевин. Беше алчност. И когато вестниците започнаха да събират две и две, когато клиентите започнаха да настояват за отговори, и двамата се извърнахте от мен. Обвинихте ме... Ти попълни молба за попечителство над Ема, знаейки дяволски добре, че не я искаш. Просто искаше да ме нараниш, тъй като беше биологичният ѝ баща.

— Лиъм...

— И го направи. — Вече можех да призная честно, веднъж и завинаги. — Настина го направи, мамка му...

— Само ако можех да върна времето назад...

— Не можеш — отрязах го. — Но можеш да ми кажеш едно нещо...

— Какво?

— Ноцта, в която разби живота ми... Е, не онази първата нощ, а другата. Беше ли пиян?

— Какво значение има сега?

— Беше ли шибано пиян онази нощ?

Изгледах го и той въздъхна, гледайки надолу към земята.

— Да...

— Благодаря ти, че най-накрая беше честен — присмях се. — Сега ще спя дори по-спокойно, след като знам, че ще се присъединиш към Ава зад решетките.

— Ава е отново в затвора? — Изглеждаше наранен и разочарован.

— За още девет години. — Усмихнах се, но усмивката ми се стопи. — Шест години повече, отколкото Ема живя.

Не му дадох шанс да отговори. Сърцето ми отново се сви при мисълта за Ема и представата за цялата болка, която вероятно е усетила в последния си ден, така че затворих очи, опитвайки се да пропъдя болезнените спомени.

ГЛАВА 15

ЛИЪМ ХЕНДЕРСЪН

Оправдано съмнение (юрид.): Несигурност в моралната вина на подсъдимия.

Преди шест години...

Животът в Ню Йорк никога не е бил скучен. Всеки ден имаше нещо ново за откриване, нещо, което не бях виждал преди.

Въпреки че продължавах да работя здраво, за да спечеля един от най-големите, и все още несъобщени случаи в щата, все още не бях преоткрил себе си — лично и професионално. Осъзнавах, че националната популярност винаги ще ме съпътства, но нямах нищо против, стига да бъдех недооценяван, вместо надценяван.

Пуснах книгата с есета на масичката за кафе, когато някой почука на вратата. Звукът беше познат и дразнещ, точно онзи, който само най-добрият ми приятел Кевин можеше да произведе.

— Нали знаеш, че не можеш да продължаваш да идваш в средата на... — Мъкнах, когато осъзнах, че не беше Кевин. Бяха мъж и жена, облечени в сиви костюми.

— Вие ли сте Лиъм Андрю Хендерсън? — попита жената.

— Кой питат?

— Вие ли сте Лиъм Андрю Хендерсън? — заговори мъжът строго.

— Зависи от това кой иска да знае.

И двамата премигнаха.

— Да — казах. — Аз съм Лиъм Хендерсън.

— Документите ви бяха доставени.

Жената подхвърли дебел, син плик в ръката ми и това беше десетият път за тази седмица.

— Това никаква шега ли е? Да не би „Ню Йорк Таймс“ отново да се опитва да се издигне на мой гръб?

Те се спогледаха объркано.

— Просто си върших работата — казах. — Ако искат да продължат с дребнавостта си, като отказват да отпечатат моя снимка върху вестниците си, добре. Съгласен съм, наистина. Но всеки ден в продължение на седмица и половина да ми връчват документи на шега...

— Комисията по ценните книжа и борсите не си прави шеги — каза жената, преди и двамата да се отдалечат.

Затворих вратата и незабавно се обадих на Кевин.

— Дано е нещо спешно — отговори той. — Знаеш ли колко е часа?

— Вбесили ли сме някого напоследък?

— Разбира се. Защо?

— Току-що ми доставиха писмо от Комисията по ценните книжа и борсите. Отново.

— Изобщо отварял ли си някое от тях? — попита той.

— Две. — Отидох до масичката за кафе и издърпах едно чекмедже. — Става въпрос за клиент на име Фъргюсън, който твърди, че не сме оправдали парите му с работата си. Съди ни за пет милиона и се е свързал и с други наши клиенти. Имаме ли изобщо клиент на име Фъргюсън?

— Имаме трима клиенти с името Фъргюсън.

— Вбесили ли сме някого от тях?

— Не и доколкото знам — звучеше загрижен. — Сигурен съм, че първо биха се свързали с нас, преди да подадат обвинения, не мислиш ли? Сигурен ли си, че „Ню Йорк Таймс“ не си прави отново шега с теб? Това е десетото писмо, което получаваш.

— Това беше първото нещо, което ги попитах тази вечер. Казаха, че не са те.

И двамата останахме мълчаливи в продължение на няколко секунди.

— Те са. — Засмяхме се в унисон.

— Съжалявам, че ти се обадих в този късен час. — Прибрах плика в чекмеджето при всички останали. — Ще се чуем по-късно.

Затворих.

— Татко? — Ема влезе в хола, търкайки очите си, докато се приближаваше към мен. — Мога ли да отида да играя?

— Три сутринта е, Ема — поклатих глава. — Как мислиш?

— Искам да играя... — Тя се усмихна, поглеждайки ме с онзи поглед, който ме правеше неспособен да ѝ откажа.

Усмихнах се и я целунах по челото, мислейки къде бихме могли да отидем в този час. За „Сентръл Парк“ и дума не можеше да става, както и за всеки останал парк, всъщност. Имаше един денонощен магазин за понички наблизо, в който можехме да отидем, или...

Кевин беше построил специална стая за игри за нея в офиса, която беше два пъти по голяма от неговата. Казваше, че това ще ми попречи да използвам „трябва да проверя Ема“ като извинение, когато работим по някои важен случай.

— Знам къде можем да отидем. — Вдигнах я и я отнесох в стаята й, помагайки ѝ да обуе любимите си обувки — чифт ботушки за дъжд, които носеше всеки ден, дори и когато не валеше. — Добре, а сега седни на дивана и ме изчакай, докато се облека, и след това тръгваме, става ли?

Тя се втурна навън от стаята си, без да каже нищо. Настина трябваше да намеря начин да предотвратя тези средноощни събудждания, и то веднага, но една част от мен ги харесваше. Това беше специалното ни време заедно.

Облякох един суитчър и изпратих един бърз имейл на жена ми.

,,ТЕМА: ЕМА

Ще изведа Ема да играе. Все още ли си в кафенето?

Обичам те.

Лиъм“

,,ТЕМА: Отговор: ЕМА

Какво ще направиш, когато ти поиска пони? Да, все още съм тук... Данъчния сезон ще ме убие. Искаш ли да ти донеса една чаша на връщане? Лате?

Обичам те повече.

Ава“

„ТЕМА: Отговор: Отговор: Ема

Нищо. Просто ще ѝ купя пони. Не, благодаря ти.
Знаеш, че мразя кафето.

Невъзможно. Обичам те повече, отколкото някога ще
узнаеш.

Лиъм“

— Готова съм! Готова съм! — Ема се втурна в стаята ми,
събаряйки една купчина с папки. — Готова съм!

Смеейки се, прибрах телефона в джоба ми и започнах да събирам
папките, спирайки, когато видях подписа си. Беше подправен.

Объркан, прегледах и останалите документи, забелязвайки
същото и в тях.

Какво беше това?

— Да тръгваме, татко! — Ема подръпна панталоните ми.

Пъхнах една от папките под ръка и я улових за ръка.

— Днес следобед ще трябва да спиш поне пет часа. Нали знаеш?

— Не обичам да спя.

— Разбира се, че не обичаш...

Изведох я от апартамента ни и я поведох към колата. Както
обикновено, Ава беше пъхнала бележка под чистачките.

„Скъпи съпруге,

обичам те толкова много и ме боли да гледам как
някой с толкова пари и статус като твоя кара кола като тази.
Знам, че си скромен, а най-скъпият костюм, който
притежаваш, вероятно не струва повече от осемдесет
долара, но хайде де! Трябва да живееш, Лиъм!

Следващата седмица ще те заведа да ти купим нова
кола и не приемам «не» за отговор.

Ава

ПП: Благодаря ти за розите, които ми изпрати вчера.
Взех ти нещо специално и го оставих на бюрото в офиса
ти.“

Усмихнах се и закопчах коланите на столчето на Ема, предавайки се, когато тя поиска да слуша любимата си песен отново и отново, докато пътувахме към фирмата.

Елегантният дизайн на сградата все още спираше дъха на хората, когато я видеха за първи път.

Това беше единственото нещо, за което не жалих пари при построяването му. Уверих се, че прозрачните златни панели са произведения на изкуството, че статуите са правилно разположени върху мраморните первази, и че каменните надписи над входа — „Хендерсън и Харт“ — биват полирани всяка седмица.

И като гигантско „майната ви“ към правителството за това, че бяха погребали първият ми случай — случаят, който трябваше да издигне името ми и да ме постави върху билбордовете в цялата страна — построих офиса точно срещу тяхната Служба за сигурност.

Паркирах на едно от запазените места в паркинга и погледнах в огледалото за обратно виждане към Ема, която беше заспала дълбоко.

Така си и знаех...

Излязох от колата и я пренесох вътре. Бях сигурен, че скоро щеше да се събуди.

— Добро утро, господин Хендерсън — поздрави ме една от стажантките, когато влязох вътре.

— Добро утро, Лаура — отвърнах. — Да не би да съм в друг часови пояс? Защо всички са будни и работят в този час?

Тя се изчерви.

— Сега е данъчният сезон.

— Непрекъснато го чувам... — Качих се в асансьора. — Ще се видим по-късно.

Ема се завъртя в ръцете ми, мърморейки, но не се събуди.

Когато позлатените врати на асансьора се отвориха, преминах през масивите стъклени врати и се отправих към полузвършената стая за игри на Ема. Внимателно я положих върху голямото розово легло и я завих, прошепвайки „обичам те“, преди да изгася светлините.

Седнах вътре и извадих папката, която носех под мишница, прочитайки онова, което изглежда бяха подписани постъпления и извлечения от банкови сметки. Неща, за които не си спомням да съм молил да бъдат извършени.

Извадих телефона си, за да пиша на Ава и да я попитам дали това не беше още някоя сложна шега — нещо, което беше способна да извърши, но тогава чух гласа ѝ:

— Мамка му! — извика тя.

Скочих и се отправих към мястото, откъдето бяха дошли виковете, спирачки веднага, щом дочух друг познат глас.

— Мамка му, усещам те толкова добре...

— Аххх... — стенеше Ава. — Просто ме чукай... Чукай ме силно.

Замръзнах на мястото си, неспособен да направя нито крачка повече. Не исках да повярвам, че друг мъж — Кевин — чукаше жена ми, нито че тя ми изневеряваше.

Не можех да повярвам. Вярвах ѝ прекалено много.

Но след като тя изкрещя още няколко пъти, същите викове, които надаваше, когато правешеекс и с мен, разбрах, че е истина.

— Винаги ли правите бизнес по този начин, госпожо Хендерсън? — попита Кевин и се засмя.

— Сериозно ли ще ме наречеш така, след като току-що сме се изчукали? — простена тя. — Можем ли сега да се върнем към работата си? Това е третото ни прекъсване за тази вечер, а наистина искам да свърша поне малко работа.

— Добре, добре...

Прошумоля хартия, отвориха се прозорци, но аз останах замръзнал на мястото си, все още невярващ. Мозъкът ми започна да възприема онова, което се случваше, едва когато погледнах през откърхнатата врата.

— Какво ще правим с шибания Фъргюсън? — попита Кевин.

— Шибаният Фъргюсън? Така ли го наричаме вече?

— О, вярно. Ето ти по-добро име: „Пет до десет години за мен. Петнадесет години за теб.“

— Мислех си за двадесет.

— Двадесет? — Той удари по масата. — Да не си си изгубила шибания ум? Двадесет години? Да не би да предлагаш просто да се предадем?

— Не... — каза тя. — Само Лиъм.

— Какво? — звучеше потресен. — Да не би да се шегуваш?

— Виждаш ли ме да се смея?

Мълчание.

— Ава, виж... — Той въздъхна. — Лиъм ми е като брат...

— Казва мъжа, който в момента чука жена му. Какъв брат си само.

— Това е грешка.

— Би било грешка, ако беше само веднъж — каза тя, палейки цигара. — Веднъж на ден през последните няколко години не ми изглежда като грешка. Съжалявам.

Сърцето ми се сви.

— Беше грешка, Ава. — Изглеждаше нерешителен. — Така или иначе тази вечер щеше да бъде последния път. Не мога да продължа да му го причинявам.

— Не искам да спираме. — Тя се приближи до прозореца и въздъхна. — Не мога...

— Какво?

— Той вече не ми дава онова, от което се нуждая...

— Ще трябва да намериш начин, по който може. И може би сега е най-добрият момент да започнеш, имайки предвид, че може би ще се нуждаеш от него като адвокат.

Тя се обърна, обляна в сълзи.

— Наистина ли това е за последен път?

— Първият път трябваше да е последен. — Той се приближи и започна да масажира раменете ѝ. — Май си склонна да забравиш, че просто ме използваше.

— Не съм... — Тя сподави едно ридане. — Не съм те използвала.

— Да, правеше го. — Той целуна устните ѝ. — Но всичко е наред.

— Мислиш ли, че съм ужасен човек?

— Не.

— Обещаваш ли?

Кевин кимна, улавящи лицето ѝ в ръцете си.

— Ти искаше дете, а той не можеше да ти го даде. По естествен начин. Напълно разбирамо е.

Сподавих едно ахване.

— Лиъм не може да ме чука като теб... — прошепна тя.

— Престани, Ава. — Той я целуна по бузата. — Престани.

Не исках да слушам повече.

Не можех да го понеса.

Принудих се да се отдалеча, докато двамата се целуваха и прегръщаха, напълно потопили се в свой собствен свят.

Светната лампите в кабинета ми и забелязах светлосинята кутия върху бюрото ми. Бележката върху нея гласеше: „До: Любовта на живота ми. От: Твоята първа и единствена любов“.

Когато разкъсах опаковката и погледнах вътре, сърцето ми отново се сви. Нов комплект копчета за ръкавели, които вероятно струваха повече от всичките ми костюми, взети заедно. Инициалите ми бяха гравирани върху тях и бяха оградени от цитат от любимия ми автор: „Не бъди прекалено морален. Така само ще живееш в заблуда. Целта е над морала. Хенри Дейвид Торо“.

Въздъхнах. Беше премахната последната част от цитата: „Бъди не просто добър, а добър в нещо“.

Извадих телефона ми и й изпратих имейл:

„**ТЕМА: Кафе**

Мисля, че бих изпил едно кафе... Все още ли си в кафенето?

Лиъм“

„**ТЕМА: Отговор: Кафе**

Да. Най-вероятно ще остана цяла нощ. Какво кафе искаш?

Ава“

„**ТЕМА: Отговор: Отговор: Кафе**

Каквото решиш, че е най-добро за човек, който ще пие кафе за пръв път. Говорила ли си с Кевин днес?

Лиъм“

„**ТЕМА: Отговор: Отговор: Отговор: Кафе**

Изобщо. Напоследък е по-странен, отколкото обикновено. Наистина трябва да му намерим приятелка... А ти?

Ава“

Не отговорих.

Напуснах кабинета ми и отидох в стаята за игри на Ема, наблюдавайки я, докато тя спи спокойно. Исках да я събудя, да я накарам да ме погледне, за да мога да огледам чертите на лицето ѝ, така че да се уверя, че наистина е на Кевин, но не можех.

Беше моя, биологичен баща или не.

Изнесох я от фирмата и тръгнах към вкъщи. Веднага след като я оставил в леглото, седнах на масата за кафе и отворих плика, който бях получил няколко часа по-рано.

Беше стандартна призовка, настояваща да се явя в съда, но обвиненията, изброени вътре, не свършваха само на първата страница. Нито дори на втората.

Беше манифест от десет страници на глупости, които никога не бих извършил: подкупи, данъчни измами, измами по пощата, телефонни измами, всякакви шибани измами.

Какво, по дяволите, беше това?

Разглеждах документите няколко часа, а мисълта ми препускаше. И все пак, умът ми не можеше напълно да възприеме всичко, тъй като не спирах да мисля за Кевин и Ава.

Как ме беше излъгала.

Как беше излъгала и него.

И сега това.

В пет часа сутринта вратата се отвори и Ава постави чаша с горещо кафе пред мен.

— Трябва да поговорим — каза тя.

Не отвърнах нищо. Просто затворих всички папки и я погледнах.

— Току-що получих доставка от Комисията по ценните книжа.

— Тя започна да крачи напред-назад. — Под доставка имам предвид легитимни документи... Дойдоха във фирмата и...

— Мислех, че си в кафенето.

— Бях. — Тя прегълтна. — След като ти взех кафе, се отбих до фирмата, за да взема някои неща.

— Имаше ли някой с теб?

— Разбира се, че не — подигра се тя. — Виж колко е часът. Както и да е...

Вече не чувах какво казващо. Виждах как устните ѝ се движеха, издавайки звуци, но лъжите, които току-що ми беше наговорила, блокираха всичко останало.

— Защо ми изневеряваш? — изтърсих, внезапно раздразнен от сълзите, които закапаха по лицето ѝ.

Тя си пое дъх и ме огледа от горе до долу.

— Лиъм, току-що получих доставка от Комисията по ценните книжа. Сериозно ли ме обвиняваш в изневяра точно в този сега?

— Не те обвинявам. Да те обвиня би означавало, че има шанс да си невинна. Защо. Ми. Изневеряваш?

Тя се заигра със скъпоценните камъни на огърлицата си, след което започна да си тананика песента на Синатра „Ню Йорк, Ню Йорк“.

— Не ме карай да те питам отново, Ава — казах. — Знам, че се чукаш с Кевин.

Очите ѝ най-накрая срещнаха моите.

— Добре... Да. Да, чукам го. И сега какво? — В очите ѝ се образуваха сълзи. — Не исках това да се случи. Никога не съм мислила, че ще пресека линията точно с него от всички...

— Каза ми, че Ема е била изненада — каза аз. — И че не искаш да имаме деца, докато не навършиш тридесет.

Тя пребледня.

— Тази вечер си бил в офиса, нали?

— Бях... — Мълчание. — И така — казах, мислено събирайки парчетата от пъзела. — Или си излъгала него, че не мога да ти направя бебе, защото последният път, когато проверих, точно преди изненадващото зачеване на Ема, ти ме караше да си слагам презервативи и изобщо не сме опитвали да имаме шибано бебе. Или лъжеше мен, и просто си искала да изчукаш най-добрания ми приятел поради скрит мотив, който си запазила за по-късно. Е, кое от двете?

— Все още те обичам, Лиъм, но просто...

— Кое от двете?

Тя не каза нищо, просто стоеше там със стичащи се по лицето ѝ сълзи.

Вдигнах една от папките, които четях, преди тя да се появи.

— Тази вечер преглеждах тези... Отначало си помислих, че са стандартни поръчки за офиса и други подобни, които си подписала заради мен, докато ме нямаше или бях твърде зает.

— Откъде ги намери?

— Но се оказа — продължих, игнорирайки въпроса ѝ, — че всичко това сашибани услуги от съдии и служители, а аз не си спомням да съм молил за тях. Никога.

— Лиъм...

— Има ли изобщо човек в града, когото да не си изчукала в замяна на някаква услуга?

Тя изглеждаше така, сякаш наистина се замисля над това.

— Изпращам ти цветя всеки ден, всеки шибан ден. — Пристъпих напред. — Всеки ден ти казвам, че те обичам и че ме допълваш. Всеки ден. И получавам това в замяна?

— Разбирам как се чувствуваш, Лиъм, но...

— Не, изобщо не разбираш. — Стиснах юмруци. — Никога дори не съм си и помислял да се сприятели с някоя жена. Уверявах се, че всяка разбира, че съм напълно недостъпен, и че никоя няма никакъв шибан шанс.

— Изневерих ти, но за облаги в твоя ползва, Лиъм. Направих го за теб.

Какво, мамицата му?

Бях чувал достатъчно глупости през живота си, но нейните официално бяха черешката на тортата.

— Как мислиш, че спечели делото Латрел? — Тя избърса сълзите си и присви очи към мен. — Да не мислиш, че си го направил благодарение на ораторството си и чара си?

— Да не би да имаш психично разстройство, за което си забравила да ми кажеш?

— Изчуках съдията три дни преди да произнесе присъдата. Щеше да загубиш. А ако беше изгубил този случай, никой от настоящите ни клиенти нямаше да позволи на фирмата ни да управлява сметките им.

— Нашата фирма?

— Да не мислиш, че си я създал сам? — Тя се засмя. — Лиъм Хендерсън, мекушав, лоялен и прекалено добър за негово собственошибано добро? Моля те! Трябваше да се намесвам във всеки договор, които изпращаше, и да променям половината от условията. Ако бях оставила фирмата само в твои ръце, то сега тя нямаше да бъде нищо повече от една мечта. Трябва да си ми благодарен, защото нямаш представа колко много работа съм свършила, за да те поставя там, където си в момента.

— Никога не си водила нито един шибан случай.

— Не, но изчуках доста влиятелни хора, за да се уверя, че ти няма да изгубиш нито един.

— Никога не съм губил, защото съм дяволски добър адвокат.

— А аз съм дяволски добра в чукането. — Тя повдигна рамене.

— Разбира се, собственият ми съпруг беше толкова зает тази година, че едва ли има представа за това.

— Обвиняваш мен за това, че си развяваала пуката си наляво и надясно?

— Шокирана съм, че дори знаеш какво означава думата „пукка“

— просъска тя. — Всяка вечер лежахме в леглото един до друг и ти никога не пожела да ме чукаш.

— Ти винаги казваше, че си уморена. Или и това е било лъжа?

— Бях уморена единствено от това да те чукам. — Тя мина покрай мен и затвори вратата на стаята на Ема. — Какво ще правиш сега, а? Ще се разведеш с мен?

— Това сериозен въпрос ли е?

— Да. — Тя се подсмихна, а някой почука на вратата.

И двамата стояхме и не помръдвахме и след няколко мига се почука отново.

— Аз ще отворя — предупредих. — Ти оставаш тук.

Отидох до вратата и я отворих, очаквайки да видя Кевин, за да мога да му размажа физиономията, но беше някаква костюмирана жена.

Млада блондинка.

— Ти, хмм... — Тя се изчерви. — Вие сте...

— Получихте си го! — прошепна някой силно иззад ъгъла. —

Кажи му, че ще ги получи...

— Стажантка си в „Ню Йорк Таймс“, нали? — извъртях очи.

Тя кимна, но после добави:

— Шефът ми казва, че можете да вървите на майната си, и въпреки че никога няма да отпечатаме ваша снимка, ще се уверим всеки да разбере, че утре започва сриването на фирмата ви със земята.

— Тя ми подаде копие на статията от утешния вестник. — Той казва, че е ваш ред да ви застигне кармата.

Затръшнах вратата в лицето ѝ.

— Мисля, че сериозно трябва да прецениш опциите си, преди да действаш. — Ава стоеше зад мен, държейки спящата Ема.

— Това заплаха ли е?

— Обещание...

Повдигнах вежди.

— И какви точно са предложените условия?

— Ако ми помогнеш да откачим Комисията по ценните книжа от гърба на фирмата, и двамата можем да избегнем лежането в затвора.

— Няма да лежа в никакъв шибан затвор. Не съм направил нищо лошо. И ако си мислиш, че няма да бъда първият, който ще помогне на държавата да затвори задника ти, то жестоко се лъжеш.

— Аууу. — Тя се нацупи. — Виж се само. Опитваш се да звучиш като истински мъж, но изобщо не ти се получава.

— Да ти го научукам, Ава.

— Никакъв шанс. — Тя присви очи към мен. — Нека ти го кажа по друг начин. Знам, че си господин Адвокат-на-годината и че никога не би излъгал на драго сърце, защото имаш съвест и така нататък. Но ако не ми помогнеш или откажеш да кажеш на следователите, че и ти имаш някаква вина за случилото се, че всички изиграхме някаква малка роля в това, то тогава ще подам молба за пълно попечителство над Ема.

— Давай. Никой съдия със здрав разум няма да ти даде пълно попечителство.

Тя се засмя.

— Ето защо хората се чукат, за да получат онова, което искат, скъпи. В такива моменти можеш да си послужиш с това. Освен това ти дори не си биологичният ѝ баща. — Тя целуна Ема по челото. — Да не би да си пропуснал тази част, докато си ни гледал как се чукаме или си бил твърде зает да забележиш? — Не получих шанс да ѝ отговоря. —

Не се ебавай с мен, Лиъм — просъска тя. — Нямаш представа колко далеч съм готова да отида, за да не вляза в затвора.

— Въпреки че заслужаваш да отидеш там? — Грабнах Ема от нея, карайки я да се раздвижи. — Присвоявала си си парите на клиентите ни, използвайки името ми. И за какво?

— Обществено положение. Нещо, което никога няма да разбереш.

— Нещо, от което няма да имаш нужда — контрирах. — Всички зад решетките споделят едно и също ниво на популярност.

Тя извъртя очи.

— Ще ти дам няколко дни, за да дойдеш на себе си.

— Или какво?

— Не искаш да знаеш отговора на този въпрос. — Ава излезе, затръшвайки вратата след себе си, събуждайки Ема.

Тя ме погледна със светлите си сини очи, усмихвайки се.

— Може ли да отида да си играя?

Кимнах, неспособен дори да говоря. Изведох я на терасата, без дори да си взема чадър. Оставих я на земята и й помогнах да си облече палтото, опитвайки се да не мисля за коза, който Ава криеше в ръкава си.

Ема наклони глава назад и започна да погльща дъждовните капки, след което се измъкна от прегръдката ми и започна да тича в кръг.

В далечината прозвуча силен гръм, и сякаш предчувствуващи какво бях на път да кажа, тя ме погледна с широка усмивка и каза:

— Още пет минути!

Ню Йорк Таймс изобщо не изгуби време и отпечата историята. Е, историите.

„Хендерсън и Харт, уважавана адвокатска фирма, въвлечена в скандал.“

„Харт изразява съгласие да сътрудничи срещу Хендерсън след брутално сбиване в бар.“

„Хендерсън разпитан и арестуван по обвинение за домашно насилие над съпругата си.“

Единствената история, която не беше спомената, беше загубата на родителските ми правата над Ема. И това, че трябваше да я предам на Кевин.

Бях оправдан по всички обвинения, пред които се изправих, но имайки предвид че бях смазал главата на Кевин, а Ава твърдеше, че съм пребивал и нея по същия начин, не остави на съдията друг избор, освен да даде попечителството на нейния предполагаем „любящ и биологичен баща“ по искане на майката.

Мислех, че ще е само за седмица или две, месец най-много, но тъй като обвиненията се трупаха, а делата се влачеха по съдилищата със скоростта на охлюв, и така месец след месец.

За да направят нещата още по-лоши, Кевин и Ава нарочно водеха Ема на места, които знаеха, че посещавам често: любимото ми място в „Сентръл Парк“, Бруклинският мост, любимите ми ресторани.

Преследвах ги из парка между съдебните ми изяви, издържайки на изкушението да изкрешя по тях да не я оставят сама близо до улицата, по която минаваха коли. Някак си успях да устоя на желанието да я грабна и да избягаме в друга държава.

Вместо това подавах молби за разпореждане след разпореждане, борейки се с няколко случая наведнъж. Търсех за никакъв пропуск в родителските права, като през това време разглеждах документирани случаи за небиологични бащи, получили права над децата си.

В крайна сметка истината за схемата на Ава и Кевин започна да изплува на повърхността и в същия ден Ава си призна, че е изльгала за домашното насилие — след признанието й спечелих правата за попечителството над Ема.

Оставаха няколко дни до четвъртия рожден ден на Ема, така че поканих няколко от кварталните ни приятели с деца. Темата на партито беше тропическа гора и, разбира се, подаръчетата за партито бяха чадъри и ботуши за дъжд.

Кевин, все още глупаво настоявайки за своята невинност по отношение на измамата, се беше привързal към нея. След като ми я върна, ме попита дали може да продължи да я вижда през почивните дни, но дори не си направих труда да отговоря на този въпрос.

Беше й се нагледал достатъчно.

Застанал пред къщата ни, му се обадих два часа преди рожденият ден, за да се уверя, че ще я докара навреме. Вместо да говори с мен като възрастен, той караше Ема да му повторя всичко, което бях казал.

— Ще бъдем там съвсем скоро — каза тя, а в нежния й глас се долавяше намек за усмивка. — Може ли да ни оставиш да се насладим

на последните си няколко часа заедно? Тя е и моя дъщеря.

— Ще се видим скоро, Ема.

— Довиждане, татко!

Тя затвори, а аз за кой ли път пренаредих украсата за партито, поздравявах подранилите гости и ги насочвах към хола.

Измина половин час.

Цял час.

Два.

Обадих се на Кевин, раздразнен, че се държи като кретен, сякаш на мен ми беше лесно да премина през всичко това, но никой не вдигна.

Разстроен, набрах полицията и в рамките на няколко минути те се появиха пред вратата ми.

— Вие ли сте Лиъм Хендерсън? — попитаха те.

— Да, аз съм този, който се обади.

Извадих съдебната заповед от джоба ми и им обясних какво се беше случило, как Кевин технически беше извършил отвличане, но те ме прекъснаха.

Не бяха дошли в къщата ми, за да получат доклад.

А да ми предадат един.

Докато те спокойно обясняваха какво се е случило, как е била само на една пресечка от мен, когато колата се е блъснала с камион, светът ми спря да се върти.

Попитах в коя болница е била транспортирана и по кой маршрут ще стигна най-бързо, но ченгетата просто въздъхнаха и погледнаха покрай мен, като че ли не искаха да ми кажат онова, което имаха да ми казват.

Не се и налагаше.

Погледите им ми казаха всичко.

* * *

Погребението на Ема се състоя в един сив и дъждовен ден, което беше поредният удар в сърцето ми. Изнесох реч пред няколко човека, с които се беше сприятелила, както и пред малките ѝ приятели, които

все още не бяха разбрали напълно какво всъщност означаваше смъртта ѝ.

Съседското дете, четиригодишно момиче на име Хана, каза: „Надявам се, че ще се върнеш следващата седмица, Ема. Можеш да дойдеш на партито за рождения ми ден“.

Вгледах се в мъничкия ковчег, докато го спускаха в земята, и част от мен искаше да скоча заедно с него и да рискувам да бъда погребан жив. Поне тогава нямаше да ми се налага да чувствам каквото и да било.

Тълпата започна да се разотива и един по един хората ме потупваха по рамото, казвайки „Толкова съжалявам за загубата ти“, преди да си тръгнат. Забелязах Ава, която вървеше през гробището.

Обградена и от двете страни от охрана, тя падна на колене и избухна в сълзи, щом стигна до все още незаровения гроб.

— Накарахте ме да закъснея за погребението на собственото ми дете — прокле тя охраната. — Пропуснах го... Как може да сте толкова жестоки?

— Всички отпуски имат времеви ограничения, госпожо — каза единият от тях категорично. — Не можехме да тръгнем по-рано.

Тя поклати глава и продължи да плаче, удряйки с ръце по земята.

Сякаш имаше нужда да се дистанцира от вината си, тя се изправи и тръгна към подиума, прочитайки вестниците, които бяха оставени там.

Отново се сриня и аз се приближих.

— Лиъм... — протегна ръце. — Наистина я няма, нали?

— Да. — Отказах да я утеша. — И вината за това е твоя, Ава. Шибаната вина е твоя.

— Да не мислиш, че не знам? — Тя подсмръкна. — Да не би да мислиш, че не се чувствам виновна?

— Ти трябваше да си там в земята сега. Трябваше да си ти.

— Лиъм...

— Не заслужаваше да ми бъде отнета и ти го знаеш.

— Знам... Аз просто...

— ... се опитваше да докажеш нещо? Просто се опитваше да направиш всичко необходимо, за да ме нараниш, защото отново се прецака и искаше да ме завлечеш със себе си?

— Можем да се справим с това... Все още можем да намерим начин да възстановим името ти в този град, а ти си най-добрият адвокат, знам го... Знам, че можеш да направиш всичко възможно и да ми помогнеш. Може би дори да ми простиш?

— Ще направя всичко по силите си, за да се уверя, че ще изгниеш в затвора, както и Бордът по помилване никога да не почувства дори грам съчувствие към теб.

— Не го мислиш наистина, Лиъм...

— Ако някога намеря начин как да ми се размине убийство, ти и Кевин ще сте първите ми жертви.

Пазачът, застанал срещу нас, ме погледна.

— Не се дръж така, Лиъм...

— Скоро името ми няма да бъде вече Лиъм. Ще бъде Андрю.

— Тръгваш ли си? Ще ме изоставиш тук?

— Ти трябаше да си там в земята сега... — Забелязах ръководителя на погребението да подрежа столове, бързайки да ги подготви за следващата церемония, която нямаше да означава нищо за него. — Трябаше да си ти...

Единият от пазачите се заговори с един човек от персонала, който уреждаше всичко, питайки го дали трябва да напуснат помещението, или не. Забелязвайки, че времето ѝ е ограничено, Ава се хвърли върху мен.

— Лиъм... Имам предвид, Андрю. Очевидно все още ме обичаш. Можем да възстановим всичко, което имахме, и да започнем отначало, ти и аз. Можем да го направим, ако ми помогнеш...

Сграбчих ръцете ѝ и ги махнах от мен, когато единият от охраната пристъпи по-близо.

— Знаеш, че не съм за затвора — каза тя, плачейки. — Ще ме преместят на ново място за постоянно следващата седмица. Спаси ме, Андрю... Спаси ме...

Не казах нищо.

— Ако можех да върна времето назад, кълна се... кълна се, че бих го направила. Да не би да мислиш, че аз също не я обичах?

— Обичах — казах. — Вече в минало време, нали?

Тя въздъхна.

— Моля те, не ме оставяй...

— Няма. — Отстъпих назад, така че охраната да може да я придружи обратно до микробуса. — Ще ти пиша.

— Наистина ли? — Очите ѝ бяха изпълнени с надежда, докато се отдалечаваше. — Добре, с нетърпение ще очаквам писмата ти. Ще очаквам с нетърпение да поправим всичко между нас.

Дъждът се усили, преминавайки от ситен дъждец в силен порой, но аз останах на мястото си, неспособен да си тръгна от Ема. Препрочетох надписа на мъничкия надгробен камък, разплаквайки се, когато лицето ѝ се появи в ума ми.

„Ема Роуз Хендерсън
Момиченцето на татко завинаги.

Отиде си твърде рано, но никога няма да бъде забравена.“

Взирах се в думите в продължение на часове, оставяйки дъжда да ме измокри до кости. Не си тръгнах, докато човека, който ръководеше погребението, не дойде да ме информира, че гробището затваря.

Изгубен и с разбито сърце, прекарах следващите няколко месеца в шеметна мъгла. Въпреки факта, че Ава беше тази зад решетките, вестниците продължаваха да бълват лъжи и да ме клеветят, а аз дори не си правех труда да ги оспоря.

Нямах нужната енергия за това.

Представях писмени доказателства чрез адвокатите, които бях наел, знаейки че в крайна сметка нещата щяха да се подредят. Дори не ми пушкаше, че Ава си е наела високоплатен екип от адвокати, които не ми позволяваха да получа развод.

Вече не давах пукната пара за нищо.

Фирмата ми се стрина пред очите ми — всичко до последната акция беше разпродадено на части, и падението ѝ стана предупреждение за всички правни общности за това какво се случваше, когато общественото положение и алчността погълнеше някой от нас.

Пиех всяка сутрин, оставяйки алкохола да вцепени болката ми. И всеки път, когато се събудех да отида до тоалетна, започвах да пия

отново. Едва когато започнах да пия и кафе, можех да функционирам достатъчно добре, за да свърша нещо друго, освен да пия.

Посещенията на гробището бяха твърде болезнени, почти толкова болезнени, колкото посещенията ми в стаята на Ема. Ето защо наех няколко души да опаковат всичко в кутии, нареждайки им да оставят само рамките „Е“ и „Х“. Можех да понасям само тях, тъй като тя ги беше наредила сама.

В продължение на месеци скърбях за живота, който тя никога нямаше да има, опитвайки се да намеря смисъл във всичко това. Дълбоко в себе си знаех, че не мога да остана тук, но и не можех да си тръгна като онзи, когото бях. Знаех, че никога няма да преодолея Ема, но трябваше да намеря начин да се справя. Един от тези начини беше бавно да се завърна в реалния свят.

Отбивайки се до будката за вестници, очите ми се спряха на статията за най-нашумелия адвокат в града — Майкъл Уестън. Облечен в един от най-скъпите си костюми, за които някога Кевин говореше с такава ярост, той беше в устата на всички, и от онова, което прочетох, ми стана ясно, че е самонадеян, съвсем малко по-самонадеян, отколкото бях аз напоследък.

— О, взели сте последния... — каза една жена, докато пристъпваше до мен.

— Искате ли го?

— Ами... — Тя се изчерви. — Не точно вестника. Просто искам рекламата на Майкъл Уестън, за да мога да покажа на приятелките си идеала ми за перфектния мъж.

— Изобщо чела ли сте някои от глупостите, които казва в това интервю? — повдигнах вежда. — Той е задник.

— И това го прави още по-привлекателен, не мислите ли?

— Попитаха го какво прави, когато не получава добри отзиви. — Не можех да повярвам колко шибано наивна беше тази жена. — Искате ли да знаете какво казва?

— Разбира се. — Тя кръстоса ръце на гърдите си. — Какво прави, когато получи лоши отзиви?

— Поглежда в банковата си сметка — казах аз. — И след това твърди, цитирам: „Не си спомням да са ме учили, че някой трябва да бъде харесван, за да бъде успешен“.

Наистина го беше казал.

Тя на практика се разтопи на тротоара.

— Обзалахам се, че наистина знае как да чука...

Подадох ѝ вестника и се отдалечих. Нейното споменаване на секс ми напомни от колко време самият аз не бях правил такъв.

И тогава ме осени: Секс.

Имах нужда от секс.

Регистрирах се в един онлайн сайт за запознанства, *Date-Match*, и бавно свалих слоевете на мъжа, когото бях някога. Купих си скъпи костюми — по един за всеки ден от седмицата. Бавно започнах да обуздавам прекомерната ми употреба на алкохол, за да проправя място за нов апетит. И вместо да разруша стените, които бях изградил като защита от стреса, инвестирах в кубинските пури.

И все пак, жените, които срещах онлайн, бяха нормални и никоя от тях не изглеждаше да става за секс. Просто искаха да говорим за глупости, винаги оставяйки ме неспокоен и сам в края на нощта, да давя мъката си, принуждавайки ме да се върна в изходна позиция с експеримента си.

Подобно на жената, която в момента седеше на ръба на леглото, и която просто не мълъкваше. Беше с няколко години по възрастна от мен и беше учителка.

Говореше за живота си в колежа, за някакво момче на име Били, което някога бе обичала, и който никога не отвърнал на чувствата ѝ. Преди да успее да започне да ми разказва за страстната връзка, която се беше появила между двама им, когато се срещнали за пръв път, осъзнах, че повече не мога да понеса да слушам тези глупости.

— С Били щяхме да сме перфектната двойка — каза тя. — Дори имаше един момент, в който...

— Ще се чукаме ли или какво? — отрязах я.

— Какво? — Тя се хвана за гърдите. — Какво каза току-що?

— Казах, ще се чукаме ли или какво? — подчертах всяка сричка.

— Не резервирах тази хотелска стая, за да седя и да те слушам как дърдориш цяла нощ.

Тя остана с отворена уста.

— Мислех, че... — запъна се тя. — Мислех, че ме харесваш.

— Харесвам те достатъчно, за да те изчукам. Това е всичко.

Очите ѝ се разшириха и тя отстъпи назад.

— През цялото време, докато се срещахме, ти просто си искал да преспиш с мен?

Незабавно добавих „риторични въпроси“ към списъка с простотии, с които нямаше да се примирявам повече.

— Бях останала с впечатлението, че ме изведе на всички тези срещи, защото...

— Изведох те на всички тези срещи, за да можем да се опознаем. И да се уверя, че не си някоя откачена убийца, както и ти да можеш да се увериш в същото за мен. — Намръзих се при мисълта за изгубеното време. — Целта беше да ни бъде достатъчно удобно един с друг, за да се изчукаме, а после всеки да поеме по пътя си.

— Само веднъж ли щяхме да правимекс?

— Да не би да имаш проблем със слуха?

Изглеждаше напълно изгубена, а аз не бях в настроение да ѝ разяснявам как стоят нещата.

Преди да успея да кажа каквото и да било, тя ме погледна в очите.

— Значи — каза, все още шокирана, — описанието в профила ти е лъжа?

— Не. Всичко в профила ми е сто процента вярно. — Извадих телефона си. — Описах защо съм се регистрирал и бях повече от снизходителен през времето, което прекарах с теб. Изглеждаш ми добър човек, но след тази вечер, независимо дали ще се изчукаме, или не, няма да ти се обадя никога вече. И така, какво ще бъде?

Тя стоеше там с отворена уста, а аз прегледах профила си.

Разбира се, когато се бях регистрирал, бях забравил да наглася настройките на подразбиране и полето ми „Какво търся“ все още беше пълно с простотии: „Дълги разговори, човек, с когото мога да създам душевна връзка, и откриване на единствената ми и истинска любов“.

Ха...

Незабавно изтрих целия текст и погледнах нагоре, забелязвайки, че срещата ми все още беше в стаята.

— Ако продължиш да стоиш тук — казах, — ще реша, че тази вечер искаш да се изчукаме. Ако ли не, вратата е зад теб.

Тя изпухтя и затръщна врата след себе си толкова силно, че разтърси огледалото на стената.

Невъзмутимо продължих да мисля какво да напиша в полето „Какво търся“. През последните няколко месеца срещах разочарование след разочарование, губейки прекалено много от времето и парите си по жени, които не бяха на същата вълна като мен.

И сега всичко добиваше смисъл. Приключвах с всички тези ненужни вечери и късни среднощи разговори.

Не исках да се обвързвам — тези дни си бяха отишли завинаги — и никога нямаше да прекарам повече от седмица с една и съща жена.

Докато слънцето изгряваше през прозореца на хотелската стая, открих перфектния начин, по който да се изразя, и написах: „Една вечеря. Една нощ. Без повторения“.

После маркирах думите и удебелих шрифта.

Взирайки се в написаното, разбрах колко неясно изглеждаше, и как всъщност някой можеше да си помисли, че не бях сериозен, затова направих нещата още по-ясни: „Случаен секс. Нищо повече. Нищо по-малко“.

ГЛАВА 16

ОБРИ

Одобрение: Да простиши, подкрепиши и/или да преразгледаш моралните или правни неуспехи на някого, без да протестираш, в случай че подобни нарушения са приемливи. Например, когато работодател преразглежда мотивите на служител, който таксува клиентите по-скъпо, или полицейски служител, който може да затвори очи, когато партньорът му използва насилие, за да разреши даден проблем.

Седях в дъното на залата, слушайки как Андрю губи самообладание на скамейката. На два пъти, когато защитата нарочно спомена Ема, той изгуби хладнокръвие.

И все пак, когато видях изражението в очите му, докато говореха за нея или „случайно“ споменаваха името й, можех да почувства болката му.

Държах главата си сведена през останалата част от показанията, така че Андрю да не може да ме забележи и да не разбере, че съм тук. Когато съдията отсъди кратка почивка, побързах да напусна съдебната зала.

В коридора репортерите мърмореха, надявайки се, че не е прочел някоя тяхна стара статия за него и изведенъж всички започнаха да крещят въпроси.

— Господин Хендерсън! Господин Хендерсън! — Всички го последваха, когато излезе от съдебната зала. — Господин Хендерсън!

Той спря и ги погледна.

— Името ми е господин Хамилтън.

— Как се чувствате относно това, че вероятно ще изпратите бившия си партньор и най-добър приятел в затвора?

— Той сам се изпраща в затвора — отговори той.

— Имате ли някакви намерения да се свързвате с него, докато е зад решетките?

Той игнорира въпроса с празен поглед.

— Името ви беше изчистено още преди години и все пак напуснахте Ню Йорк — попита някой друг. — Сега, след като всичко ще приключи окончателно, има ли шанс да се върнете и отново да отворите фирмата си?

— Ще прекарам последния си час в този град на път за летището — каза той, слагайки си тъмни очила.

Тълпата репортери го последва извън съдебната зала, но той се вмъкна в колата си, без да погледне отново назад.

Въздъхнах и извадих телефона си, препрочетох съобщенията, които ми беше изпратил тази сутрин, съжалявайки че не бях отговорила.

,,ТЕМА: НЮ ЙОРК

Бих искал да те видя за последен път, преди да замина. Мога ли да те заведа на закуска?

Андрю

ПП: Наистина щях да ти разкажа всичко онази нощ...“

,,ТЕМА: КОТЕНЦЕТО ТИ

Всъщност това съобщение не се отнася за котенцето ти. Въпреки че, след като засегнах тази тема, трябва да кажа, че е номер едно в списъка ми с любими неща.

Ела и закуси с мен. Аз съм пред вратата ти.

Андрю“

Докато препрочитах това последно съобщение, на екрана ми се появи едно ново:

„ТЕМА: Сбогом

Андрю“

Знаех, че липсата ми на отговор е незряла, и вината за това, че не се видяхме, преди да замине, беше моя, но имах чувството, че трябваше да положи повече усилия. И все още смятах, че беше сгрешил, като не ми разказа за всичко, когато го бях попитала.

Тръгвайки си от съда, се отправих към вкъщи и се замислих за всички полуистини и лъжи, които бяхме изрекли. Ализа. Жена му. Истинското ми име. Неговото истинско име.

Всичко, което имахме, беше построено върху лъжи...

Оставяйки сълзите ми да потекат, отворих вратата на къщата ми, готова да си взема душ и да си изплача очите, но Андрю стоеше в хола.

— Здравей, Обри. — Той се взря в мен.

— Нахлуването с взлом е престъпление. — Кръстосах ръце. — Би трябвало да го знаеш.

Не каза нищо, просто продължи да се взира в мен, оглеждайки ме от горе до долу.

— Не трябва ли да гониш полет? — Гласът ми се пречупи. — Нали възнамеряваше да прекараш последния си час в Ню Йорк на път за летището?

— Осъзнах, че трябва да ти кажа още нещо.

— Да не би да имаш още едно фалшиво име, за което искаш да ми кажеш? Друга тайна самоличност, която искаш да...

— Престани! — Той започна да пристъпва все по-близо, докато не ме накара да опра гръб в стената, а после ме погледна право в очите.

— Искам да ме изслушаши, Обри. Просто слушай, мамка му...

Опитах се да се отдалеча от него, но той улови ръцете ми и ги прикова над главата ми. А после използва и бедрата си, за да ме задържи неподвижна.

— През следващите пет минути ще останеш тук и ще ме изслушаши, независимо дали ти харесва, или не — отсече разпалено той. — След като изведенъж започна да ти пuka за истината, то тогава ще ти кажа шибаната истина...

Отворих уста да му отговоря, но той се наведе и захапа устните ми. Силно.

— Харесвах те, когато беше Ализа, а аз бях Торо, когато прекарвахме нощите, говорейки за абсурдните ти домашни и фирмата ми. Дори и след като те видях на интервюто и разбрах, че си ме излъгала. Харесвах те... — Той затегна хватката си около китките ми.

— И дори, когато знаех, че не трябва да те преследвам и да идвам в апартамента ти през онзи ден, го направих, а после те изчуках... Дори и след това продължих да те харесвам.

— Сериозно ли говориш?

— Адски сериозен съм. — Той ме погледна и отново захапа устните ми, мълчаливо заповядвайки ми да замълча. — Не исках да те харесвам, Обри. Не се предполагаше да го правя, а нямаше и нужда, но ти беше единственото нещо, за което можех да мисля. Ти и тази твоя остроумна уста, както и лъжите ти, които, в края на краищата, може би не бяха толкова лоши.

— А какво за твоите лъжи? Все още ли мислиш, че си...

— Просто мълкни! — каза задавено той. — Остави ме да довърша.

Преглътнах и той се втренчи в мен за няколко секунди, преди да продължи:

— Да, скрих факта, че съм женен, и въпреки че беше неволно, си остава лъжа.

— Огромна лъжа.

— Обри... — Той ме стисна по-силно. — Не бях мислил за Ава от много дълго време, защото всеки божи ден, откакто ме напусна, мислите ми бяха заети от теб.

— Не, не трябва...

— Трябва. — Той ме погледна право в очите. — Посещавах репетициите ти по балет два пъти в седмицата, опитвайки се да те видя, за да поговорим и да ти се извиня. Изпратих ти няколко неща в апартамента ти. Дори отидох дотам два пъти, но това беше преди да разбера, че си се преместила.

— Казваш всичко това, само за да ме изчукаш... — Поклатих глава и се извърнах от него, но той ме принуди да го погледна.

— Казвам ти всичко това, защото те обичам.

Ахнах и в очите ми се образуваха сълзи.

— Мамка му, Обри, обичам те... — повтори той и избърса сълзите ми. — И ще направя всичко, за да ти го докажа. — Той плъзна

устните си по моите. — Обичаш ли ме все още?

— Не. Нито дори...

Устата му се притисна в моята, карайки ме да замълча.

Не исках да му отвърна, а да го отблъсна и да му кажа да си тръгне, но той раздели устните ми и плъзна езика си в устата ми.

Бавно освободи ръцете ми от хватката си и уви своите около кръста ми, като през цялото време не отлепяше устни от моите. Не ми даде шанс нито да говоря, нито да дишам. Просто продължаваше да ме целува, докато вече не можех да издържа повече.

— Ако ми кажеш честно, че не ме обичаш — прошепна той и бавно се отдръпна от мен, — то тогава ще те оставя на мира.

— А ако не мога? — попита, останала без дъх.

— Ако не можеш, тогава ще трябва да ми покажеш стаята си, така че да можем се припомним един друг отново.

— Припомним? — Простенах, когато стисна дупето ми. — Това някакъв код за разговор ли е?

— Код заекс.

— Ще те убие ли, ако само още веднъж ми кажеш, че ме обичаш?

— Зависи от това дали наистина ме обичаш, или не.

Мълчание.

Сега пръстите му разкопчаваха ципа на полата ми, бавно сваляйки я от мен, докато го гледах в очите.

— Мразя те — казах, карайки го да повдигне вежда. — Ако си ми казал всички тези неща, само за да се вмъкнеш в гащичките ми, никога няма да ти прости.

— Ти така или иначе все още не си ми простила. — Той ме целуна нежно. — Мислех всичко, което ти казах. А сега искам да знам дали все още ме обичаш, или не, защото...

Той замълча.

Полата ми падна на пода в краката ми и той задърпа жартиерите ми, докато не ги скъса.

— Обри, кажи ми... Кажи ми веднага!

Изохках, когато плъзна един пръст в мен, а самият той простена, щом разбра колко бях мокра.

— Да.

— Да? — Той започна да движи пръста си. — Да, какво?

— Да, аз... — замълчах и той ме целуна. — Да, все още те обичам.

— Къде е спалнята ти?

Погледнах наляво и той веднага ме понесе по коридора, затръшвайки вратата след нас. Изобщо не ми даде шанс да съблека останалите си дрехи. Ръцете му зашариха по тялото ми и разкопчаха ризата ми, разкъсаха сутиена ми и погалиха гърдите ми.

Протегнах ръце и разкопчах панталоните ми, избутвайки ги надолу. Тогава той ме хвърли на леглото и се покатери върху мен.

Разделих краката си, повдигайки бедра и подканяйки го да ме изчука, но той не го направи. Вместо това целуна врата ми, шепнейки колко много съм му липсвала и колко много се нуждаел от мен.

— Андрю... — Усетих пениса му да се допира до бедрото ми.

Бавно премести устата си на гърдите ми, завъртайки език около зърната. Целувките му се спускаха надолу и все по-надолу, чак до бедрата ми.

Затворих очи, когато той притисна езика си срещу клитора ми, започна бавно да го облизва и да прави чувствени кръгове около него.

— Аххх... — Опитах се да затворя крака, но той ги прикова към матрака и ме погледна.

— Обри... — каза той дрезгаво.

— Да?

Притисна палеца си към клитора ми, карайки ме да се загърча от удоволствие.

— Кажи ми, че притежавам това.

Затворих очи, когато започна да притиска и плъзга палеца си все по-бързо.

— Кажи ми, че притежавам котенцето ти, Обри.

— Да... — проплаках. — Да...

— Кажи го! — Той отдръпна пръста си. — Имам нужда да го кажеш.

По гръбнака ми започнаха да се спускат тръпки и аз най-накрая отворих очи и го погледнах.

— Да... Ти я притежаваш.

Той се усмихна и наведе глава между бедрата ми отново, поглъщайки ме и карайки ме да закрещя, но не ми позволи да свърша.

Вместо това ме обърна по лице върху леглото.

— Застани на ръце и колене.

Дъхът ми спря и следващото нещо, което почувствах, беше ръката му, която се стовари върху дупето ми.

— Все още не съм маркирал всеки сантиметър от теб — каза той и ме стисна силно. — Но ще запазя това за тогава, когато реша, че си готова...

Промърморих, а той започна да се плъзга в мен сантиметър по сантиметър, карайки ме да се наклоня напред. Свали ластика от косата ми и ме дръпна назад, прошепвайки:

— Ще ме почувствуваш там точно по този начин... Може би дори по-добре.

— Аххх...

— И когато се случи, ще ми позволиш да свърша в теб... — другата му ръка се спусна по стомаха ми и стисна гърдите ми. — И ще поемеш всичко до последната шибана капка.

— Андрю — стиснах чаршафите.

— Да?

Не отговорих. Не можех да го направя.

Той шляпваше задника ми всеки път, когато се забиеше в мен, чукайки ме грубо и шепнейки името ми.

Притисках тялото си срещу неговото, неспособна да пусна чаршафите, и когато най-накрая почувствах приближаващия оргазъм, се притиснах още по-силно към него, докато той измъчваше клитора ми с пръстите си, отново отказвайки ми.

Излезе от мен, което ме накара да изхленча, а след това отново ме обърна с лице към себе си. Незабавно се зарови в мен и се вгледа в очите ми, бавно плъзгайки пениса си напред и назад, заглушавайки виковете ми с устата си.

Чувствах пениса му да пулсира вътре в мен, а мускулите ми го стискаха, докато той проклинаше срещу устните ми, а когато погледите ни се срещнаха отново, и двамата свършихме едновременно.

Паднах задъхана на гърдите му.

— Андрю, аз...

Той ме прекъсна с целувка.

— И аз те обичам.

Останахме преплетени сякаш завинаги, като Андрю не спираше да прокарва пръсти през косата ми, а аз да плъзгам ръце по гърдите му.

— Добре ли си? — попита той.

— Да.

Той се изтърколи от леглото и се изправи, след което изхвърли презерватива.

— Ела тук.

Не помръднах. Все още се чувствах слаба от последния си оргазъм.

Той поклати глава и плъзна ръце под бедрата ми, вдигна ме и ме изнесе от стаята, проверявайки всяка врата, през която преминавахме. Когато стигнахме банята, той ме пусна да стъпя на земята.

— Не мисля, че мога да остана изправена достатъчно дълго, за да си взема душ... — прошепнах.

Андрю не ми обърна внимание и пусна водата.

— Няма да си вземаме душ.

Отново ме вдигна и ме постави нежно във ваната.

Настанявайки се зад мен, грабна една празна бутилка и я напълни с топла вода. После внимателно я изля върху главата ми.

Взе някакъв шампоан от етажерката и изстиска малко в косата ми, превръщайки го в пяна с ръцете си.

Чувах го да ми задава въпроси, нещо за това как се чувствам или, ако просто искам, да поговоря с него за онова, което ми се върти в ума, но пръстите му продължаваха да масажират скалпа ми и изведнъж всичко притъмня.

* * *

Когато се събудих, бях сама в леглото.

Нямаше и следа от Андрю, дрехите му също липсваха.

Започнах да мисля, че миналата нощ е била просто сън, но тогава забелязах портфейла му на нощното ми шкафче. Изритах завивките и се усмихнах, когато видях, че ми беше облякъл копринени ганички.

Излязох от стаята и тръгнах по коридора, докато не стигнах до балкона, където стоеше той и пушеше цигара.

— Откога пушиш? — Пристъпих зад него.

— Не го правя често — отвърна ми. — Само когато трябва да помисля.

Кимнах и се загледах в нощното небе, но той изведнъж ме придърпа срещу себе си.

— Няма ли да попиташ за какво мисля? — подсмихна се. — Сигурен съм, че имаш въпроси.

— Определено имам, Лиъм.

— Можем да говорим за това.

— Сега?

— Ако искаш... — Той изгаси цигарата си и ме поведе към един от столовете, настанявайки ме в скута си. — Откога знаеш?

— От няколко седмици.

— Хммм.

Поклатих глава.

— Бах и Грийнууд знаят ли кой си в действителност?

— Да.

— Тогава защо си го крил от всички останали?

— Уважаван адвокат или не, никой не иска да приеме някой, чиято история се е появила във вестниците... Това би злепоставило фирмата.

Той ме целуна по рамото.

— Каква беше Ема?

Въздъхна, поглеждайки ме.

— Беше перфектна...

Мислех, че ще смени темата, но той продължи да говори.

— Мразеше, когато тръгвах за работа, и понякога ме молеше да я взема с мен, така че я вземах... — Гласът му беше тих. — А после изобщо не можех да свърша каквото и да било, защото точно от другата страна на улицата имаше парк и тя винаги искаше да отиде и да играе... Винаги.

— Следваше ли те из вкъщи? — попитах.

— Беше като моя сянка. Ако имах работа, тя идваше и заспиваше на дивана. Когато излезех от стаята, за да приема нечие обаждане, тя кръстосваше ръце и се цупеше, ако не я поканех да слуша.

Той се засмя задавено, но не каза нищо повече.

— Мога ли да те попитам нещо? — Облегнах се на гърдите му.

— Не мисля, че отказът ми би те спрял.

— Накъде ще поемем сега?

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид... Какво ще се случи с нас?

Той ме погледна объркан.

— Нас?

— Имаме ли връзка? Ще останеш ли с мен, или ще се върнеш обратно към *Date-Match*?

За дълго време той просто се взираше в мен.

— Не мога да остана в Ню Йорк, Обри. Мисля, че можеш да разбереш защо...

— Изобщо не си имал намерение да останеш след тази нощ, нали?

— Не.

— И си тръгваш на сутринта?

— Да.

Той се опита да ме целуна по главата, но аз се отдръпнах.

— Значи просто си искал да ме изчукаш, преди да си тръгнеш? И ми каза всички онези неща, само за да можеш да се почувстваш по-добре, когато си тръгнеш?

— Исках да разбереш, че те обичам, преди да си тръгна.

— И междувременно да се вмъкнеш в гащичките ми, разбира се.

— Разбира се. — Той се подсмихна, но не отвърнах на усмивката ми.

— Казах ти да не ми даваш напразни надежди, Андрю. — Отстъпих назад. — И ти въпреки всичко го направи.

— Какво искаш да направя, Обри? Да се преместя при теб? Да ти предложа брак?

— Искам да останеш... Ако не можеш, то тогава ще те помоля да си тръгнеш. Веднага.

— Обри...

— Веднага! — казах. — Можем да бъдем приятели, но не искам да...

— Престани! — Той ме придърпа към себе си и ме целуна. — Ние сме повече от приятели. Винаги сме били. Просто точно сега не мога да бъда с теб.

Отворих уста да възразя, но той ме целуна отново и отново, прошепвайки:

— Наистина бих предпочел да прекараме останалата част от вечерта в леглото, без да спорим...

ГЛАВА 17

ОБРИ

Отлагане (юрид.): Прекратяване на дейността на съда, законодателен орган или комитет за неопределено време.

Седмици по-късно...

Стоях на пръсти зад кулисите, накланяйки глава към тавана и репетирайки финалната сцена от продукцията за последен път. Трябаше да бъда щастлива и усмихната, извън себе си от радост от факта, че бях на път да дебютирам с главна роля в продукция на „Ню Йорк Балет Къмпани“, но не бях. Бях далеч от щастлива.

Чувствах се самотна и знаех, че дори аплодисментите или похвалите не биха могли да прогонят това чувство.

Постоянно се връщах към последните ми моменти с Андрю. Сексът под душа рано сутринта, сексът срещу входната ми врата, сексът в колата му на път за летището. (Да не забравяме и последното ни лудуване в тоалетните на летището.)

Всеки път ми казваше, че ме обича, и че не иска да ме изоставя, но въпреки това си тръгна.

Бръзката ни сега се свеждаше до телефонни разговори всяка вечер — припомняхме си отминалите дни, разказвахме си фантазиите, които имахме, но не беше достатъчно. И знаех, че никога няма да бъде.

Имах нужда от него тук.

— Пет минути! — Покрай мен настана суматоха. — Всички да заемат местата си!

Поех си дълбоко дъх и се приближих до огледалото, което висеше близо до крилата. Взираяки се в себе си, огледах тазвечерния си костюм — блестящо бяло видение, което изглеждаше така, сякаш беше извадено от някой сън. По всеки сантиметър от трикото ми

проблясваха кристали, а наскоро на туту поличката ми бе придален пухкав вид и бе напръскана с блясък, а от лентата ми за глава стърчаха бели пера, които бяха много повече от тези на лентата, която бях носила в Дърам.

— Обри? — каза познат глас зад гърба ми.

— Мамо? — Завъртях се. — Какво правиш зад кулисите?

— Искахме лично да дойдем и да ти пожелаем късмет. — Тя кимна към баща ми.

— Благодаря ви...

— Също така искаме да знаеш, че независимо от факта, че все още искаме да учиш право, сме много горди с теб, че постигна мечтите си.

Усмихнах се.

— Отново, благодаря ви!

— И също така сме много, много горди, че си наша дъщеря, защото ти стана вдъхновение за всички колежани, които ще участват в тазгодишните избори — студенти, които имат подобни на твоите мечти и амбиции по отношение на това да изградят кариера в областта на изкуството.

— Какво?

— Записа ли всичко? — Тя се обърна към репортера зад нас, който изключи устройството си. — Увери се, че ще използваш последната част като фонов звук в следващата реклама.

— Сериозно?

— Какво? — Тя сви рамене. — Мислех всяка една дума, която казах, но не трябваше да изпускам шанса си и да го запиша, не мислиш ли?

Не си направих труда да я опровергая.

Баща ми се приближи и ме прегърна, позирайки за официалната снимка, но когато фотографът се отдалечи, той се усмихна.

— Радвам се за теб, Обри — каза той. — Мисля, че най-накрая си там, където трябва да бъдеш.

— Казваш го само, защото мислиш, че след като съм тук, означава, че няма как да прецакам кампанията ти вкъщи.

— Не мисля. Знам, че е така. — Той се засмя. — Но все пак се радвам за теб.

— Колко успокояващо...

— Вярно е — потвърди майка ми. — Вълнуваме се за теб.

— Дами и господа, шоуто започва точно след час! — изрева господин Ашкрофт. — Ако не сте балерина, балетист или сценичен работник, то тогава ще се наложи да ви помоля да се разкарате от сцената ми. Веднага!

Преди да си тръгнат, родителите ми ме прегърнаха, задържайки ме в ръцете си за дълго време. Когато се отдръпнаха, започнаха да се редуват да ме целуват по бузите.

Оправих лентата ми за глава за последен път и проверих телефона си. Разбира се, имах имейл от Андрю.

,,ТЕМА: Късмет

Съжалявам, че не успях да дойда, но с нетърпение очаквам да ми разкажеш всичко, когато се чуем по-късно.

Сигурен съм, че ще бъдеш запомняща се за всички в публиката.

Андрю

ПП: Липсваши ми.“

,,ТЕМА: Отговор: Късмет

Няма да ти се обадя тази вечер. Трябваше да бъдеш тук. Ще си помисля дали ще преговаряме следващата седмица.

Обри

ПП: Щях да ти повярвам, че «ти липсвам», ако заглавието на имейла, който ми прати преди два часа, не беше «Котенцето ти ми липсва».“

,,ТЕМА: Отговор: Отговор: Късмет

Знам, че трябваше да съм там. Отново, съжалявам. И ще ми се обадиш.

Андрю

ПП: И двете ми липсвате.“

„ТЕМА: Отговор: Отговор: Отговор: Късмет
Наистина ми се искаше да беше тук...

Обри“

Изключих си телефона, така че да не мога да продължа да му пиша. Трябваше да се съсредоточа.

Всички уроци и репетиции през последните двадесет и две години ме бяха довели до този момент. В продължение на два часа всяко едно мое движение щеше да бъде показано пред една от най-големите публики в света на танците.

Щеше да предизвика коментари от най-преданите критици и почитатели на балета, а вестниците щяха да отразят ранните отзиви, които можеха да подпомогнат или да разрушат серията от представления. Но точно сега, в този момент, нищо от това нямаше значение.

Това беше мечтата ми и най-накрая щях да я изживея, и единственото, което можех да направя, бе да се уверя, че ще дам най-доброто от себе си.

— Готова ли сте, госпожице Евърхарт? — Господин Ашкрофт постави ръце на раменете ми. — Готова ли сте да покажете на този град, че принадлежите тук?

Кимнах.

— Повече от готова, сър.

— Добре, защото и аз съм готов да го видя.

Той плесна с ръце над главата си като сигнал за останалата част от танцьорите да се наредят около нас в кръг.

— Дами и господа, официално започва откриването — каза той.

— Работихте здраво в продължение на месеци и вярвам, че тазвечерното изпълнение на „Лебедово езеро“ ще бъде най-доброто, което тази публика някога ще види. — Той направи пауза. — А ако не е, ще се уверя, че ще си платите на репетицията утре сутрин.

Последваха стенания. Знаехме, че изобщо не се шегува.

— Ще съм на балкона в центъра на сцената и няма да чуete и дори един аплодисмент от мен, ако шоуто не бъде перфектно. Разбрахме ли се?

— Да, сър — промърморихме колективно, все още уплашени от силата му.

— Добре. Сега заемете места. — Той започна да се отдалечава и щракна с пръсти. — Накарайте ме да се гордея.

Заех мястото си в центъра на сцената и обърнах гръб към завесата, протягайки ръце над главата ми. Чух оркестъра да настройва инструментите си, а пианистът повтори рефrena, който беше пропуснал да изсвири на репетицията тази сутрин, след което последва тишина.

Оглушителна тишина.

Светлините в галерията проблеснаха, отначало бавно, след това по-бързо и всичко потъна в мрак.

Пет... Четири... Три... Две...

Пианистът изсвири първата строфа и завесите се повдигнаха, позволявайки на светлините на прожекторите да се отразят в кристалите по трикото ми.

Тялото на лебеда — двадесет балерини, облечени в бели туту полички, образуваха кръг около мен, и когато се изправиха на пръсти и наклониха главите си назад, аз се обърнах бавно с лице към публиката, спирайки, за да огледам всички безимени лица, а после се потопих в моя собствен свят.

Аз бях Одет, Лебедовата кралица, и се влюбах в принца от пръв поглед, танцуващи с него под блестящо кълбо от светлини, казвайки му, че трябва да докаже любовта си към мен, ако иска да разрушит про克лятието, надвиснало над езерото ми.

Над музиката се дочуха възклициания от публиката, но аз останах съсредоточена.

Безпроблемно се преобразих от белия сладък лебед, който не искаше нищо повече от това да се влюби, в черния зъл лебед — Одил, която искаше да попречи на това да се случи.

В продължение на два часа изобразявах любов, разбито сърце и опустошение без дори да спра, за да си поема въздух.

В последна сцена, където любовта на живота ми ми обеща да умре с мен, вместо да почете грешното си обещание към Черния лебед, не успях да се спра и се отклоних от хореографията.

Вместо да хвана ръката му и да го оставя да ме поведе към „водата“, аз скочих в ръцете му, оставяйки го да ме задържи здраво, за

да могат да видят всички останали лебеди. След това и двамата полетяхме към забвението, „умирайки“ заедно.

Музикантите засвириха своето почти злокобно декрешендо, след което светлините изгаснаха, потапяйки всичко в мрак.

И тишина.

Изведнъж в залата избухнаха бурни аплодисменти и всички станаха на крака, крещейки „Браво“ и „Брависимо“, които отекнаха в стените.

Светлините на сцената се включиха и аз се поклоних, загледана в морето от удовлетворени лица. Господин Петров стоеше отпред в центъра, ръкопляскаше, кимаше и повтаряше: „Добра работа, добра работа“. Майка ми изтри една сълза от очите си, погледна към баща ми и каза: „Това е нашата дъщеря“. Дори и господин Ашкрофт с безизразното си лице се беше изправил и ръкопляскаше, спирачки веднъж щом очите му срещнаха моите.

— Браво — изрече, преди да се отдалечи.

Запазих усмивката на лицето си, докато се оглеждах из залата, търсейки единственият човек, когото исках — единственият човек, когото имах нужда да видя, но той не беше тук.

— Благодаря ви, дами и господа, за това, че ни удостоихте с присъствието си тази вечер — каза един от директорите, когато се качи на сцената. — По традиция сега ще ви представим членовете на тялото ни...

Опитах се да се съсредоточа върху представянията или върху някой друг, освен Андрю, но когато вдигнах глава от поредния поклон, го видях.

Стоеше на първия ред на последната седалка отляво. Гледаше ме и се усмихваше, произнасяйки с устни „Поздравления!“.

— И накрая, но не на последно място, нашата водеща дама за нощта и нова танцьорка в „Ню Йорк Балет Къмпани“ — Обри Евърхарт! — каза директорката в микрофона, а публиката отново избухна в аплодисменти.

— Госпожице Евърхарт. — Тя ме побутна, прошепвайки: — Госпожице Евърхарт, трябва да се поклоните за последно и да напуснете сцената.

Не помръднах. Просто продължих да се взирям в Андрю.

— Госпожице Евърхарт! — прошепна остро тя. — Поклонете се и се върнете зад кулисите. Веднага!

Отдалечих се от нея и се насочих право към Андрю, слизайки бавно по страничните стълби на сцената. Застанах пред него и го погледнах право в очите, игнорирайки мърморенето на обърканата публика.

Директорката каза още няколко думи, господин Ашкрофт изрази почитанията си и завесите се затвориха без мен.

Когато публиката изръкопляска за последно и всички започнаха да се измъкват от залата, най-накрая успях да намеря гласа си.

— Мислех, че каза, че няма да идваш... — прошепнах. — Само за шоуто ли си дошъл, или ще останеш за малко по-дълго?

— Ще остана за по-дълго.

— Това завинаги ли означава?

— Не. — Той изтри сълзите ми. — Означава, че ще остана, докато осъзнаеш колко е ужасен този град, и докато не бъдеш готова да го напуснеш.

— Подписах договор за три години.

— За всеки договор може да се преговаря. — Той се усмихна и ме придърпа в прегръдките си. — И ако не им се извиниш за това, което направи, може и да рискуват да го наручат и да те уволнят.

— Къде ще работиш? — попитах. — С право ли ще се занимаваш? Можеш ли да го практикуваш?

Той ме целуна.

— Ще преподавам в Нюйоркския университет.

— Какво? — Сърцето ми се сви при мисълта за бъдещите му студенти. — Защо?

— Какво имаш предвид с това защо?

— Ти си ужасен преподавател, Андрю... Всички стажанти в „Грийнууд, Бах и Хамилтън“ те мразят.

— Пет пари не давам.

— Сериозна съм... — Наистина бях разтревожена. — Мисля, че трябва да размислиш. Преподаването не е за всеки, така че...

— Първо — каза той, като ме прекъсна и затегна хватката си около мен, — аз съмшибано добър учител. Просто зависи от предмета... — Той погали устните ми. — Спомням си, че те научих да правиш едно определено нещо, и то много добре...

Изчервих се.

— Второ, последният път, когато проверих, всички стажанти в „Грийнууд, Бах и Хамилтън“ не се подаваха на обучение и бяха тъпи като камъни, с изключение на един от тях.

— Шибаната лъжкиня?

— Да — каза той. — Точно тази.

— Чух, че е разбила на пух и прах всичките ти правила. — Протегнах ръка към лицето му. — Както и че е сложила край на изискването ти за „една вечеря, една нощ, без повторения“.

— Повече от сигурен съм, че не е.

— Така ли било? — Присвих очи към него. — Все още ли го правиш? Продължава ли да бъде това личното ти мото?

— До известна степен — каза той, притискайки устни към моите. — Тъй като все още ми харесва да го чувам, а отсега нататък ще се срещам само с нея, просто ще заменя думата „една“ с „много“...

ЕПИЛОГ АНДРЮ

Шест години по-късно...

Ню Йорк

Стоях в класната стая в университета и броях секундите, питайки се защо изобщо се бях съгласил на това.

— Въпроси? — Погледнах към часовника ми.

Във въздуха се вдигнаха няколко ръце.

— Ще отговоря само на три. — Посочих към млада жена от първия ред. — Да, ти. Какъв е въпросът ти?

— Ъм... — Тя се изчерви. — Добро утро, професор Хамилтън.

Казвам се...

— Не ми пuka как се казваш. Какъв е въпросът ти?

— Ъм, изминаха две седмици, откакто започна семестъра, а вие все още не сте ни дали учебна програма...

Игнорирах я и посочих към един клоун на задния ред.

— Да?

— Също така не сте ни казали какви учебници трябва да си купим...

— Има ли изобщо някой в тази класна стая, който да знае определението на думата въпрос? — Избрах последния студент, една червенокоска, която седеше до прозореца. — Да?

— Вярно ли е, че е задължително всяка сутрин да се редуваме и да ви носим кафето?

Погледнах към чашата с кафе на бюрото ми, а после и към списъка, в който бяха вписани имената на студентите ми и кой ми беше донесъл кафето днес.

— Не е задължително — казах, вдигайки чашата. — Но ако пропуснете дори само един ден да ми донесете кафето, ще се уверя, че всички от този клас ще съжаляват.

Те простенаха колективно и поклатиха глави. Някои от тях все още държаха ръцете си вдигнати, но днес официално бях приключил

за деня.

— Прочетете разпечатките от 153 до 260 страница за следващия път. Очаквам да се запознаете с тънкостите на всеки отделен случай. Класът се разпуска.

Излязох, без да кажа нищо повече.

Сядайки в колата ми, забелязах новият имейл на телефона ми.

,,ТЕМА: Баня

Благодаря ти за неподходящата бележка, която ми изпрати днес с цветята. Сега всеки от групата ми вече знае, че ни предстои да се изчукаме в чисто новата ни баня.

Защо си толкова откачен?

Обри“

,,ТЕМА: Отговор: Баня

Радвам се, че цветята са ти харесали.

И това, което ти изпратих, не беше «бележка», а заповед, която ще бъде изпълнена в рамките на следващите няколко часа.

И двамата знаем, че ти хареса. Защо продължаваш да го отричаш?

Андрю“

Можех да си я представя как извърта очи на последното ми съобщение, така че форсирах колата и потеглих обратно към дома ни.

Въпреки че прекарах последните шест години тук, все още изграждах толерантност към нещата, които някога мразех, нещата, които сега ме притесняваха все по-малко и по-малко, но все още имах да извървя дълъг път.

Някои спомени не можеха да бъдат заменени...

Обри беше напълно пленена и очарована от този град. Всеки път, когато не беше на турне с балетната си група, настояваше да отидем във всеки възможен ресторант, театър и туристическа атракция, опитвайки се да ме накара отново да се влюбя във всичко.

Паркирах пред къщата ни, нова тухлена сграда в Бруклин, и тръгнах нагоре по стълбите.

— Обри? — казах, когато отворих вратата. — Тук ли си?

— Да — извика тя от разстояние. — И не съм в банята.

— Скоро ще бъдеш. — Тръгнах надолу по коридора и спрях, когато я видях да окача още една рамка в офиса ми.

Стените бяха покрити със снимки от различни откривания, на които тя стоеше в центъра на сцената.

— Трябва ли да освободим още една стая за снимките ти? — попитах. — Тук вече почти няма място.

— Не, мисля, че тази е последната.

— Все още ли си решена да се оттеглиш в края на месеца? — Пристъпих зад нея и целунах шията ѝ. — Или вече си променила решението си?

— Не. — Тя се обърна с лице към мен. — Мисля, че е време да се съсредоточа върху нещо ново.

— Като например да се превърнеш в женската версия на господин Ашкрофт, когато преподаваш?

— Няма да бъда толкова лоша — каза тя. — Но, както каза ти, наистина се нуждая от почивка и мисля...

Кимнах. Подкрепях я през целия път на професионалната ѝ кариера — пътувах извън страната, за да гледам някои от шоутата, наемах личен масажист на повикване и събирах всички статии от вестниците, които описваха постиженията ѝ.

Но напоследък се беше променила. Въпреки че беше щастлива, когато отидеше на репетиции, и още по-щастлива, когато ми разказваше за новите неща, които компанията опитваше, тя изглеждаше много по-заинтересувана от живота извън нея, така че ѝ предложих да си вземе кратка почивка.

Все още се опитвах да разбера как беше изтълкувала предложената от мен „почивка“ като „оттегляне“.

— Обичах да танцувам в Русия. — Тя се усмихна и посочи една от снимките. — Спомняш ли си?

— Да... — казах и продължих нападението си над врата ѝ, плъзвайки ръка под роклята ѝ.

Тя промърмори, когато потърках зърното ѝ и захапах нежната кожа на врата ѝ. Но след това се отдръпна.

— Всъщност искам от теб да изпратиш договора ми до компанията по факса... трябва да ги уведомя официално до пет часа.

— След банята. — Стиснах ръката ѝ. — Имаме четири часа.

Тя извъртя очи, но се предаде, оставяйки ме да я заведа в банята.

Пуснах водата и свалих роклята през главата ѝ.

— Не е нужно да се отказваш. Можеш да преподаваш и тогава ще можем да прекарваме повече време заедно.

— Повече време, за да ме убедиш да напуснем Ню Йорк?

— Наистина нямаме причина да оставаме — казах аз и прокарах пръсти през косата ѝ. — Можеш да пътуваш, ако започнеш да преподаваш.

— А ако не преподавам? Ако вместо това реша да продължа да танцувам?

— Тогава ще си купя сезонни билети. — Обхванах лицето ѝ в ръцете си, повдигайки вежда. — Никога не съм те молил да се оттеглиш, Обри... Просто мисля, че се нуждаеш от почивка. За шест години не си си вземала повече от седмица...

— Ще си взема почивка...

— Която ще трае повече от два дена?

— Много по-дълго...

— Две седмици?

— Най-малко девет месеца...

— Какво? — Облегнах се назад шокиран. Веднага след като заживяхме заедно бяхме спрели да използваме презервативи, но тя беше продължила да пие противозачатъчни. — Какво искаш да кажеш, Обри?

— Казвам, че ще ставаш баща — каза тя, почти шепнейки. — И мисля, че това е достатъчно добра причина да останем.

Останах безмълвен за няколко секунди, притискайки длан към плоския ѝ корем.

— Добре ли си? — попита тя. — Не го ли искаш? Исках да ти кажа тази сутрин, но ти бързаше, така че...

Прекъснах я с дълбока целувка и я придърпах по-близо, галейки голяя ѝ гръб.

— Повече от добре. — Погледнах я в очите. — Това е нещо, което исках...

Тя промърмори „Обичам те“ срещу устните ми и аз ѝ отвърнах със същото. Останала без дъх, тя се облегна на вратата на душкабината.

— Сега ще изпратиш ли писмото ми по факса? Наистина би било хубаво, ако поне веднъж не закъснея да свърша нещо, само защото ти нямаш никакъв самоконтрол и си прекалено зает да ме чукаш...

— Определено ще изпратя писмото ти... — засмуках устната ѝ в устата си и стиснах дупето ѝ. — След банята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.